

Khế Ước Chuộc Tội

Contents

Khế Ước Chuộc Tội	1
1. Chương 1-1	1
2. Chương 1-2	6
3. Chương 2-1	10
4. Chương 2-2	14
5. Chương 3-1	14
6. Chương 3-2	21
7. Chương 4-1	27
8. Chương 4-2	32
9. Chương 5-1	38
10. Chương 5-2	45
11. Chương 6-1	52
12. Chương 6-2	57
13. Chương 7-1	66
14. Chương 7-2	70
15. Chương 8-1	79
16. Chương 8-2	85

Khế Ước Chuộc Tội

Giới thiệu

Tên gốc:Thục tội khoán – Thể loại: nhất thụ nhất công, niên hạ công, HE. Độ dài: 10 chương. Editor: Lannie NoirCo

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khe-uoc-chuoc-toi>

1. Chương 1-1

Chu Toàn chưa từng nghĩ rằng mình sẽ bị Lê Tĩnh Hải vớt bỏ.

Y và Lê Tĩnh Hải là hàng xóm, từ mẫu giáo đã ngồi cùng bàn. Theo năm tháng cùng lớn lên, hai người vẫn luôn học cùng trường. Tiểu học, cấp hai, cấp ba, trong mắt thầy cô và bạn bè, họ vẫn luôn như hình với bóng, tách cũng không rời. Cho đến khi thi vào đại học, hai người mới vì đăng kí học tại hai trường đại học khác nhau mà phải xa cách.

Tính cách Chu Toàn tương đối hướng nội, thích thiết kế trang phục, y đăng kí vào học tại một học viện thiết kế. Còn Lê Tĩnh Hải thi đậu khoa điện xuất của học viện điện ảnh và truyền hình thành phố S.

Tuy nhiên mối quan hệ của hai người vẫn không hề phai nhạt bởi thời gian hay khoảng cách. Buổi họp lớp cấp ba sau khi kết thúc học kì một năm nhất trái lại làm quan hệ của họ tiến thêm một bước.

Hai người thanh niên khờ khạo, nhờ còn tăng thêm lòng dũng cảm, thử thăm dò lẫn nhau.

Chu Toàn và Lê Tĩnh Hải, người họ thích đều là cùng giới. Khi phát hiện mình và đối phương đều là người trong lòng nhau, hai người nhanh chóng vượt qua giới hạn bằng hữu đơn thuần, bước vào con đường tình yêu bị ngăn cấm.

Trên thực tế, đồng tính là loại quan hệ chỉ có thể hẹn hò nhưng không thể lộ ra ngoài sáng, Chu Toàn và Lê Tĩnh Hải đương nhiên cũng không ngoại lệ. Chịu đựng tai mắt của người ngoài suốt năm năm đại học, hai người rất cục cựa ra ngoài tìm việc làm, rời xa khỏi tầm mắt người nhà, đi tới thành phố Z ở ven biển phía nam, chính thức bắt đầu chung sống.

Thấm thoát đã hơn hai năm.

Chu Toàn vào làm tại một công ti buôn bán trang phục tư nhân. Phong cách thiết kế của y gọn gàng và thời thượng, nắm bắt thị hiếu của mọi người, ứng xử lại linh hoạt, rất được tổng giám đốc tín nhiệm. Vào công ti chưa được bao lâu đã ngồi trên vị trí giám đốc thiết kế, cũng coi như có chút danh tiếng trong ngành thời trang. Năm ngoái còn chỉ ra một khoản đặt cọc thuê một căn hộ độc thân.

So ra, Lê Tĩnh Hải cũng không tiến xa bằng Chu Toàn.

Thực ra ngoại hình Lê Tĩnh Hải tương đối xuất sắc, chiều cao một mét tám mươi tư cộng với màu da lúa mạch rất được ưa chuộng hiện nay, ngũ quan tuần lãng, cực kỳ ăn hình.

Một hình tượng đẹp trai điển hình như vậy, theo lý thuyết hẳn là phải rất may mắn trên con đường diễn xuất mới phải. Lê Tĩnh Hải cũng đầy lòng tin rằng có thể trở nên nổi bật trong giới diễn xuất và truyền hình. Nhưng hai năm này, vận may của hắn chỉ ở mức độ trung bình, cũng chỉ có thể xuất hiện trong một số quảng cáo bình thường, điều này làm cho Lê Tĩnh Hải tâm cao khí ngạo có cảm giác nhục nhã sâu sắc, nhưng hắn lại không thể hạ mình thích ứng với những quy tắc ngầm trong giới giải trí.

Mất thấy người yêu sự nghiệp bất thuận, tuổi thanh xuân cũng dần trôi qua, Chu Toàn không chỉ một lần an ủi Lê Tĩnh Hải: “Chúng ta cũng không thiếu tiền dùng. Tháng sau tôi được tăng lương rồi, cho dù cậu không đi làm cũng không sao cả.”

Lê Tĩnh Hải khinh khỉnh nhìn y: “Cậu có tiền rồi thì coi tôi như MB hả!”

(MB=money boy: trai bao)

Chu Toàn biết lòng tự trọng của Lê Tĩnh Hải rất cao, bị mỉa mai như vậy cũng chỉ biết tự trách mình mồm miệng vụng về, gãi đầu cười làm lành. Còn Lê Tĩnh Hải cũng không phải thật sự tức giận, chỉ mượn chuyện để nói nhằm gỡ bỏ muộn phiền trong lòng mình mà thôi, sau đó lại nhanh chóng cười đùa cùng Chu Toàn.

Hai người đi tới hiện nay, có va chạm cũng là điều không thể tránh được, tình cảm cũng dần trở nên sâu sắc. Chu Toàn vô cùng hài lòng với cuộc sống như vậy, thậm chí cho rằng bọn họ cứ như vậy sống tới già.

Chia tay, là chuyện Chu Toàn có nằm mơ cũng không nghĩ đến sẽ xảy ra với y và Lê Tĩnh Hải.

Cho nên hiện tại, sau khi nghe Lê Tĩnh Hải nói lời chia tay trong điện thoại, phản ứng đầu tiên của y là Lê Tĩnh Hải đang nói đùa.

“Cậu hồ đồ rồi có phải không? Ngày mai mới là Cá tháng tư.” Y cười nhắc nhở Lê Tĩnh Hải: “Hôm nay tôi mua món thịt bò nấu bia và cổ vịt hầm cậu thích ăn nhất, còn có cá lư hấp nữa, mau về nhà ăn cơm đi.”

Ngày ba mươi mốt tháng ba là sinh nhật Lê Tĩnh Hải. Chu Toàn cố ý xin tổng giám đốc cho về sớm, đến siêu thị mua rượu, thức ăn và bánh ga-tô, chuẩn bị chúc mừng Lê Tĩnh Hải.

Đầu dây bên kia bỗng trở nên yên ắng.

Chu Toàn liên tục “A lô” vài tiếng, mới nghe tiếng thở dài thật rõ ràng của Lê Tĩnh Hải trong điện thoại: “Chu Toàn, tôi không về ăn đâu. Ngày mai tôi sẽ bảo người đến dọn đồ đạc của mình đi, chìa khóa nhà cũng trả lại cho cậu.”

Lần này, Chu Toàn không có cách nào coi đây là chuyện đùa nữa, ý thức đột nhiên trở nên trống rỗng, một hồi lâu sau mới lắp ba lắp bắp hỏi lại: “Vì sao?”

Không có chút gì báo trước, không có chút gì chuẩn bị tâm lý, trở tay không kịp.

Nắm thật chắc tai nghe, y vừa sợ hãi vừa khó hiểu: “Tiểu Hải, có phải tôi có chỗ nào không tốt không? Tiểu Hải, cậu nói đi chứ! Tiểu Hải...”

Đầu dây bên kia yên lặng trong một lúc lâu, làm trái tim Chu Toàn càng thêm bất an, cảm giác như một phạm nhân chờ phán quyết cuối cùng của tòa án.

“A lô, Tiểu Hải...”

“Chẳng vì sao cả.” Lê Tĩnh Hải đột nhiên mở miệng, ngữ khí rất bình tĩnh, ít nhất cho đến thời điểm Chu Toàn còn có thể bình tĩnh nghe được.

“Cậu không có chỗ nào không tốt cả. Mấy năm nay chúng ta sống cũng không tệ, nhưng tôi cảm thấy có chút nhạt nhẽo. Cứ như vậy đi, tôi dập máy đây.”

“Tiểu ——” Chu Toàn còn muốn hỏi lại, ổng nghe đã truyền đến tiếng “Tút...tút...”.

Y cầm điện thoại đứng ở phòng khách, cả người choáng váng.

Nhạt nhẽo ư? Vì một lý do như vậy ư? Người ta nói hôn nhân bảy năm mới rạn nứt, nhưng y và Lê Tĩnh Hải thật sự ở chung với nhau còn chưa đầy ba năm!

Y không tin cái có Lê Tĩnh Hải đưa ra.

Chu Toàn rốt cục tỉnh táo lại, trở về gọi lại vào di động của Lê Tĩnh Hải, lại nghe thanh âm máy móc của hệ thống: “Xin lỗi, số điện thoại quý khách vừa gọi đã tắt máy, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.”

Bấm số, gọi lại... Hết lần này đến lần khác, đáp lại y vẫn là câu nói đã tắt máy.

Mùi cháy khét càng ngày càng đậm xông vào mũi, khiến cho Chu Toàn phải quăng điện thoại, chạy vào bếp.

Hắn đã quên còn nồi cá hấp trên bếp gas.

Nước trong nồi đã cạn khô, chỉ còn lại con cá lư đen thui dưới đáy nồi. Ngọn lửa men theo đáy nồi lan ra phía ngoài, chậm một bước nữa, cả căn bếp đều cháy rụi.

Chu Toàn luống cuống tay chân xử lý xong, đặt mông ngồi xuống chiếc sofa trong phòng khách, ôm lấy đầu.

Ngày hôm nay, tất cả đều rối loạn.

Y dùng lực day hai bên huyệt thái dương đang đau muốn nứt ra, cố gắng để đầu óc tỉnh táo lại, tự vẫn lương tâm. Nhưng càng ấn, đầu lại càng đau nhức hơn.

Trên bàn ăn còn bày bữa tối thịnh soạn cùng bánh ga tô và rượu đỏ. Chu Toàn hoàn toàn không muốn ăn, thu mình trong chiếc salon nhìn đồng hồ treo tường chỉ đến mười giờ, y lần thứ hai gọi vào di động của Lê Tĩnh Hải.

Vẫn như cũ tắt máy.

Chu Toàn không gọi nữa, tự mình châm một điếu thuốc, chậm rãi hút vào một hơi, lại chậm rãi nhả ra làn khói trắng, nhắm mắt lại.

Phiền não trong lòng cuối cùng bị mùi vị của điếu thuốc lá nén xuống.

Nghĩ nhiều hơn nữa cũng vô dụng. Chu Toàn quyết định, ngày mai nhất định phải tìm được Lê Tĩnh Hải đối mặt để hỏi cho rõ ràng.

Y hưng hăng hút vào một ngụm lớn dường như để hả giận, nhưng ngay lập tức bị sặc ra nước mắt. Ho mãnh liệt một hồi sau đó dụi tắt tàn thuốc, lại dội qua loa vài gáo nước lạnh, y đem mình thả vào giường lớn.

Chín giờ sáng ngày thứ hai, Chu Toàn đứng trong đại sảnh tòa nhà Thiên Tư.

Tập đoàn Thiên Tư được coi là doanh nghiệp lớn nhất nhì ở thành phố Z này. Máy quảng cáo Lê Tĩnh Hải đóng gần đây cũng đều là cho sản phẩm tập đoàn Thiên Tư mới đưa ra thị trường. Dĩ nhiên công ty chế tác quảng cáo cũng thuộc tập đoàn Thiên Tư.

Ở thành phố Z trừ nhà trọ của Chu Toàn, Lê Tĩnh Hải không có nơi ở khác. Huống hồ hôm nay là ngày làm việc, bởi vậy Chu Toàn muốn thử vận may, xin nghỉ thẳng với tổng giám đốc, đi tới tòa nhà Thiên Tư tìm người.

Vận khí của y không tệ, ở trước đại sảnh nói chuyện với mấy cô lễ tân một hồi liền hỏi được thông tin mình cần.

“Ngài là bạn của ngài Lê ư, vậy mời ngài ngồi chờ một lát, mười giờ hôm nay ngài Lê có lịch thử vai.”

Cô lễ tân này rất có cảm tình với người thanh niên cử chỉ văn nhã, rất có khí chất của người làm nghệ thuật trước mắt, nên tiếp đãi Chu Toàn ân cần đến mức làm mấy vị khách vào sau không nhận được quay đầu lại đánh giá mấy lần.

Áo sơ mi trắng kiểu dáng đơn giản cùng quần màu cà phê, không phải là hàng hiệu nước ngoài, mặc ở trên người chàng trai trẻ này, nhưng đặc biệt làm lộ rõ vóc người, đem đường cong thất lũng của anh ta càng làm nổi bật. Dung mạo chàng trai này tuy không khiến người khác kinh ngạc, nhưng lại nhã nhặn thanh tú rất ưa nhìn, da trắng nõn, hiển nhiên không phải vận động nhiều ở bên ngoài.

Đúng, điển hình là con nhà trí thức.

Chu Toàn bỏ qua ánh mắt của cô gái lễ tân, lấy một quyển tạp chí thời trang từ trên kệ xuống giết thời gian. Ánh mắt dừng lại trên trang sách, nhưng trên thực tế, y chẳng xem vào được cái gì.

Toàn bộ suy nghĩ, đều xoay quanh Lê Tĩnh Hải. Rốt cuộc là vì nguyên nhân gì làm cho Tiểu Hải đột nhiên quyết định chấm dứt tình yêu mà hai bọn họ không dễ gì mới có được đó?

Chu Toàn cúi đầu, lâm vào trầm tư.

“Chào Nhan đồng, ngài Lê.”

(Nhan đồng = CEO của tập đoàn)

Nghe thấy bảo vệ ngoài cửa chính ân cần chào hỏi, Chu Toàn ngẩng đầu, tầm mắt thoáng cái đã bị một thân ảnh quen thuộc đang đi vào đại sảnh cuốn lấy.

Chiều cao một mét tám mươi tư, vai rộng chân dài, vóc dáng trời sinh, đi tới đâu cũng đều là tiêu điểm.

“Tiểu Hải!” Chu Toàn buông tạp chí, đứng dậy bước nhanh về phía Lê Tĩnh Hải.

Lo lắng rằng trong đại sảnh nhiều người, y đã tận lực khắc chế tâm tình, biểu hiện giống như một bằng hữu bình thường. Nhưng trong nháy mắt Lê Tĩnh Hải nhìn thấy Chu Toàn, trong phút chốc lại cứng đờ lại, sau đó khẽ nhún mày.

Về mặt đó, tuyệt đối không phải là hoan nghênh.

“Tiểu Hải, anh ta là ai vậy?” Đang hỏi là người phụ nữ đi cùng Lê Tĩnh Hải vào đại sảnh.

Chu Toàn lúc này mới đem lực chú ý chuyển dời đến trên người người phụ nữ nọ. Từ đầu đến chân đều là hàng hiệu, thân hình cũng được chăm sóc khá tốt, tuổi tác rõ ràng không còn trẻ, nhưng nhờ trang phục, che được không ít dấu vết của năm tháng. Xương gò má hơi cao được những lọn tóc xoăn lớn làm cho mềm mại hơn rất nhiều, nhưng vẫn như trước lộ ra nhuệ khí mà chỉ người lăn lộn trong thương trường nhiều năm mới có được.

Y vừa nghe bảo vệ gọi “Nhan tổng”.

Chu Toàn không phải người làm ăn, cũng biết chủ tịch tập đoàn Thiên Tư là một người đàn bà thủ đoạn tàn nhẫn. Nhưng hiện tại, người phụ nữ đó một tay xách chiếc túi hàng hiệu, tay kia, vô cùng thân thiết khoác khuỷu tay Lê Tĩnh Hải.

Người sáng suốt đều có thể hiểu tư thế này có ý nghĩa như thế nào. Hai chân Chu Toàn nhất thời cứng đờ, những lời muốn nói đang chất đầy trong bụng cũng nghẹn đắng ở cổ họng, một chữ cũng không thốt ra được.

Trước khi đến y còn có ảo tưởng có thể xoay chuyển tình thế, nhưng hiện thực tàn khốc hơn nhiều so với suy nghĩ của y. Kỳ thực mấy tháng gần đây, y phát hiện khi Lê Tĩnh Hải về nhà thì, trên y phục thường mang theo mùi hương son phấn của phụ nữ. Có lúc, còn dính tóc của phụ nữ nữa.

Công việc của Lê Tĩnh Hải, không thể tránh khỏi tiếp xúc gần gũi với những người mẫu nữ, cho nên Chu Toàn cũng không suy nghĩ nhiều.

Cho tới giờ y cũng không biết, Lê Tĩnh Hải lại là bi...

(bi = bisexual)

Lê Tĩnh Hải lúc này tỉnh táo lại, cúi đầu cười dịu dàng với người phụ nữ bên cạnh: “Đây là người bạn cùng lớp tôi đã nói với Nhan tổng.”

Người phụ nữ à một tiếng, cũng nở nụ cười: “Thì ra là cậu Chu bạn học của Tiểu Hải a. Tôi nghe Tiểu Hải nói, anh ấy ở nhà cậu Chu, vẫn đều được cậu Chu quan tâm chăm sóc. Cậu Chu có công việc của mình, Tiểu Hải cũng không muốn tiếp tục làm phiền anh nữa, vừa lúc công ty cũng cho Tiểu Hải một nơi ở xứng tầm, anh ấy có thể ra ngoài ở.

Ngày hôm nay Tiểu Hải còn phải thử máy, chờ hôm nào rảnh rỗi, tôi cùng Tiểu Hải mời anh Chu ra ngoài gặp.”

“Nhưng...” Đối mặt với những lời khách sáo liên tiếp không ngừng của cô ta, Chu Toàn ngay cả cơ hội chen vào cũng không có. Thật vất vả chờ cô ta nói xong, y định chất vấn Lê Tĩnh Hải, lại bị vẻ mặt lạnh như băng của Lê Tĩnh Hải làm cho rét run.

Hỏi thế nào đây? Học Tần Hương Liên trong kịch kịch than thở khóc lóc, tố cáo người chồng bạc tình Trần Thế Mỹ có mới nới cũ, tham phú phụ bần?

Lê Tĩnh Hải xác thực cặp kè với một người phụ nữ giàu có, nhưng Chu Toàn y cũng không phải Tần Hương Liên.

Y chỉ là một tên GAY luân lý xã hội không thừa nhận, chỉ có thể sống một cuộc đời bi quan và tránh né, nếu một ngày bại lộ dưới ánh mặt trời... Chu Toàn không dám tưởng tượng đến hậu quả. Y không có dũng khí đứng trước mặt nhiều người như vậy.

“Không, không cần.” Y nỗ lực ép buộc mình phát ra âm thanh, mắt mở trừng trừng nhìn người phụ nữ đó cùng Lê Tĩnh Hải bước đến thang máy.

Khi đến cửa thang máy thì, Lê Tĩnh Hải đột nhiên ghé vào bên tai cô thấp giọng nói một câu, sau đó một mình quay trở lại trước mặt Chu Toàn.

Chu Toàn còn tưởng rằng Lê Tĩnh Hải muốn giải thích với y cái gì, nhưng hần chỉ móc ra xâu chìa khóa: “Chìa khóa này vốn định nhờ người tối nay mang đến cho cậu, nhưng giờ cậu đã tới, hiện tại hãy cầm đi đi.”

Lê Tĩnh Hải rất thẳng thắn bỏ chùm chìa khóa vào túi áo Chu Toàn, thậm chí không thèm liếc mắt nhìn sắc mặt tái xanh của Chu Toàn, xoay người bỏ đi.

Cứ kết thúc như vậy? Chu Toàn cảm thấy ngực như bị đá đè, hít thở khó khăn, y muốn kêu to lên, gọi Lê Tĩnh Hải lại, nhưng ra lời lại chỉ có một câu vô vị: “Vậy, vậy y phục của cậu làm sao bây giờ?”

Y muốn nói, rõ ràng không phải là câu này.

“Không cần đâu.” Lê Tĩnh Hải lạnh nhạt nhìn sắc mặt Chu Toàn từ xanh chuyển thành trắng, thoải mái nói: “Vật dụng của tôi ở bên đó, tùy anh xử lý.”

Chu Toàn ý nghĩ gì cũng không có. Y cứng ngắc đứng ở tại chỗ, nhìn theo bóng Lê Tĩnh Hải cùng người phụ nữ đi vào thang máy.

Cho đến khi cửa thang máy khép lại, ánh mắt Lê Tĩnh Hải chưa từng nhìn về phía Chu Toàn.

Trong đại sảnh như cũ người đến người đi, Chu Toàn đứng lặng thật lâu, máu toàn thân rót cục mới nóng lại, lão đảo rời khỏi tòa nhà Thiên Tư.

2. Chương 1-2

Edit: Sec

Bên ngoài ánh dương rực rỡ, Chu Toàn đứng phơi nắng đến mức đầu óc gần như hỗn loạn. Y bị đoàn người đi lại tấp nập trên đường cái thúc đi, không chú ý đến đèn đỏ, thiếu chút nữa bị ô tô tông phải, cuối cùng cũng có thể an toàn trở lại nhà trọ.

Vừa vào phòng khách, Chu Toàn đã thấy chai rượu đỏ trên bàn cơm mình làm để chúc mừng sinh nhật Lê Tĩnh Hải, nhắc y rằng hôm nay là ngày cá tháng tư.

Ngày cá tháng tư à...

“Tiểu Hải, cậu thật sự không phải đang nói giỡn với tôi sao?”

Đã đến nước này, Chu Toàn không thể không tin chuyện chia tay là thật. Y tự nói với mình, rồi ngồi vào bàn ăn, mở nút chai rượu đỏ, sau đó đến chén rượu cũng không cần, cứ trực tiếp nốc cả chai rượu vào trong miệng.

“Khụ khụ...” Vì uống quá nhanh nên bị sặc, y đành chậm chạp uống từng ngụm từng ngụm, nửa bình rượu đỏ nhanh chóng được rót cả vào bụng.

Tửu lượng Chu Toàn không tốt, bình thường uống hai chén bia đã là cực hạn, lúc này men rượu bắt đầu bốc lên, máu trong cơ thể dường như đều dồn hết lên mặt, nóng cháy lên. Nhìn phía trước, những dụng cụ trong phòng khách cũng bắt đầu biến dạng.

Cảm giác say rượu cũng không tệ. Chu Toàn ngây ngốc cười, ngồi co ro trong ghế, lấy điện thoại di động ra nhấn một dãy số quen thuộc.

Tiếng nhạc chuông rinh rinh êm tai đều đặn vang lên. Vậy mà hôm nay Lê Tĩnh Hải lại mở điện thoại. Chu Toàn kích động nắm chặt điện thoại di động, tưởng chừng như đó chính là cọng cổ cứu mạng của mình.

Một lúc sau tiếng nhạc biến mất, thay vào đó là sự im lặng từ phía đầu dây bên kia. Chu Toàn biết, Lê Tĩnh Hải đang nghe máy.

“Tiểu Hải, Tiểu Hải! Tôi biết là cậu, cậu nói gì đi chứ!” Y lớn tiếng la, lại uống vào một ngụm rượu lớn.

“Người uống rượu đây à?” Lê Tĩnh Hải thấp giọng hỏi. Không đợi Chu Toàn trả lời, không làm gì được đành thở dài một tiếng: “Chu Toàn, chúng ta kết thúc rồi, cậu đừng làm loạn nữa. Tất cả mọi người đều sẽ trưởng thành, hội ngộ rồi sẽ chia ly.”

Nói nghe thật dễ dàng! Chu Toàn chỉ cảm thấy đôi mắt y chưa bao giờ chưa xót như lúc này. Nghe giọng nói bình tĩnh không chút gợn sóng của Lê Tĩnh Hải, sự kiên nhẫn tối hôm qua đã hóa thành oan ức, rồi lại trở thành oán hận, đột nhiên như nham thạch nóng chảy vọt ra khỏi lồng ngực y.

“Hội ngộ rồi chia ly cái mẹ nó! Lê Tĩnh Hải!” Từ trước tới giờ chưa từng chửi thề bao giờ, y hung bạo quẳng điện thoại đi, pin điện thoại và thân máy rớt ra rơi xuống nền nhà.

Phòng khách lặng ngắt như tờ, chỉ nghe tiếng thở dốc của chính y quanh quẩn trong đó.

Đôi mắt Chu Toàn ngây dại nhìn theo chiếc điện thoại đã bị phá hỏng, rót cục không còn sức lực, từ ghế trượt xuống đất, cười một mình.

Tính cách của mình, thật khó ưa.

Reng reng reng... Chuông điện thoại trong phòng khách vang lên.

Lúc này Chu Toàn căn bản chẳng hề muốn động đây tay chân, tuy rằng điện thoại bàn cách y không xa, y cũng không bắt.

Tiếng chuông vang lên thật lâu mới ngừng lại, vài giây sau, lại vang lên.

Trực giác mách bảo Chu Toàn rằng, cuộc điện thoại đó là Lê Tĩnh Hải gọi tới.

Con người thật là một loài vật kì quái. Một khắc trước, Chu Toàn còn liều mạng muốn nghe giọng nói của Lê Tĩnh Hải, muốn nghe hắn giải thích, muốn gặp Lê Tĩnh Hải một lần, thế mà hiện tại y lại không muốn có bất kì tiếp xúc nào với Lê Tĩnh Hải.

Biết bao năm yêu thương cùng nhớ nhung, coi như y bị mù.

Y lại lục tìm bình rượu trên bàn ăn, vừa cười vừa hát.

Điện thoại vẫn kiên trì kêu lên, chói tai vô cùng.

“Ầm chết đi được!” Chu Toàn mắt đỏ hoe nuốt xuống một ngụm rượu, rồi phẫn nộ cầm điện thoại lên, giật đứt đường dây.

Ai cũng đừng làm phiền y!

Y ngồi dưới đất thở phì phò từng ngụm lớn, dạ dày bị rượu tàn phá bắt đầu co rút từng hồi. Chu Toàn lao đảo đi đến toilet, vịn vào bồn rửa mặt ói một trận phen giang đảo hải (sông cuộn biển gầm).

Cả gian nhà tràn ngập mùi nồng đậm của rượu.

“Ờ...” Chu Toàn đã nôn hết tất cả những thứ có trong dạ dày ra, nhưng vẫn cảm thấy chộn rộn vô cùng. Y móc cổ họng mình, lại nôn ra cả nước và dịch vàng.

Ngẩng đầu, y thấy chiếc gương trong bồn rửa đang phản chiếu một khuôn mặt trắng bệch như xác chết, hai mắt nổi đầy tơ máu, nước mắt nước mũi tèm lem, muốn bao nhiêu thảm hại có bấy nhiêu thảm hại.

Chu Toàn nhìn khuôn mặt xa lạ đó một hồi lâu, ghé vào bồn rửa mặt, hai vai im lặng run rẩy.

Tình yêu của y cùng Lê Tĩnh Hải, chưa phải kinh thiên động địa, nhưng cũng là mối tình đầu của y.

Chu Toàn lần đầu tiên trong đời toàn tâm toàn ý yêu một người, trong ngày cá tháng tư hôm nay chính thức chấm dứt.

“...” Điện thoại di động không ngừng truyền ra tiếng tút tút, Lê Tĩnh Hải nghe nửa ngày, rốt cục chậm rãi gạt máy, bỏ vào túi áo, ra khỏi phòng nghỉ.

Nhân viên tổ làm phim đều đang đợi hắn. Khuôn mặt quay phim đã có chút đen lại, ai dám nói gì với Lê Tĩnh Hải – bạn trai mới hiện nay của chủ tịch tập đoàn Thiên Tư. Cho dù Lê Tĩnh Hải có ngồi trong phòng nghỉ gọi điện cả buổi sáng, bọn họ cũng chỉ có thể kiên nhẫn chờ.

Nhân viên hóa trang vội vàng trang điểm lại cho Lê Tĩnh Hải, phát hiện vùng xung quanh lông mày Lê Tĩnh Hải xám xịt, quan tâm hỏi: “Anh Lê, có phải hôm nay anh mệt quá không? Quay xong đoạn phim này có muốn nghỉ ngơi một chút không?”

Lê Tĩnh Hải hít sâu một hơi, điều chỉnh tốt tâm tình: “Không cần.”

Thật vất vả mới có được một hợp đồng quảng cáo hoàng kim trên TV. Phía sau còn có nhiều hợp đồng béo bở hơn đang vẫy gọi hắn, hắn không có thừa thời gian hối hận về việc chia tay Chu Toàn.

Bình tĩnh mà xem xét, Chu Toàn là một tình nhân tốt, nhưng không có cách nào giúp đỡ chuyện sự nghiệp của hắn.

Hắn không muốn, cứ sống bình thản và tầm thường như vậy suốt đời.

Vết thương lòng khi bị người khác vứt bỏ rất khó liền sẹo. Chu Toàn cứ tưởng có thể mau chóng quên Lê Tĩnh Hải, thế nhưng con người thật là kì quặc, càng nỗ lực muốn quên cái gì đó, lại càng thêm nhớ kĩ.

Chỉ cần đầu óc được rảnh rỗi, toàn bộ tâm tư y lại bị Lê Tĩnh Hải chiếm lấy. Mở tủ quần áo và tủ giày, thấy trang phục và giày của Lê Tĩnh Hải, bất luận vật gì có liên quan tới Lê Tĩnh Hải, đều khiến lồng ngực Chu Toàn nhói buốt đau đớn.

Y không còn tâm trí đâu để làm những chuyện khác, cho nên đành xin nghỉ việc. Lão tổng rất yêu quý tài năng của Chu Toàn, khi nghe Chu Toàn từ chức trong điện thoại liền nói không ít lời hay muốn giữ y lại, còn gợi ý Chu Toàn tạm thời nghỉ không ăn lương, điều chỉnh tốt tâm tình rồi đi làm trở lại. Nhưng Chu Toàn đến cuối cùng vẫn từ chối ý tốt của lão tổng, kiên trì từ chức.

Vào lúc này, y thậm chí muốn đóng chặt cửa, giống như con thú bị thương náu mình trong hang, một mình liếm lành vết thương. Nhưng cho dù có nghỉ ngơi bao lâu, vết thương trong ngực vẫn đau đớn như cũ.

Dạ dày lại bắt đầu đau âm ỉ. Mấy ngày nay y ngoại trừ rượu, căn bản không ăn thứ gì cả.

Chu Toàn biết mình không thể sống buông thả như thế, nhưng cũng chỉ có rượu, mới khiến y quên đi nỗi đau đớn trong lồng ngực.

Y lấy lon bia trong tủ lạnh, mở TV, mở bia chậm rãi hát.

Trên màn hình là những quảng cáo muôn hình muôn vẻ, tuần nam mỹ nữ ở trước mặt Chu Toàn luân phiên quảng cáo, giới thiệu sản phẩm.

Bởi vì chuyện của Lê Tĩnh Hải trong quá khứ nên Chu cũng có ấn tượng tốt với các nghệ sĩ, lúc này chỉ cảm thấy một trận buồn nôn, liên tục thay đổi mấy kênh, y đột nhiên dừng tay.

Là tin tức tổng hợp của thành phố Z, đang nói về tin tức giải trí ngày hôm qua.

“... Theo thông tin về bộ phim thần tượng của tập đoàn Thiên Tư ở khách sạn Sheraton mà phóng viên chúng tôi nhận được, đạo diễn Phương và dàn diễn viên đều đến dự tiệc mở máy. Diễn viên nam chính lần này là một gương mặt mới Lê Tĩnh Hải, cùng với ngọc nữ Hồng Tinh...”

Khuôn mặt quen thuộc của Lê Tĩnh Hải phóng đại trên màn hình, đang cười rạng rỡ, làm hai mắt Chu Toàn đau đớn.

Y cũng biết, tầm tầm đồ trong giới nghệ sĩ, là mục tiêu phấn đấu của Lê Tĩnh Hải. Y cùng Tiểu Hải, rốt cuộc không thể đi chung đường.

“Chúc mừng cậu, Lê Tĩnh Hải.” Y hướng lon bia về phía màn hình, sau đó ngửa cổ, uống một hơi cạn sạch.

Tắt TV, châm một điếu thuốc, y trở về phòng ngủ, mở ngăn tủ tuy nhỏ nhưng lại cực lớn gắn trên tường.

Áo trong, quần dài, đồ thể thao... Sắp xếp ngay ngắn. Trong đó đa số đều là Chu Toàn thiết kế theo số đo của Lê Tĩnh Hải.

Y cầm một chiếc áo sơ mi có sọc tím còn mới toanh. Cái này là do y làm cho Lê Tĩnh Hải, định tặng hẳn vào ngày ba mươi mốt tháng ba làm quà sinh nhật.

Đáng tiếc, món quà này mãi mãi cũng không thể đến tay người nhận rồi.

Quần áo trong tay Chu Toàn nhanh chóng bị vò nát thành một đồng, rốt cuộc bị ném vào xô tử.

Cổ sức đóng sầm cánh cửa tủ lại, Chu Toàn một lần nữa chui vào chăn, hút thuốc hết điếu này đến điếu khác.

Chu Toàn vốn dĩ là người rất biết kiềm chế bản thân, uống rượu hút thuốc cũng đều đến giới hạn là dừng, nhưng hiện tại, y lại dần dần trầm mê trong khoái cảm chết lặng của men rượu và khói thuốc.

Y tự nhốt mình trong không gian nhà trọ nhỏ hẹp, chặt đứt mọi liên hệ của mình với thế giới bên ngoài, chỉ dựa vào internet giết thời gian. Ba bữa cơm, gọi ở bên ngoài (order online). Khát thì uống bia. Thuốc lá cũng không chịu rời tay.

Chu Toàn bắt đầu cuộc sống sa đọa nhất từ trước tới nay.

Y không bật TV nữa, bởi vì không muốn lại một lần phải nhìn khuôn mặt khiến mình thương tâm ấy. Ngày đêm đều online trên internet, lướt qua khắp các diễn đàn(forum) về tình cảm.

Tâm sự, vốn cần một nơi để trút hết ra. Internet chính là nơi để giải sầu tốt nhất. Không cần lo lắng đối phương, không sợ bị người quen biết được sẽ chê cười, cho nên có thể thoải mái trút bỏ uất ức, bất mãn, tức giận.

“Thương tâm tiền dao”(cây kéo thương tâm) là nickname của Chu Toàn.

Lúc đầu, còn có người hỏi cái tên này từ đâu mà ra, Chu Toàn kể lại chuyện mình bị thất tình như thế nào. Đương nhiên y che giấu giới tính thực sự của Lê Tĩnh Hải, do đó cũng nhận được vô số lời an ủi của bạn bè trên mạng.

Dần dần, Chu Toàn lại cảm thấy thoải mái với cách thức bộc lộ tâm sự rất đặc biệt này. Y bắt đầu viết blog, còn đăng comment tại các forum.

Tốc độ ánh sáng là nhanh nhất, những lời bàn tán trên internet cũng nhiều lên. Đồng cảm với hoàn cảnh của Chu Toàn cũng có, hoài nghi những câu chuyện của Chu Toàn chỉ là bịa đặt cũng không ít, có nhiều người lại xem thường.

“Không phải chỉ bị bạn gái đá sao! Cả ngày bạn rên rỉ có phiền không vậy? Toàn bộ thế giới cũng không phải chỉ có một mình bạn thất tình.”

“Trai gái, ai không yêu tiền chứ? Cỏ thơm nơi chân trời, chờ bạn có nhiều tiền bằng lão đại gia đó, bạn gái muốn bao nhiêu có bấy nhiêu. Đừng ở chỗ này chán nản nữa, mau đi tắm rửa rồi lên giường ngủ đi, ngày mai đi kiếm tiền!”

“Thất tình hả, tôi còn tưởng rằng trời sắp sụp xuống đến nơi chứ! Nhảm chán...”

Những phản hồi như vậy cũng đã được coi là khá nhẹ nhàng, Chu Toàn chỉ làm như không nhìn thấy, nhưng phản hồi (comment) cuối cùng làm y tức giận không nhỏ.

“Ông anh à, có phải anh có chỗ nào hỏng rồi không, bạn gái lại bỏ đi theo người khác? Oa ha ha ha...” Sau đó là một tràng dài những khuôn mặt cười.

Đàn ông không chịu được nhất là bị người khác nói năng lực đó của mình có vấn đề, cho nên Chu Toàn giận dữ, lạch tạch đánh một đồng những lời thô tục mà mình không nên nói, nhấn Reply(gửi đi), confirm (xác nhận), rồi ấn Back (trở về).

“Thật xấu xa.” Sau tin nhắn ‘Reply sent successfully’(Đã được gửi đi), Chu Toàn tức giận out khỏi forum đó, đăng kí vào một trang web khác để chat.

Đang chat mấy chuyện trên trời dưới biển cùng những người bạn đã quen trên mạng, màn hình đột nhiên nhảy ra một tin nhắn MSN, có người muốn kết bạn.

Người muốn add Chu Toàn là một cái tên xa lạ “I want to be a model” mà Chu Toàn chưa từng thấy qua, địa chỉ hòm thư (email address) cũng chưa từng gặp.

Chu Toàn chắc chắn không quen biết người này, xét thấy trên internet có rất nhiều người, lừa gạt cũng lắm, lại vì chuyện của y mà có ác cảm với người mẫu và diễn viên, nên thấy nickname này thì nhú mày, dứt khoát nhấn nút từ chối.

Y tiếp tục lướt qua các website khác, không ngờ cái tên “I want to be a model” này lại tiếp tục gửi tin nhắn, muốn add y. Chu Toàn lần thứ hai cự tuyệt, nghĩ thầm người này thật nhảm chán.

Sự thực chứng minh, “I want to be a model” không chỉ nhảm chán, còn vô cùng ngoan cố, da mặt vô cùng vô cùng dày cộng thêm siêu hung hãn. Bị cự tuyệt rồi, vẫn liên tiếp gửi đi những tin nhắn cùng nội dung.

Chu Toàn từ chối hơn mười lần, bắt đầu thấy khó chịu.

Để xem cậu có gì muốn nói với tôi nào!

Y add đối phương.

“Này, xin chào, Cây kéo thương tâm.” “I want to be a model” gửi Chu Toàn một cái icon giơ ngón tay cái: “Ông anh à, anh đã man như con ngan ý. Tôi chưa bao giờ bị cự tuyệt nhiều như vậy đâu!”

“Tôi không quen biết bạn, đừng ... làm phiền tôi nữa.”

Chu Toàn không muốn nói chuyện dông dài cùng một người xa lạ, gửi đi một câu thật phũ phàng, đang chuẩn bị tắt khung chat, đối phương lại gửi tới nhiều icon mặt cười: “Nhưng tôi biết anh. Tôi chính là người vừa rồi ở diễn đàn XX bị anh mắng cho té tát ấy.”

Là cái người đó à! Chu Toàn nhớ khi đăng kí diễn đàn có lưu địa chỉ MSN, tên kia có thể nhanh chóng tìm tới cũng chẳng có gì đặc biệt. Y không hài lòng đáp lại: “Bạn muốn thế nào?”

Không cam lòng bị y mắng nhiếc, muốn đầu nước bọt hả? Chu Toàn phỏng đoán tâm lý đối phương, một bên bắt đầu nghĩ nghĩ những câu chửi mắng trong đầu. Trong khoảng thời gian này, y tích đầy bụng oán khí, không ngại gây chiến trên internet.

“Ông anh, tôi chẳng muốn thế nào cả, anh đừng cả nghĩ.”

Tuy rằng không thấy mặt nhau, “I want to be a model” dường như cũng cảm nhận được cơn tức giận của Chu Toàn giữa những hàng chữ của y, vội vàng gửi đến một bó hoa tươi giúp Chu Toàn hạ hỏa.

“Tôi muốn tìm anh giải thích một tiếng. Post bài chửi cười anh không phải tôi, là bạn thân ngủ ở phòng cách vách tôi. Thằng nhóc đó không có việc gì làm nên tấy máy nghịch laptop của tôi, tìm người chat online. Chờ tôi tắm xong đi ra, mới thấy bị ông anh mắng. Bạn cùng phòng của tôi đều nói ông anh chửi phải lắm, hả lòng hả dạ, ha ha!”

Chu Toàn không nói gì. Vốn đã lên gân lên cốt chuẩn bị trạng thái đánh nhau, nhưng bây giờ đột nhiên phát hiện không có đối thủ, có chút trống trải. Y đánh một từ “Uhm” rồi gửi đi, cho biết hiểu lầm đã được hóa giải, sau đó đóng khung chat.

Hắn là sinh viên đại học sao? Chu Toàn không có tâm trạng nói chuyện với mấy tên nhóc không biết xã hội phức tạp sinh tồn khó khăn này. Mặc dù y hiện tại cũng chỉ hai mươi sáu tuổi, nhưng hai năm trời đổ mồ hôi sôi nước mắt làm việc, đã mài dũa hết những nét hồn nhiên của thời học trò, hoàn toàn khác biệt với những kẻ hậu bối kia.

3. Chương 2-1

Edit: Sec

Beta: Bon

Hai phút sau, “I want to be a model” lại gửi tới một tin nhắn, giọng điệu rất đáng thương:

“Anh trai à, sao anh không trả lời tôi vậy?”

Chờ cậu bước vào xã hội, còn có cơ hội đối mặt với cả đồng khó khăn. Trong bụng Chu Toàn thầm cười nhạo đối phương, vừa tiếp tục đốt thêm một điều thuốc, vừa đánh chữ: “Cậu còn muốn làm gì?”

“Không có gì. Chỉ là nhàn rồi phát sợ, sắp mốc meo mọc lông luôn rồi, muốn tìm người tán dóc.”

“Oh, vậy sao?” Chu Toàn cũng không biết rốt cuộc hôm nay mình bị làm sao, thế mà lại cùng cậu ta câu được câu chăng.

Có lẽ trong tiềm thức, y cũng đã từng nếm trải cảm giác trống trải khi bị một người xem thường. Chu Toàn tự cười giễu.

Không thể phủ nhận, “I want to be a model” nói khá là nhiều, đại đa số thời gian đều là một mình cậu thao thao bất tuyệt. Nội dung từ trò chơi ma thú đến quan hệ bạn bè cùng lớp, rồi cả chế độ ăn trong căn tin trường. Chu Toàn nhìn không được bắt đầu liên tiếp ngập dài.

Quả nhiên có sự khác nhau.”Tôi muốn đi nghỉ rồi.” Y quyết định kết thúc cuộc trò chuyện dông dài này.

“Ngủ sớm vậy sao?”

“I want to be a model” hiển nhiên còn đang trò chuyện rất hưng phấn, liên tiếp gửi tới hai cốc cà phê hồng giữ Chu Toàn lại: “Này, uống chút cà phê nâng cao tinh thần. Mới vừa rồi toàn là tôi nói, anh cũng nói một chút về mình đi.”

Chu Toàn gửi tới một cái icon mắt lé: “Cậu là cảnh sát điều tra hộ khẩu đấy à, hay là phóng viên báo lá cải?”

“I want to be a model” cười to: “Anh à, anh thật hài hước. Hì hì, em rất muốn gia nhập làng giải trí, đáng tiếc không có cửa.”

Chu Toàn dường như quên mất cả nickname của đối phương, liền bị cậu nhắc tỉnh. Cảm giác khó chịu trong lồng ngực như cỏ dại lan tràn. Y hút vào một ngụm khói lớn, rồi lạch cạch gõ một hàng chữ: “Vì sao muốn làm người mẫu? Muốn kiếm nhiều tiền?”

“Ai không muốn kiếm nhiều tiền chứ?” “I want to be a model” thẳng thắn thừa nhận.

“Đi làm theo ca không thể so được, từ khi tỉnh mơ gà gáy đến buổi tối quỷ kêu, mỗi tháng trả tiền thuê phòng, tiền xe cộ xong thì chỉ còn nước uống gió Tây Bắc. Vẫn là giới nghệ sĩ sống dễ chịu hơn. Không nói đến những Đại Minh tinh, cho dù chỉ làm người mẫu, chụp hình quảng cáo cũng đủ dư dả. Làm người, dù sao cũng sống vài chục năm, như vậy dù sao cũng tốt hơn đi làm thuê cho ngân hàng.”

Lê Tĩnh Hải cũng nghĩ vậy sao? Cho nên giống như muốn thoát khỏi chướng ngại vật mà đá y đi thật xa... Chu Toàn nhìn những con chữ trên màn hình, bỗng nhiên cảm thấy đau buốt trong tim.

“Đi đâu rồi?” Đối phương không thấy Chu Toàn phản ứng, gửi tới mấy dấu chấm hỏi to đùng.

Chu Toàn cười lạnh, trả lời “I want to be a model”.

“Giới giải trí chính là một chảo nhuộm, vô cùng phức tạp, Cậu bạn, cậu cứ tiếp tục nằm mơ đi. Tôi out.”

Không có hứng thú để ý tới người lòng tràn đầy công danh lợi lộc như cậu nữa, y đang muốn đóng khung chat, “I want to be a model” đã kêu gào: “Này này, nằm mơ không có phạm pháp nhé. Đại ca, làm chi phải nghiêm túc như thế? Giống như thể anh là người có tiếng tăm trong giới giải trí vậy.”

“Nói đúng đấy, tôi là người rất có tiếng trong giới giải trí.” Chu Toàn đánh xong câu này, trực tiếp cắt nguồn điện, nhưng vẫn không sao tiêu tan cảm giác ngọt ngào trong lồng ngực, oán hận đá một cước vào chân bàn.

Mẹ nó! Nếu y thực sự là lão đại trong giới giải trí, Lê Tĩnh Hải cũng sẽ không quăng y, thay lòng đổi dạ mà đi ôm ấp bà cô già kia. Nhưng nếu được vậy, Lê Tĩnh Hải ở lại bên người y, đến tận cùng là thích chính bản thân y, hay là thích địa vị quyền thế của y?

Quên đi quên đi, cũng đã chia tay rồi, y còn suy nghĩ những thứ này làm gì?

Chu Toàn cố áp chế những cảm xúc dâng đầy trong bụng, ngả đầu ngủ.

Lần chat này, Chu Toàn chỉ coi như làn gió thoảng qua, ngày thứ hai tỉnh dậy cũng không để trong lòng nữa, tiếp tục trôi nổi trên Internet, viết blog.

Nhưng mà trong cuộc sống lại xuất hiện một biến hóa nho nhỏ, cậu nhóc “I want to be a model” kia bắt đầu quần lấy y.

Mỗi lần chỉ cần Chu Toàn vừa log in vào MSN đều thấy “I want to be a model” gửi tới một tin nhắn. Dường như cậu online mọi lúc, ngồi đó phục sẵn chỉ chờ Chu Toàn xuất hiện, bắt được người rồi thì bám riết lấy Chu Toàn.

Chu Toàn nhanh chóng hiểu rõ tình huống — ngày đó vì một reply của y, “I want to be a model” đã thực sự cho rằng y có tiếng nói trong ngành giải trí.

Cậu nhóc kia là muốn thông qua y đi vào cái vòng luẩn quẩn ấy. Chu Toàn nhắm mắt lại cũng nhìn ra được tâm tư kín đáo của “I want to be a model”, y cười nhạt trước màn hình. Trên thế giới này, người tham tiền yêu hư vinh quả thực không ít. Lê Tĩnh Hải ban đầu, cũng dùng cách ấy bám lấy bà cô già của Thiên Tư mà nịnh bợ sao?

Chu Toàn hoàn toàn không cảm thấy, từ khi y và Lê Tĩnh Hải chia tay, tính cách vốn hướng nội của y đã trở nên càng ngày càng... Nói dễ nghe là hận đời, trắng ra là có chút lệch lạc.

Y căm hận Lê Tĩnh Hải vì danh lợi vứt bỏ mình, song lòng tự tôn lại không cho phép y đi tìm Lê Tĩnh Hải, không cho phép y thể hiện sự sa sút của mình trước mặt Lê Tĩnh Hải. Huống hồ hôm nay Lê Tĩnh Hải đã nghiêm nhiên trở thành cục cưng của giới điện ảnh và truyền hình, bên người nhất định không thiếu vệ sĩ bảo vệ, cho dù y muốn tiếp cận Lê Tĩnh Hải, cũng không thể như nguyện.

Nhưng lòng thù hận, cũng không vì khoảng cách giữa hai người mà dịu đi, trái lại càng ngày càng tăng thêm.

Hắn thậm chí ghét ghét tất cả những gì liên quan tới Lê Tĩnh Hải, đứng mũi chịu sào chính là “I want to be a model”. Ở trong mắt y, người này hiển nhiên là Lê Tĩnh Hải thứ hai.

Muốn giáo huấn người như thế. Thực sự, rất muốn. Xuất phát từ tâm lý u ám đó, Chu Toàn không hề phủ nhận những hiểu lầm của “I want to be a model”, rất nhiều lúc còn cố ý nói những lời lập lờ nước đôi để cho sự hiểu lầm kia càng thêm sâu sắc.

Một người trưởng thành, có chủ tâm lừa gạt một cậu học sinh kinh nghiệm sống chưa nhiều, kỳ thực không khó lắm.

Hai tháng trôi qua, “I want to be a model” đã hoàn toàn tín nhiệm Chu Toàn, hoàn toàn tin Chu Toàn là ngôi sao trong giới giải trí, còn đem tất cả gia cảnh và lý lịch của mình nói tuốt cho Chu Toàn.

Người thành phố H, mồ côi cha, mẹ làm việc ở nước ngoài để nuôi cậu ăn học, hiện nay đang ở trong một nhà dân thuộc ký túc của một trường học dành cho quý tộc.

Mới vừa lên lớp 11, điều này làm phỏng đoán của Chu Toàn về việc cậu đã học đại học có chút khác biệt, nhưng cũng không thể làm giảm ác cảm của y đối với cậu ta.

“I want to be a model” còn gửi cho Chu Toàn một tấm ảnh chụp.

Mặc dù ôm thành kiến với “I want to be a model” này, nhưng khi Chu Toàn thấy ảnh chụp thì, không thừa nhận cũng không được, đối phương xác thực có tư cách để nằm mơ.

Trên ảnh chụp, một thiếu niên cao gầy cắt tóc ngắn hai tay bỏ vào trong túi quần đồng phục, lưng dựa vào gốc cây, giữa đầu tắm nắng. Bình thường, những người mặc đồng phục chụp ảnh nói chung trông đều có phần ngốc nghếch, nhưng thiếu niên đã phá vỡ dáng vẻ quê mùa của đồng phục học sinh, tạo nên một phong cách tự nhiên phóng khoáng đầy sinh động.

Bằng vào ánh mắt của một nhà thiết kế thời trang như Chu Toàn, liếc mắt một cái là có thể đoán được vóc người thiếu niên gần sát với tỉ lệ hoàn mỹ (chính là tỉ lệ vàng 1,618 đó).

Còn khuôn mặt của thiếu niên, bởi ảnh chụp từ mặt bên, Chu Toàn chỉ nhìn thấy sống mũi cao thẳng ít thấy ở người phương Đông và đôi môi rất đẹp. Cằm đầy. Chỉ có trong những bức hình chụp người mẫu thời trang, Chu Toàn mới gặp những khuôn mặt đẹp như vậy, nhưng trên cơ bản đều là đã qua máy vi tính xử lý, mới có thể có hiệu quả như vậy.

Nếu như ảnh chụp của thiếu niên là chân thật, Chu Toàn có thể dự đoán một ngày nào đó trong tương lai, mộng tưởng của thiếu niên nhất định có thể trở thành hiện thực. Dung mạo xuất sắc như thế, đã định trước sẽ không bị lu mờ trong đám đông.

Tựa như Lê Tĩnh Hải, đến cuối cùng cũng không cam lòng sống cuộc đời bình thản, cố ý cùng y mỗi người một ngã...

“Thế nào?” Thiếu niên hiển nhiên biết sức hấp dẫn của bản thân, đắc ý dào dạt hỏi Chu Toàn: “Không thể so với người mẫu trên TV ư?” Không đợi Chu Toàn trả lời, thiếu niên lại tự sướng một tràng: “Kỳ thực tôi thích để tóc dài hơn một chút, trông càng cao hơn, đáng tiếc trường tôi không cho phép.”

“Đã rất đẹp rồi.” Lời này Chu Toàn nói là thật tâm.

Thiếu niên đánh ra một chuỗi khuôn mặt tươi cười, rền sất khi còn nóng hỏi Chu Toàn có thể dẫn y đi chụp quảng cáo hay không: “Nếu như thành, đại ca anh sẽ là người đại diện của tôi.”

“Cậu rất thiếu tiền sao?” Trong lòng Chu Toàn hiện giờ có phần mâu thuẫn. Một phương diện dĩ nhiên là chán ghét, nhưng khi nhìn thấy ảnh chụp của cậu, y bỗng nhiên hơi do dự vì hành vi lừa dối của bản thân.

Thiếu niên nhìn qua rất xán lạn, tính cách cũng rất rất có sức hút (charismatic), và điều quan trọng nhất là, thiếu niên đối với y trăm phần trăm tín nhiệm.

Nếu phải so sánh thì y tựa như một u linh lẩn trốn trong một góc tối âm u. Nhưng hôm nay Chu Toàn đã đâm lao phải theo lao, nếu như nói toạc chân tướng, thì chắc chắn rằng sẽ bị thiếu niên coi là kẻ lừa đảo qua internet mà mắng cho thương tích đầy mình.

Y lại không nghĩ rằng, hiện tại mình đã không hơn không kém một tên lừa đảo qua internet.

“Không thiếu.” Thiếu niên gửi tới một icon khoát khoát tay: “Tiền mama gửi tiền về đủ cho tôi F&B (food and beverage: ăn uống). Tôi thích cảm giác thành công khi được lên màn ảnh, hehe. Hơn nữa tôi cũng sắp 18 tuổi rồi, không phải học xong có thể tự mình kiếm tiền sao? Tiêu tiền của mama cho dù có nhiều hơn nữa cũng không thích a!”

Suy nghĩ của Chu Toàn về thiếu niên có phần thay đổi. Y vốn nghĩ rằng những cậu nhóc xuất thân từ các trường học quý tộc kiểu như vậy đều là loại ăn không ngồi rồi, tốt nghiệp xong cũng chỉ chờ núp bóng cha mẹ cho đến già. Hiểu được đạo lý tay làm hàm nhai như cậu bé này, có thể nói là rất hiếm.

Một cảm giác tội lỗi không dễ dàng gọi tên đột ngột lan tràn trong đáy lòng Chu Toàn, y hút vào hai ngụm khói thuốc, rồi gửi đi một tin nhắn: “Hiện giờ cậu còn đang đi học! Sau này hăng nói.”

Cậu nhóc có vẻ không bằng lòng với việc Chu Toàn trả lời qua quýt cho xong chuyện, liền gửi tới một icon buồn như đũa đám, kèm theo một loạt trái tim tan vỡ.

Trong lòng Chu Toàn hơi khó chịu, lại thấy dưới khung chat còn đang báo rằng cậu đang đánh vào một dây văn tự, y giành trả lời trước: “Ta còn có việc, log out trước đây.”

Sau đó tắt máy vì tính. Một lúc lâu sau, Chu Toàn lại lần nữa mở máy vì tính. Y không lên net, mà chỉ mở file folder, một lần nữa tìm tấm hình của thiếu niên rồi ngắm nhìn một cách tỉ mỉ, sau đó lần thứ hai tắt máy. Tựa lưng vào ghế ngồi yên lặng hút thuốc.

Thực sự là một chàng trai rất đẹp, rất sáng sủa. Không thể phủ nhận rằng Chu Toàn yêu cái đẹp, cũng rất tự nhiên có thiện cảm với những chàng trai anh tuấn như vậy. Cho nên y quyết định dừng trò chơi này ở đây.

Mấy ngày qua, thiếu niên cũng bị y đùa bỡn không ít, nếu còn tiếp tục trò chuyện, Chu Toàn quả thật không biết sẽ phải xử lý như thế nào đây. Dù sao, y cũng chỉ bởi vì chuyện của Lê Tĩnh Hải, nên mới giận chó đánh mèo lây sang cậu nhóc này, cũng không tính dùng bất kì thủ đoạn trả thù thực tế nào đối với cậu.

Y và cậu, không có thâm cừu đại hận gì. Nếu thực sự muốn trả thù, cũng nên đi tìm Lê Tĩnh Hải mới đúng.

Trong khoảnh khắc hút xong điếu thuốc, Chu Toàn giống như là bị gáo nước lạnh dội lên đầu làm cho tỉnh lại, bỗng nhiên ý thức được rằng mấy ngày nay y hết như một khúc gỗ mục, chỉ lãng phí sinh mệnh một cách vô ích.

“Ha ha... Khụ...” Chu Toàn cười một trận lại bắt đầu ho khan.

Không phải là bị đá sao? Kẻ vứt bỏ y đã đem y bỏ lại đằng sau, vậy mà y còn thương tiếc cho mối tình đã sớm hóa thành hư không của hai người họ ư. Thật không đáng.

Chu Toàn hai tay bưng kín mặt, hít vào một hơi thật sâu.

Lòng bàn tay ram ráp, những sợi râu rậm rạp trên mặt. Chu Toàn không cần soi gương, cũng biết hiện tại mình có bao nhiêu nhếch nhác.

Y lẳng lặng nghe tiếng hít thở của bản thân trong căn phòng cô quạnh, cuối cùng buông hai tay ra, vào toilet tắm rửa. Dòng nước lạnh leo từ trên đầu chảy xuống toàn thân, xóa đi mùi vị nồng đậm của rượu và thuốc.

Nên tỉnh lại rồi.

Chu Toàn đã quên rằng trên các diễn đàn về tình yêu mà y thường thấy, dù là tình yêu sâu sắc đến đâu cũng không thể tránh khỏi bị thời gian xóa nhòa. Dòng chảy thời gian sẽ hủy diệt tất cả. Nó là vũ khí sắc bén nhất để chôn sâu tất cả.

Y còn chưa chứng thực câu nói này có chính xác hay không, nhưng khi mới chia tay cảm xúc đau đớn cào xé tâm can. Thời gian dần trôi, qua những lần thổ lộ tâm sự trên internet, nỗi đau ấy cũng dần trở nên mờ hồ.

Cũng có thể, chỉ là bởi vì y mệt mỏi rồi, y không muốn lại bị ràng buộc bởi một đoạn quá khứ này, cho nên cố gắng khóa chặt những ký ức ấy tại một góc sâu trong trái tim.

Chu Toàn dùng thời gian một ngày để thanh toán hết những vỏ lon bia, chai rượu rỗng, vỏ bao thuốc lá, vỏ hộp đồ ăn nhanh...chất cao như núi trong nhà mình. Lại tốn thêm hai ngày nữa để dọn dẹp quét tước trong ngoài căn nhà, còn đi cắt lại tóc, đem mình xử lý gọn gàng sạch sẽ, sau đó ngồi vào máy tính, bắt đầu lên mạng.

Y không vào những diễn đàn đã đăng kí trước kia, cũng tắt MSN, tập trung tìm kiếm tin tức về việc du học.

Chu Toàn muốn ra nước ngoài. Thực ra từ trước khi vào đại học y đã mơ ước một ngày nào đó trong tương lai có thể đến kinh đô thời trang Châu Âu, tiếp tục học lên. Nhưng vì Lê Tĩnh Hải, y đã từ bỏ ước mơ của mình, chọn một công việc ở trong nước, bởi vì ở nước ngoài càng không có không gian để Lê Tĩnh Hải phát triển sự nghiệp.

Hiện tại, sợi dây thừng buộc chặt đôi cánh của y đã bị Lê Tĩnh Hải tự tay chặt đứt. Chu Toàn không nghĩ ra mình còn lý do gì để ở lại thành phố Z nữa. Thành phố ven biển bốn mùa đều ẩm áp này đã lưu giữ những khoảng thời gian tươi đẹp nhất trong cuộc đời của y, song đồng thời cũng ghi dấu những vết thương đau. Nếu như có thể, Chu Toàn muốn ngay lập tức rời khỏi thành phố Z, vĩnh viễn không bao giờ trở về nữa.

4. Chương 2-2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

5. Chương 3-1

Edit: Sec

Beta: Bon

Y là GAY, nam sắc trước mặt, nói không động tâm thì tuyệt đối là gạt người. Nhìn con người cao lớn đang đứng trước mắt, Chu Toàn không khỏi kinh ngạc, thời đại này hài tử được nuôi nấng thật tốt.

Y cao đến một mét chín, người phương Nam mà như vậy cũng coi như tương đối cao. Tạ Ân trước mặt y, dù đi dép nhưng vẫn cao hơn y một chút. Có thể tưởng tượng được, vài năm nữa, dù y có đứng giữa người Âu Mỹ, cũng sẽ không thua kém.

“Khụ...” Chu Toàn thanh thanh yết hầu, đang nghĩ xem nên mở đầu thế nào, thiếu niên Tạ Ân khi thấy rõ trang phục của Chu Toàn, liền cười sảng sặc.

“Anh à! Anh có thể đừng khôì hài như vậy được không hả? Anh là tình tham (*người săn ngôi sao*), chứ không phải đặc vụ. Ha ha ha, cười chết người ta rồi... Ối chà, bụng tôi đau thất lại rồi, ha ha...”

Tạ Ân vừa xoay người ngã vào sofa, đưa lưng về phía Chu Toàn tiếp tục ôm bụng cười đến mắt hình tượng.

Chu Toàn không muốn thừa nhận, nhưng đúng là bị thiếu niên cười đến mức da mặt nóng rần lên. Y xấu hổ vào phòng đóng cửa lại.

Thiếu niên ở trong một gian phòng xa hoa có cả gian bếp, trong phòng khách còn có một TV LCD tinh thể lỏng 24 inch to kênh, bàn trà trước sô pha, lộn xộn chất đống notebook, điện thoại di động, chìa khóa... Còn có vỏ bao thuốc lá Trung Hoa.

Xa xỉ, một mình y ở trong căn phòng xa hoa, lại còn tiêu tiền như nước, thảo nào ngay cả cơm hộp cũng không có mà ăn. Chu Toàn nhin không được lắ đầu, trong lòng cũng kiên định hơn rất nhiều.

Xem tình hình này, thiếu niên đích thực là thiếu tiền dùng. Chuyện này dễ làm hơn nhiều.

Y lấy ra từ trong túi một cọc tiền giá trị lớn, bên ngoài được bọc bằng túi nilon đỏ trong suốt, đặt lên bàn: “Đây là một vạn đồng, cậu cầm đi.”

Tạ Ân rốt cục ngừng cười, nghiêng đầu nhìn xấp tiền, rồi lại nhìn Chu Toàn: “Này, anh có ý gì?”

Chu Toàn đã đi đến ngoài cửa: “Cho cậu mua vé máy bay về nhà.”

“Thế cũng không cần nhiều như vậy.”

“Coi như lần này cậu tới đây, là do tôi mời cậu. Phí tổn do tôi chịu.”

Chu Toàn đã tính kĩ, vé máy bay từ thành phố Z tới thành phố H, chi tiêu nghỉ trong khách sạn, giặt quần áo đi taxi, không thể tới bảy, tám ngàn. Y thẳng tay đưa một vạn, phòng trường hợp rủi ro, mong thiếu niên đừng dây dưa thêm nữa.

“Về phần quảng cáo, sau đó nếu có cơ hội sẽ hợp tác tiếp đi.”

Chu Toàn mở cửa phòng, ngay sau đó, đã bị Tạ Ân chạy lại kéo tay, cứng rắn kéo y lại.

Thiếu niên trưng ra vẻ mặt đáng thương tự ái: “Xí! Anh cho rằng tôi tới để vơ vét tiền bạc của anh hay sao?”

Lúc này đây, Chu Toàn rốt cục nhìn rõ khuôn mặt thiếu niên.

Tóc mái hơi dài che khuất trán, cằm nhọn hoàn mỹ, đường nét khuôn mặt so với so với trong ảnh chụp càng thêm sắc nét, để lộ ra con ngươi màu nâu đồng nhàn nhạt... Có vài phần giống người Trung Quốc lai Phương Tây.

Nhưng điều làm Chu Toàn kinh ngạc nhất chính là, nếu như bỏ qua đôi mắt màu đồng của thiếu niên, từng đường nét trên gương mặt thiếu niên kia, vậy mà lại có vài phần tương tự như cái người Chu Toàn không muốn nghĩ tới nhất.

Lê Tĩnh Hải...

Nhận ra cái tên đã nhiều ngày không còn quấy nhiễu mình lần thứ hai hiện lên trong óc thì, Chu Toàn ở sau khẩu trang bặm chặt môi.

“Đến đây nào, chúng ta phải nói cho rõ ràng.” Tạ Ân thấy Chu Toàn lặng im không lên tiếng thì nghĩ y chợt dạ, bèn đóng cửa phòng, rồi kéo Chu Toàn trở lại phòng khách, đẩy y một cái.

Thiếu niên vóc người mảnh khảnh, nhưng sức mạnh lại ngoài dự đoán của Chu Toàn.

Y bị đẩy ngồi trên sofa, vừa định đứng lên, Tạ Ân lại duỗi tay ấn y xuống, Chu Toàn theo bản năng quay đầu, trên mặt mát lạnh, khẩu trang ngay lập tức bị giật ra.

“Nói mới dễ làm sao!” Tạ Ân cười meo meo rồi kéo ghế lại, ngồi đối diện Chu Toàn, đánh giá khuôn mặt đã hoàn toàn bại lộ của Chu Toàn: “Anh à, anh nhìn qua cũng không tồi a, che nhiều như vậy thật khó chịu. Bỏ kính xuống đi.”

Ngay cả vẻ mặt khi cười rộ lên, cũng có nét giống Lê Tĩnh Hải...

Trái tim Chu Toàn dường như bị một bàn tay vô hình siết chặt sau đó lại chậm rãi buông ra, mỗi một đường vân nhỏ đều đau đớn.

Y dùng hết sức để thanh âm của mình nghe bình thường hơn một chút: “Cậu rốt cuộc muốn thế nào?”

Tạ Ân đem túi tiền đẩy tới trước mặt Chu Toàn, nửa giận nửa đùa đáp: “Ít giả bộ với tôi thôi. Tôi nếu thực sự yêu tiền của mấy người, cũng sẽ không từ xa chạy tới đây, ngồi ở nhà đánh điện tử chẳng phải thích hơn sao?”

“VẬY CẬU...” Chu Toàn phát hiện giờ đây y hoàn toàn không bắt kịp với ý nghĩ của thiếu niên.

“Chẳng phải từ sớm đã nói, tôi muốn chụp hình quảng cáo sao?” Tạ Ân nhìn Chu Toàn giống như y là người rất đáng trí vậy. Cậu cầm bao thuốc, thuận thực rút một điếu đưa cho Chu Toàn: “Hút một điếu?”

Chu Toàn cứng ngắc lắc đầu.

Tạ Ân nhún nhún vai, châm lửa, hút vài hơi thuốc lá, sau đó bày ra một tư thế lạnh lùng, cười hời hợt: “Tôi chính là muốn tìm vài chuyện kích thích để làm, anh chịu mang tôi vào đó là tốt nhất, cho dù không được, thì coi như lần này tôi tới phương Nam đi nghỉ cũng được.”

“Cậu không sợ tôi là kẻ lừa gạt sao?” Chu Toàn quay đầu, tránh xa làn khói lan ra từ phía cậu, phổi hít phải một ít, y bắt đầu ho khan.

Tạ Ân dập tắt điếu thuốc lá, chẳng hề để ý mà phát phát tay: “Cũng chẳng phải lần đầu tiên tôi kết bạn trên mạng, sợ cái gì a! Hơn nữa tôi cũng xem qua BLOG của anh, cảm thấy người như anh, thực sự rất trọng tình cảm, không giống kẻ lừa đảo. Hi hi, còn nữa, lừa đảo thì sao có thể đưa nhiều tiền như vậy cho tôi?”

Đúng vậy. Tôi không phải kẻ lừa đảo, chỉ là một kẻ ngu si mà thôi. Chu Toàn thấy mình vội vàng quá... Hết như một kẻ ngốc vậy, để một thằng nhóc kém y đến bảy, tám tuổi, đùa giỡn xoay vần, nhưng lại không thể trút nổi tức giận này ra, ai bảo y có tật giật mình.

Huống chi đối mặt với người có khuôn mặt giống Lê Tình Hải, Chu Toàn chỉ chốc lát cũng khó có thể chịu được, thậm chí muốn trốn tránh.

Y đứng phắt lên: “Tôi phải đi.”

“Đừng nóng giận mà anh.” Tạ Ân cũng cảm thấy được giọng điệu Chu Toàn không được thân thiện, vội vàng kéo Chu Toàn lại cười nói: “Tới đây, tốt xấu gì cũng ăn một chút rồi hẵng đi.”

“Không cần.” Chu Toàn muốn trốn thoát khỏi bàn tay thiếu niên, nhưng thiếu niên lại càng gia tăng lực tay, kiên quyết kéo Chu Toàn vào bếp.

Trên bàn đá cẩm thạch, bày biện bốn, năm món đồ ăn thức uống đã nấu chín, còn có một chai rượu đỏ, một cái bánh ga-tô trái cây.

Chu Toàn lặng người.

“Ngày hôm nay là sinh nhật của tôi. Anh à, anh ăn sinh nhật cùng tôi đi.” Tạ Ân vừa nói vừa bưng rượu thức ăn và bánh ga-tô đặt trên bàn trà trong phòng khách, lấy dụng cụ mở chai mở nắp chai rượu đỏ, rót

đầy hai ly rượu.

“Nghe nói thịt bò nấu bia này là đặc sản ở đây, ngày đầu tiên tôi đến khách sạn liền ném thử, cũng không tệ lắm.”

Chu Toàn nhìn đồ ăn rượu cùng bánh ga-tô trên bàn trà, hai mắt đột nhiên bắt đầu chua xót.

Cảnh này, cùng ngày ba mươi một tháng ba sao giống nhau đến thế. Vì sao đến nay, bóng ma của Lê Tĩnh Hải vẫn không chịu buông tha y?

“Đến đây.” Tạ Ân đưa một ly vang đỏ đến tận tay Chu Toàn, bắt y ngồi xuống. Thấy Chu Toàn không nhúc nhích, Tạ Ân trêu chọc y: “Anh ấy à, rượu thuốc anh đều không dính vào, thực sự là một người đàn ông chân chính, ha ha.”

“Tôi thực sự có việc gấp.” Chu Toàn nặng nề đặt chiếc ly xuống bàn, lần thứ hai muốn mở cửa phòng, xoay vài lần trên tay nắm cửa, vậy mà mãi không mở được.

“Này, vừa rồi tôi khóa cửa lại rồi, phải dùng card phòng mới mở được cơ.”

Tạ Ân dùng ngón út xoay xoay cái card gắn trên chùm chìa khóa, đắc ý cười. Thấy Chu Toàn quay đầu lại, thiếu niên tức khắc nhét chùm chìa khóa vào túi quần, rồi trưng ra vẻ mặt cầu xin vô cùng tội nghiệp: “Ồ lại ăn sinh nhật với tôi đi. Hàng năm sinh nhật, tôi cũng chỉ có một mình thôi, buồn chết được. Mẹ tôi chỉ biết kiếm tiền ở nước ngoài, cũng không quan tâm đến tôi.”

Bình thường, Chu Toàn có thể đồng tình với hoàn cảnh của thiếu niên, nhưng hiện tại, thiếu niên trong mắt Chu Toàn, đã trở thành một tiểu lưu manh.

Cố làm ra vẻ, bịa chuyện lung tung... Hơn nữa vẻ mặt giả dối vô cùng hoàn mỹ kia... Chu Toàn cố sức hít sâu, tự ép bản thân phải giữ tỉnh táo. Xem ra, thiếu niên thì không chịu thả y đi. Chu Toàn tự nhận nếu như cố dùng sức mạnh để đoạt chùm chìa khóa, thì y không phải đối thủ của thiếu niên.

“Được, tôi ở lại cùng cậu.” Y ngồi trở lại sofa, nói với thiếu niên đang lộ ra đôi mắt ngạc nhiên đầy vui sướng: “Tôi dị ứng cồn, chỉ có thể uống nước.”

Tạ Ân ngoác miệng cười: “Sao anh không nói sớm, tôi rót trà cho anh.”

Chu Toàn nhìn theo bóng thiếu niên đi vào bếp, y cấp tốc lấy ra một gói bột trắng trong áo gió, bỏ vào ly vang đỏ của thiếu niên.

Đó là thuốc ngủ.

Chu Toàn cũng không phải kẻ độc ác xấu xa gì, nhưng trong xã hội, biết bao nhiêu mảnh khoe xấu xa đáng sợ y đã từng được nghe. Khi đồng ý đến gặp cậu, y cũng đã nghĩ tới tình huống cậu lừa gạt y, hẹn người đối phó với y, y đơn độc một mình, tình cảnh có lẽ vô cùng nguy hiểm.

Vì vậy, ngoại trừ một vạn đồng, y còn mang theo cả thuốc ngủ, đến lúc nguy cấp thì dùng để kéo dài thời gian mà thoát thân.

Tạ Ân đang ở trong bếp rót nước pha trà, bưng ra cho Chu Toàn.

Y chẳng hề cảm thấy một chút gì với ly rượu đỏ mà Chu Toàn đã động tay động chân, lần lượt ngồi trên sofa với Chu Toàn, bật TV, uống rượu, chuyển sang kênh mình thích, cuối cùng chọn xem ngày lễ tuyển tú (*tuyển chọn người tài*), say sưa xem, còn không quên hỏi Chu Toàn ăn cái gì.

Để không làm cho thiếu niên hoài nghi, Chu Toàn cố gắng thả lỏng bản thân, chậm rãi uống trà, ở trong lòng yên lặng tính toán thiếu niên còn bao lâu mới ngủ.

Thuốc ngủ là trước kia y mua để giúp mình đi vào giấc ngủ khi lên cơn đau dạ dày, tác dụng nhanh mà kéo dài, hơn nữa vừa rồi Chu Toàn bỏ vào gấp đôi liều lượng y thường dùng.

“Anh ơi, anh đang nghĩ gì thế?” Giọng nói Tạ Ân đột ngột vang lên, dán sát vào lỗ tai Chu Toàn, luồng khí cậu thổi ra mang theo hơi nóng, còn có cả mùi rượu, dọa cho Chu Toàn vốn đang thấp thỏm đến giật nảy mình, chén trà cũng sóng ra vài giọt.

Y theo bản năng lùi lại, Tạ Ân lại càng nghiêng về trước, bất ngờ kéo kính của Chu Toàn ra.

“Độc ác thật!” Thiếu niên huýt sáo: “Anh thật là đẹp trai đấy! Tôi còn tưởng anh là một con ếch trên internet, sợ gặp phải ánh sáng mới đem mặt bịt lại như xác ướp.”

Bị thấy rồi! Toàn thân Chu Toàn rịn mồ hôi lạnh, ngồi cứng tại chỗ không biết nói cái gì cho phải.

Về mặt của y thực sự quá mức lo lắng, có lẽ kẻ ngu cũng nhìn ra được. Đôi con ngươi màu nâu của Tạ Ân xoay động, uống sạch rượu còn sót lại trong ly, rồi dán sát vào Chu Toàn cười hì hì hỏi: “Anh sợ cái gì hả? Sợ tôi ăn thịt anh à?”

“Cậu say rồi.” Chu Toàn không cho rằng cậu nhóc miệng còn hôi sữa này muốn đùa giỡn y, đành đẩy ra Tạ Ân.

Y không dùng nhiều sức, thế nhưng thiếu niên nhưng không tự chủ được ngã vào trên tay vịn sofa, khẽ cắn nhún: “Kỳ quái, rượu này sao lại nặng như vậy, đau đầu quá.”

Thuốc ngủ bắt đầu có tác dụng rồi... Chu Toàn nhìn chăm chăm đôi mắt thiếu niên dần trở nên hoảng hốt,

lại nhớ đến buổi họp lớp sau khi kết thúc học kì một năm thứ nhất của mình.

Tối hôm ấy, bọn họ cùng một nhóm bạn học cũ quây phá âm ỉ trong quán bar, mỗi người đều uống không ít rượu. Lê Tình Hải cũng say, ôm y không ngừng cười, hoàn mượn hơi men đem y áp dưới sàn nhà.

Hơi thở mạnh mẽ đầy nam tính làm cho tim Chu Toàn đập nhanh hơn, thậm chí bộ vị trọng yếu cũng bắt đầu có phản ứng. Y sợ loại cảm giác này, muốn lay tỉnh Lê Tình Hải, nhưng lại nghe Lê Tình Hải phả hơi rượu bên tai mình nhẹ giọng nỉ non: “Chu Toàn, cậu thích tôi không? Chu Toàn...”

Trong mắt Lê Tình Hải cũng lấp lánh như men rượu làm say lòng người, mơ mơ màng màng, để cho Chu Toàn say ngây ngất trong cảm giác mọi thứ xung quanh như xoay tròn phiêu đảng.

Rồi sau đó, đem Chu Toàn vào giấc mộng trên thiên đường, cũng là con đường cấm kị dẫn sâu vào địa ngục...

Hồi ức, giống như cái cửa đầy sắc nhọn, không ngừng cửa vào lòng Chu Toàn.

Y nhìn thiếu niên trên sofa đang giãy dụa muốn ngồi dậy, màu da bị cồn nhuộm ửng hồng, mày này, mắt này...

Tay, trong lúc Chu Toàn không tự ý thức được đã vươn ra, xoa hai gò má Tạ Ân.

“Anh, anh?” Tạ Ân rốt cục cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nỗ lực mở to hai mắt, thấy rõ ánh mắt kì quái của Chu Toàn, thiếu niên kinh ngạc hít vào một luồng khí lạnh: “Anh không, không phải là đồng tính luyến ái chứ?”

Đồng tính luyến ái trong học đường bây giờ, từ lâu đã không còn là từ mới mẻ nữa, trong trường học của Tạ Ân cũng vậy, thậm chí còn có nam sinh theo đuổi cậu, Tạ Ân cũng xuất phát từ sự hiếu kì của tuổi trẻ, gặp gỡ đối phương vài ngày.

Sau khi cùng một người KISS, cậu mới khẳng định rằng mình vẫn thích đường cong đầy đặn cùng giọng nói ngọt ngào của con gái hơn, rất tự nhiên nói lời tạm biệt với cậu trai bị đem ra làm đồ thí nghiệm kia.

Cậu căn bản chưa từng nghĩ rằng, chàng trai khôn khổ vì mất đi mối tình đầu trên BLOG – Cây kéo thương tâm sẽ là một kẻ đồng tính luyến ái.

Không ổn rồi!

—————(ngắt đúng chỗ)—————

Chương sau là xôi thịt.

6. Chương 3-2

Edit: Sec

Tầm mắt mơ hồ hết sức, Tạ Ân thấy khuôn mặt Chu Toàn ngày càng lớn hơn, trực giác cũng thầm đoán được cơn mồi mẹt rã rời khác thường này hơn một nửa là Chu Toàn đang giả trò. Cậu dùng hết sức lực bản thân cầm chai rượu đó ném về phía đầu Chu Toàn, cánh tay đưa đến nửa đường đã mềm nhũn xuống.

Chiếc bánh xinh nhật xinh đẹp trên bàn bị chai rượu ném trúng liền vỡ nát. Rượu chảy từ mặt bàn xuống mặt thảm, tạo thành mấy vệt đỏ sậm như máu.

“Uhm...” Thiếu niên dùng sức cắn môi, cực kì không muốn làm cho mình trở thành tù binh của cơn buồn ngủ. Song thuốc đã ngấm, hết thấy giấy dựa đều là vô ích. Mí mắt cũng chống đỡ không nổi cơn buồn ngủ nữa, từ từ sụp xuống, che lại bóng dáng Chu Toàn trước mắt.

Theo hướng Tạ Ân ngã xuống ghế salon, mái tóc đen nhánh rẽ sang một bên, lộ ra vầng trán xinh đẹp của thiếu niên.

Thiếu niên nằm ngửa, tư thế không có một chút phòng bị, trước mặt Chu Toàn tiến vào mộng đẹp. Ngực dán vào chiếc áo T-shirt di chuyển theo hô hấp, lên xuống nhịp nhàng.

Trên màn hình TV, các thí sinh dự thi còn đang chăm chú vừa ca hát vừa nhảy múa. Chu Toàn cầm lấy điều khiển TV chỉnh âm lượng lớn lên, đủ để che dấu những tiếng động khác trong phòng. Cho dù trong tiếng ca múa âm ỉ như vậy, Tạ Ân vẫn như cũ không tỉnh lại.

Chu Toàn vốn nên cầm chìa khóa rồi lập tức rời đi, nhưng y giống như mê muội, tiếp tục đưa mắt nhìn thiếu niên.

Cả khuôn mặt Tạ Ân, cũng bởi tác dụng của hơi men mà nổi lên một màu hồng phấn thật mỏng, đó là loại rục rờ dụ người phạm tội.

Rất rất giống Lê Tĩnh Hải...Hai tay Chu Toàn chống trên tay vịn ghế sa lon, nửa người trên nghiêng về phía trước, xuất thần nhìn chăm chú thiếu niên nằm trên ghế sa lon, hồn nhiên không phát hiện khoảng cách giữa mình và thiếu niên gần như thế.

Nghĩ đến cái tên Lê Tĩnh Hải, nơi sâu thẳm trong trái tim dường như bị một bàn tay vô hình tàn nhẫn bóp lấy, nỗi đau không thể thổ lộ rõ ràng lại bắt đầu lan ra.

Nếu như lúc này Chu Toàn nhìn vào trong gương, chắc hẳn y sẽ bị vẻ mặt kinh khủng của mình hù dọa. Nhưng hiện giờ trong mắt Chu Toàn chỉ có sự tồn tại của Tạ Ân mà thôi.

Khuôn mặt thiếu niên, từ từ trùng lên khuôn mặt khiến Chu Toàn vừa yêu vừa hận trong kí ức. Hô hấp người nọ mang theo men rượu, khiến người muốn say.

Chu Toàn nhắm mắt lại, hít thật sâu không khí xung quanh khiến người ngựa ngáy đến phát đau, trong lúc bất chợt giống như người điên, ngồi chễm chệ trên ghế sa lon, nâng khuôn mặt Tạ Ân lên, ngậm lấy đôi môi thiếu niên dùng sức mút vào.

Động tác của y không hề có chút dịu dàng, trái lại rất thô bạo. Đôi môi Tạ Ân mau chóng sưng đỏ.

Mùi vị thanh xuân chân thật vô cùng.

Chu Toàn đã quên lần cuối cùng mình và Lê Tĩnh Hải hôn nhau là khi nào.

Sau khi xin việc, bọn họ đều bận chuyện riêng, không còn giống như thời đại học, đem chuyện thân mật đặt ở vị trí đầu tiên nữa. Nhất là mấy tháng trước khi chia tay, Lê Tĩnh Hải thường xuyên đi sớm về trễ, tiếp xúc giữa hai người thường vãn vãn dừng lại ở một cái ôm đơn giản.

Mặc dù như thế, nhưng Chu Toàn vẫn rất thỏa mãn với thứ tình cảm bình thản mà ấm áp này. Cho đến sau khi chia tay, y mới muộn màng ý thức được rằng, thật ra đó là dấu hiệu báo trước tình yêu tan vỡ.

Y hận mình quá ngốc nghếch, hận hơn nữa là kĩ năng diễn xuất quá khéo léo của Lê Tĩnh Hải. Rõ ràng đã thay lòng, hắn còn có thể đóng giả vẻ mặt thâm tình, như không có việc gì bình yên ngủ bên gối y.

Trong giới giải trí, chẳng có ai tốt cả! Hận ý bị đè nén bấy lâu nay rốt cuộc phá kén chui ra. Chu Toàn đè lên Tạ Ân, nảy sinh ác độc mà cắn đôi môi đã sưng đỏ của thiếu niên, vẫn chưa hết giận, lại đem đầu lưỡi thăm dò trong miệng Tạ Ân.

Vị khói thuốc nhàn nhạt cay cay hòa với mùi rượu, và cả thiếu niên ngây ngô, không một chút phản kháng, đã đầu độc mọi giác quan cùng thân thể Chu Toàn. Hô hấp vô tình trở nên nặng nề hơn, ban đầu là nụ hôn kiểu cướp đoạt nóng bỏng nhưng rồi dần xuống dưới, liếm cắn thiếu niên rồi dần dần rời xuống...

Y khát vọng chạm tới một bước tiếp theo.

Bàn tay Chu Toàn như bị ác ma dẫn lối, trượt vào trong áo T-shirt của thiếu niên, dọc theo thắt lưng Tạ Ân chậm chạp vuốt ve, rồi leo lên ngực. Hai điểm nhỏ xinh đẹp trước ngực, nhanh chóng bị ngón tay Chu

Toàn vuốt ve mà cương lên.

Nơi dục vọng bị cấm dục nhiều ngày của y, cũng thành thực đứng thẳng lên, bị quần tây trói buộc đến đau đớn, đang kêu gào khẩn cầu được buông thả.

Tia lí trí còn sót lại của Chu Toàn nói cho y biết, nên dừng tay tỉnh lại thôi, nếu không hậu quả y không thể gánh chịu. Nhưng một âm thanh khác trong đầu cũng đang hấp dẫn y: “Đối phó với loại oắt con ham hư vinh này, không cần phải đau lòng. Để lại một vạn đồng, coi như tìm MB.”

Tà ác và xúc động cuối cùng chiếm phần hơn.

Chu Toàn nửa ngồi dậy, đem quần Tà Ân kể cả quần lót bên trong đều cởi ra. Bởi vậy nên đôi chân dài với làn da trơn láng của thiếu niên liền lộ ra trước tầm mắt Chu Toàn, bộ phận nam tính của người kia bị lông mao tinh mịn che dấu, rất yên tĩnh ngủ đông.

Chu Toàn đã dục hỏa đốt người. Thậm chí chẳng quan tâm cởi y phục xuống, chỉ có kéo khóa quần, nửa cởi quần ra, để cho tính khí đang trướng đau có thể giải phóng.

Y nâng một chân thiếu niên gác trên vai mình, sau đó bắt đầu va chạm ao hăm bí ẩn của thiếu niên.

Lối vào khô khốc ương ngạnh cự tuyệt sự xâm nhập của đàn ông. Chu Toàn thử mấy lần, chỉ khiến bản thân đau đớn mà vẫn vào không được. Y nôn nóng dò xét bóng phía, thấy chiếc bánh ngọt vụn nát trên bàn trà, ánh mắt sáng lên.

Kem trắng sữa bị ngón tay đưa vào trong cơ thể Tà Ân, xoay tròn, mở rộng. Cảm giác được ngón tay đã có thể tự do ra vào, Chu Toàn dùng sức đem mình xâm nhập nơi yếu ớt nhất của thiếu niên.

“Uhm...” Tà Ân vẫn trong trạng thái ngủ miên man, cả người giật bắn, mặc dù vẫn chưa tỉnh, khuôn mặt xinh đẹp của thiếu niên vẫn vô ý thức mà nhăn nhó.

Chu Toàn hoàn toàn có thể nhận ra Tà Ân đang đau đớn, bởi vì y ở trong thân thể lửa nóng của thiếu niên, cũng gặp áp bách mãnh liệt đến gần như hít thở không nổi nữa, nó thúc giục Chu Toàn càng muốn xâm nhập xuyên qua thiếu niên.

Đem mình khê lui lại một chút, sau đó, dùng lực lớn hơn tiến lên.

Ghế sa lon bị đưa đẩy đến đụng đưa trước sau, thiếu niên lại bị Chu Toàn vững vàng đưa đẩy trên hế, giống như một con búp bê thổi khí, bị y mặc sức đùa bỡn.

Thân thể mới bắt đầu là khăn sáp (khăn: chặt, sáp: không trơn), theo tiết tấu chuyển động không ngừng của Chu Toàn, kem sữa hòa tan mang theo tia máu màu hồng bắn ra, làm bắn ghế sa lon, cũng làm trơn

cho Chu Toàn, khiến Chu Toàn trong khoái cảm tội ác càng thêm hưng phấn. Trong cổ họng thiếu niên tràn đầy mấy tiếng rên rỉ nhỏ vụ, đem dục niệm của Chu Toàn đẩy đến cao trào.

“A..ư...” Cảm giác dòng điện bủn rủn mà tê dại dường như theo xương sống chạy thẳng lên đại não, Chu Toàn biết mình sắp bắn. Y điên cuồng quần chặt thắt lưng Tạ Ân, há mồm cắn cổ thiếu niên, hạ thân chuyển động mãnh liệt.

Thời khắc tiết ra kia, Chu Toàn đem toàn bộ sức nặng đặt trên người thiếu niên, run rẩy không dứt.

Nhưng còn chưa thỏa mãn.

Y và Lê Tĩnh Hải ở chung, hai người chân chính ân ái mấy lần thật ra thì lác đác có thể đếm được. Thứ nhất bận lòng công việc, thứ hai hai người cũng không quá quan tâm chuyện làm phía dưới, mỗi lần vượt ve an ủi đến lúc quan trọng liền dừng lại.

Về phần trực tiếp buông thả trong cơ thể đối phương thì càng không cần phải nói. Lê Tĩnh Hải sợ bắn, càng sợ AIDS, kiên trì khi ân ái ắt dùng bao cao su. Chu Toàn mặc dù có chút buồn vì thái độ không tin tưởng này của Lê Tĩnh Hải nhưng cũng chỉ có thể phối hợp.

Từ từ trong khoái cảm khôi phục lại như cũ, Chu Toàn chống hai cánh tay lui lại, nhặt quần lên.

Lễ tuyển tú đã kết thúc, đang phát chương trình dạy cờ vây, hết sức yên tĩnh. Trên ghế sa lon hỗn loạn vô cùng, Tạ Ân sắc mặt xám trắng. Hạ thân và trên cổ cũng giữ lại chứng cứ phạm tội, còn đang chậm chậm rỉ máu.

Chu Toàn đột nhiên bối rối rồi sợ hãi. Y hoàn toàn, ngay từ đầu, không nghĩ rằng mình vừa xuống tay mà lại điên cuồng như vậy, sưng sốt một trận mới như tỉnh lại từ trong mộng, luống cuống tay chân xé khăn giấy trong hộp, chà lau vết thương cho Tạ Ân.

Dường như dùng hết cả hộp khăn giấy, mới khiến máu ngừng chảy.

Một vụn đồng tiền mặt trong túi nhựa, may là không bị rượu đổ lúc trước làm ướt. Chu Toàn lau khô sạch sẽ túi nhựa, đem tiền đặt bên cạnh Tạ Ân. Từ trong túi quần Tạ Ân móc ra chìa khóa, sau đó thay thiếu niên mặc lại quần áo.

“Còn có gì cần thu dọn?” Y lẩm bẩm tự nói, nghĩ có nên xóa đi dấu vân tay ở những nơi mình từng chạm vào, nhưng thế thì có ích gì? Mặt của y đã sớm bị thiếu niên thấy được. Một khi thiếu niên báo án, y khẳng định khó thoát lưới pháp luật.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?!

Chu Toàn luống cuống bắt đầu rối loạn đầu tóc, nhìn thiếu niên không hề có động tĩnh trên ghế sa lon, chợt một ý nghĩ đáng sợ nảy lên trong óc y – giết Tạ Ân!

Chỉ cần có thể để cho thiếu niên không mở miệng được, mấy ngày nữa là y có thể an toàn ra nước ngoài rồi, cảnh sát chưa chắc có thể điều tra ra y.

Rất nhiều vụ giết người cũng đều không điều tra ra kết quả đó thôi?

Ác niệm một khi thành hình, liền không có chừng mực mà lớn lên. Giờ phút này Chu Toàn giống như bị tà ma nhập vào, run rẩy vươn hai tay ra, bóp chặt cổ Tạ Ân, từ từ siết chặt...

Một chuỗi tiếng nhạc vang dội vui vẻ bỗng nhiên không chút báo trước vang lên, Chu Toàn bị dọa, tay cũng mềm nhũn, người cũng từ trạng thái điên cuồng tỉnh táo lại, nhìn thẳng vết máu bầm trên cổ Tạ Ân. Kiểm tra chớp mũi Tạ Ân, may mắn, còn thở.

Y thiếu chút nữa thành hung thủ giết người.

Khúc nhạc còn đang thanh thúy vang lên, là điện thoại của Tạ Ân. Trên màn hình ánh sáng chợt lóe chợt tắt.

Chu Toàn nhìn chiếc di động, cơ bản không dám tắt máy, lại không dám nhận, song điện thoại vẫn kêu không ngừng, y rốt cuộc chịu đựng không nổi âm thanh này hành hạ, đưa di động ngâm vào chén rượu đỏ mình chưa uống.

Di động sáng lên hai lần, sau đó tắt ngấm.

Chu Toàn thở dài một hơi, mới phát hiện ra sau lưng y mồ hôi đã thấm ướt quần áo.

Y vội vàng đeo kính râm khẩu trang, cầm chìa khóa phòng, vừa bước chân ra lại lùi trở về, ấn đèn “Xin đừng quấy rầy” ở bên tường xuống rồi mới ra khỏi cửa, dùng sức đóng cửa phòng.

Trên đường không có ai, Chu Toàn cũng không dám ngồi thang máy, sợ trong thang máy gặp người, nên y đi từ cửa thoát hiểm xuống dưới. Y bước đi xuống khỏi mười hai tầng lầu so với bất cứ lúc nào đều nhanh hơn, xuyên qua đại sảnh, chạy như tránh nạn rời khỏi khách sạn.

Ào ào...Nước nóng từ vòi hoa sen trút xuống, làm ướt Chu Toàn. Nước này rất nóng. Chu Toàn lại vẫn cảm thấy tay chân lạnh như băng.

Y ngứa đầu, mặc cho nước nóng rót vào tai, mắt, mũi, miệng mình, thử dốc từng đợt từng đợt.

Sau khi trở lại phòng trọ, y liền chạy vội vào phòng tắm, có thể không nói đến chuyện y dùng lực mạnh ra sao để cọ rửa, nhưng mùi vị tội ác trên người vẫn không thể nào gột rửa được.

Y là tội phạm hiếp dâm giết người không thành. Nghĩ đến hành động ngông cuồng trước đó của mình, lòng Chu Toàn không ngừng chìm sâu vào bóng tối.

Tạ Ân bị y khiến cho thảm như vậy, tỉnh lại chắc chắn sẽ không bỏ qua cho y.

Y xong đời rồi.

Chu Toàn nắm tay thật chặt, vạn phần muốn đánh mình một trận thật đau, nhưng dù có đánh chết mình cũng không thể vãn hồi điều gì.

Y đợi cảnh sát đến cửa bắt mình, ở trong ngục sống qua nửa quãng đời còn lại ư.

Chu Toàn tàn nhẫn nện một đấm lên vách phòng tắm, tuyệt vọng nhắm hai mắt lại.

Đêm đó, Chu Toàn thức trắng không ngủ, đứng ở ban công hướng về một mảnh đen kịt dưới lầu mà ngăn người. Cho đến hôm sau sắc trời sáng rõ, ánh mặt trời từ từ soi sáng trên mặt y, y mới trốn vào bên trong nhà, đem tất cả rèm cửa kéo ra.

Y là kẻ có tội, không thích hợp xuất hiện dưới ánh mặt trời. Y sợ nghe được tất thấy mọi âm thanh, nên tắt điện thoại di động, nhổ nguồn điện TV, kéo dây điện thoại xuống. Cả ngày ngồi yên trong phòng, chờ không biết lúc nào sẽ vang lên tiếng gõ cửa.

Trong lòng vô cùng đau khổ.

Mới qua hai ngày, Chu Toàn đã gây một vòng lớn, mắt đầy tơ máu ẩn hiện, cũng không dám ngủ. Bởi vì lúc trước, khi y thật sự quá mệt mỏi, mới dựa vào lưng ghế ngủ gật, liền mơ thấy ác mộng.

Trong mộng, Tạ Ân cả người đầy máu nằm trên ghế salon, không hề nhúc nhích. Y nơm nớp lo sợ đưa tay thử xem Tạ Ân còn thở hay không, nhưng thiếu niên chợt bật dậy, lè lưỡi nhào về phía y, trong đôi mắt nâu chảy ra máu...

Tỉnh lại, Chu Toàn như kẻ mất hồn. Câu nói trong lòng có quý, chính là hình dung tốt nhất về y lúc này.

Dưới sự nôn nóng, khủng hoảng, sợ hãi, hối tiếc, đủ loại tra tấn giày vò, lo lắng đè phòng chịu khổ được ba ngày, Chu Toàn dự đoán cảnh sát cũng không đến.

Chẳng lẽ Tạ Ân không báo cảnh sát? Chu Toàn nghĩ mãi không hiểu.

Mãi cho đến khi y ngồi vào taxi, đi tới sân bay, vẫn không thể tin được mình có vận tốt như vậy.

Trên đường có xe cảnh sát đi qua, Chu Toàn tim đập thành thịch. Chờ xe cảnh sát đi xa rồi, mới tự nói với mình không phải là tới bắt y. Tiến vào sảnh chờ, y vẫn tâm thần bất định, nhìn mỗi người bên cạnh đều thấy giống như cảnh sát chìm, bất cứ lúc nào cũng có thể đi tới đem y khóa đi.

Hai canh giờ chờ đợi, dài đằng đẵng mà đau khổ. Tới lúc Chu Toàn cảm thấy mình sắp chống đỡ không nổi nữa, nhân viên phục vụ sân bay cuối cùng mới báo mọi người lên máy bay.

Máy bay chở đầy hành khách. Trên đường băng chạy gia tốc, sau đó cùng với tiếng động cơ ầm ầm bay lên trời xanh.

Chu Toàn kể từ khi vào khoang hành khách thì thân thể đã trở nên thư giãn, ngồi im trên ghế, hai tay dùng sức che mặt.

Y rốt cục tránh được.

“Thưa ngài, xin hỏi ngài có phải không thoải mái hay không?” Nữ tiếp viên hàng không tỉ mỉ hỏi thăm: “Ngài có cần giúp đỡ không?”

“Không, cảm ơn.” Chu Toàn điều chỉnh tốt cảm xúc, mỉm cười lắc đầu với nữ tiếp viên, sau đó đem ánh mắt chuyển tới bên ngoài cửa sổ. Máy bay đang bay lên, mây trắng từng đám như bông, thật nhanh xẹt qua cửa sổ. Bên cạnh, là vòm trời mênh mông xanh thẳm vô cùng như biển cả.

Milan, là một thế giới khác.

Chu Toàn thu hồi ánh mắt, tựa đầu vào chiếc gối trên ghế, chân chính thả lỏng tâm trạng căng thẳng mấy ngày qua, nhanh chóng đi vào giấc ngủ.

7. Chương 4-1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Sec

Note nhỏ: Mình để lại tên truyện là “Khế ước chuộc tội” cho hợp ngữ cảnh nha. Đoạn này hơi nhiều chú thích nên dù ngắn mình vẫn post nửa chương như trước nhé.

Tiếng nhạc êm ái từ đồng hồ báo thức truyền đến.

Chu Toàn bị chuông báo thức làm tỉnh lại, y chậm rãi mở mắt ra nhìn, tiếng chuông đồng hồ báo thức còn đang vang lên trên bàn làm việc.

Mới từ giấc ngủ trưa tỉnh lại, đầu vẫn có chút mộng mị, y tựa vào chiếc ghế xoay da bò màu đen nhắm mắt dưỡng thần. Khi đứng dậy, thần thanh khí sảng.

Ấn nút điều khiển cửa sổ, tấm màn che chắn cả bức tường thủy tinh không tiếng động mau chóng được kéo lên, khiến tất cả mọi đồ vật trong phòng làm việc đều được tắm nắng.

Chu Toàn đi tới trước chiếc gương dài đặt gần cửa sổ, nung theo ánh sáng sửa sang lại đầu tóc trang phục.

Về ngoài thanh tú, màu da trắng như tuyết, mái tóc ngắn và đôi con ngươi đen sẫm, không thay đổi nhiều so với bảy năm trước khi vừa tới Milan (1) du học.

Bảy năm này đã tôi luyện tính cách của y trầm lặng điềm tĩnh hơn. Dường như dấu vết của thời gian cũng không lưu lại trên người y. Hơn nữa người phương Đông và người phương Tây khác nhau, nên họ đều không rõ số tuổi thực sự của Chu Toàn, lần đầu tiên tiếp xúc đều nghĩ y mới hơn hai mươi tuổi. Điều này cũng mang lại cho Chu Toàn những phiền toái không nhỏ trong giới thiết kế.

Sau khi hoàn thành khóa học bồi dưỡng, y không trở về nước mà lựa chọn ở lại Milan mở phòng thiết kế của riêng mình.

Vì bề ngoài trẻ tuổi nên khách hàng nghi ngờ y. Chu Toàn gặp khó khăn trong một thời gian thật dài mới hiểu được, cho nên y tháo bỏ kính sát tròng, thay vào đó đeo một cặp kính gọng vàng. Kiểu tóc cũng được cắt tỉa cẩn thận tỉ mỉ, nom chừng chặc hơn không ít.

Hình tượng mới này quả nhiên có tác dụng. Y phát triển sự nghiệp ở Milan tuy cũng gặp phải khó khăn vấp vấp, nhưng nói chung vẫn được coi là thuận lợi, phần đầu cho tới nay đã có chút danh tiếng tại thành phố xa hoa lộng lẫy bậc nhất Italy này.

Đối với một người một thân một mình, ở dị quốc tha hương phần đầu mà nói, thành tựu như vậy là rất đáng quý. Nhưng Chu Toàn có hoài bão lớn hơn nữa, y muốn chiếm một vị trí tại giới thời thượng của toàn bộ châu Âu.

Phương pháp chính là càng không ngừng làm việc, từ các phương diện tìm kiếm linh cảm, đi trước người khác một bước.

Bận rộn có thể làm người ta không rảnh quan tâm đến rất nhiều thứ.

Khi vừa tới Milan, thỉnh thoảng Chu Toàn còn bị cơn ác mộng nửa đêm đánh thức, sợ ánh sáng quá mạnh, thậm chí lo lắng một ngày nào đó cảnh sát hình sự quốc tế sẽ tới học viện bắt y. Nhưng dần dần, bài vở và bài tập cùng áp lực công việc ngập đầu biến thành trọng tâm cuộc sống của y, đem bóng ma Tạ Ân thoát khỏi đầu y.

Về phần Lê Tĩnh Hải từng là người Chu Toàn thích nhất và hận nhất, một lần cũng chưa từng hiện ra trong mộng của Chu Toàn.

Một Tạ Ân đã đủ cho Chu Toàn cuộc sống hàng ngày khó được yên bình, hẳn không dư tình lực đi nhớ Lê Tĩnh Hải.

Một ngày nọ, phát hiện mình đã không e ngại ánh sáng Mặt Trời nữa, Chu Toàn cảm giác rốt cục mình sống lại. Có lẽ, chỉ có ở Milan, ở nước ngoài, hẳn mới an toàn nhất ... Đây chính là lý do cơ bản khiến Chu Toàn quyết định cư ở nước ngoài.

Mặc dù ngày đó đã qua bảy năm, y vẫn không có dũng khí trở về, ngay cả ý nghĩ trở về nước thăm cha mẹ, cũng mấy lần thành hình, rồi cũng mấy lần từ bỏ.

Hốc mắt hơi có phần chua xót, Chu Toàn kinh ngạc nhìn mình trong gương hơi có vẻ hoang mang, nhất thời hoảng hốt. Nghe được tiếng gõ cửa vang lên, y bỗng hoàn hồn, sửa sang đầu tóc, trở lại trước bàn làm việc đeo kính rồi ngồi trở lại ghế.

“Vào đi.”

“Chu tiên sinh.” Trợ thủ của y Theresa, một người phụ nữ Italy tóc đỏ mắt sâu đẩy cửa bước vào.

Theresa là dân bản xứ Milan, vẫn chưa tới ba mươi tuổi, là bà mẹ đơn thân của hai đứa trẻ. Cô giúp Chu Toàn xử lý phòng làm việc đã được một thời gian, làm việc tỉ mỉ chu đáo, Chu Toàn hết sức hài lòng, chỉ trừ...

“Tiên sinh! Ngài lại không ăn hết thức ăn buổi trưa!” Theresa thấy trên bàn làm việc còn dư lại nửa phần thức ăn nhanh, nhất thời nhăn mặt.

“Nửa phần đã đủ no rồi.” Chu Toàn dùng tiếng Italy lưu loát giải thích, nhưng ngay sau đó cười khỏ. Đây chính là điểm duy nhất y không hài lòng về Theresa — quá quan tâm đến y, coi y như con nít, quần từ ăn đến ngủ, còn lấy lượng cơm tiêu chuẩn của người phương Tây so sánh với bữa ăn của y.

Miếng thịt bò lớn như vậy, chỉ mới nhìn thôi, Chu Toàn đã ợ một cái. Y không muốn cùng Theresa tranh luận vấn đề thức ăn nữa, bèn chuyển đề tài: “Phải đi chưa?”

“Rồi. Tiên sinh.”

Theresa khinh khỉnh lườm vị BOSS phương Đông vừa không biết yêu quý sức khỏe, luôn làm việc thêm giờ, lại không chịu dùng bữa theo sách dinh dưỡng một cái, sau đó dọn dẹp hộp thức ăn nhanh còn sót lại, rồi cùng Chu Toàn rời phòng làm việc, vào thang máy xuống bãi đậu xe ngầm dưới lầu lấy xe.

Sáng mai là ngày nghỉ, họ muốn đi Roma (2) nghỉ.

Nói đến cũng thật buồn cười. Ở Italy bảy năm, phạm vi hoạt động của Chu Toàn chỉ vền vện cực hạn ở Milan, ngay cả thủ đô Roma của Italy được khen là “Bảo tàng lộ thiên lớn nhất toàn cầu” cũng chưa từng đến.

Gần đây trong lúc vô tình Theresa biết được, sau đó thật sự không cách nào dễ dàng tha thứ cho sự “lười biếng” của người đàn ông phương Đông này. Vì thế cô cứ cảm râm bên tai Chu Toàn nhiều lần, cố gắng giật giây Chu Toàn đi Roma du lịch.

Chu Toàn suy nghĩ một chút rồi đồng ý. Coi như cho mình mấy ngày nghỉ ngắn hạn, hưởng chi lịch sử thành Roma nổi tiếng cũng có thể đáng giá đi tham quan. Vả lại học viện IED (3) ở Roma cũng có chi nhánh, nếu như có đủ thời gian, có lẽ y còn có thể tranh thủ đến phân viện IED Roma tham quan một chút.

Theresa lái xe ra khỏi bãi đậu xe. Ô tô là của Chu Toàn, y cũng từng thi lái xe nhưng vì cảm giác về phương hướng không được tốt, y luôn cảm thấy khó điều khiển khi tình hình giao thông phức tạp, nên trên căn bản trừ đi làm là Chu Toàn tự mình lái xe, còn lại mỗi đi ra ngoài làm việc, Theresa đều xưng phong nhận làm tài xế.

Ô tô xuyên qua khu thành thị náo nhiệt bằng bằng chạy về đại lộ A1 Roma (4). Trên đường đi Theresa đã vội vàng giới thiệu với Chu Toàn phong cảnh nơi bọn họ sắp tới thăm.

“Dù sao tôi cũng chưa từng tới, lộ trình do cô sắp xếp là ổn rồi.” Chu Toàn mỉm cười đem quyền quyết định cho Theresa nhiệt tình.

“Không thành vấn đề.” Theresa tràn đầy tự tin.

Theresa quả thực là một hướng dẫn viên rất tốt. Ngày tiếp theo sau khi cùng Chu Toàn đặt phòng khách sạn và dùng bữa sáng, liền chở Chu Toàn bắt đầu chuyến đi.

Làm biểu tượng của Đế quốc Roma cổ, đấu trường Colosseum (5) – một trong tám danh lam thắng cảnh nổi tiếng của thế giới đương nhiên là điểm đến không thể bỏ qua. Chu Toàn đứng ở tòa di chỉ kiến trúc cổ đại bằng đá hình bầu dục này, cũng không khỏi ca ngợi trí tuệ của người cổ đại.

Quảng trường La Mã (6), quảng trường Venice (7), đền Pantheon (8), đài phun nước Trevi (9)... cũng bị Theresa thêm vào hành trình.

Quang cảnh mặc dù rất đẹp, nhưng sau hơn nửa ngày tham quan Chu Toàn cũng có phần chịu không nổi. Thế nhưng Theresa hăng hái dâng cao, thấy sắc trời còn sớm, cô lại kéo Chu Toàn đến khu nội thành mới lấy bán kính năm ki-lô-mét quanh thành cổ tạo thành, đi thăm nhà hàng tạo hình hình nấm đặc biệt (10), tượng đài Vittorio Emanuele II (11), sân vận động (12) sau đó mới miễn cưỡng về khách sạn.

Chu Toàn tắm nước nóng xong, nằm trên giường xoa bóp hai bắp chân đã mỏi nhừ, rốt cục cảm nhận được bất kể là theo phụ nữ đi dạo phố hay đi shopping đều kinh khủng như nhau.

Nhớ đến ngày mai còn phải đi Vatican (13), y không nhịn được có chút nhức đầu. Chu Toàn không sùng đạo, cũng không có hứng thú với đất nước Công giáo này. Nhưng Theresa là một Giáo đồ Thiên Chúa Giáo ngoan đạo, mai lại là chủ nhật, giữa trưa ở quảng trường St. Peter (14) có thể có các tín đồ hành hương tụ tập nghe giảng, giờ nếu y nói không đi được, Theresa nhất định sẽ rất thất vọng.

Đi thì đi chứ sao. Y thở dài, kéo cao chăn ngủ.

Mặc dù trước đó đã chuẩn bị tinh thần, nhưng khi Chu Toàn đứng nghiêm trên quảng trường, tận mắt nhìn thấy cảnh đông đảo tín đồ tụ tập, y vẫn cảm thấy khâm phục sức hấp dẫn của tín ngưỡng tôn giáo.

Sau khi Giáo Hoàng diễn giảng, người hành hương vẫn kích động tụ tập trên quảng trường thật lâu không muốn rời đi. May là Theresa nhớ được nhiệm vụ của mình, cùng Chu Toàn thông qua kiểm tra an ninh, tiến vào tham quan giáo đường St. Peter – Giáo Đường Lớn đầu tiên trên thế giới.

Chu Toàn cũng không hiểu quá nhiều về lịch sử phức tạp của Thiên Chúa Giáo, song nghệ thuật không có biên giới, y rất nhanh chóng bị trang trí lộng lẫy đến mức khiến người ta muốn quỳ bái của giáo đường làm cho kinh sợ.

Nơi này là hỗn hợp của văn hoá phục hưng và phong cách kiến trúc Baroque (15) hùng vĩ, nơi nơi đều có thể thấy được những bức tranh và điêu khắc có liên quan đến Thánh kinh, gần như có thể nói là những tác phẩm kết tinh nghệ thuật của Châu Âu thời Trung Cổ, càng ngừng tụ tâm huyết của các bậc thầy như Bramante (16), Michelangelo (17), Raphael (18), hoàn toàn xứng đáng được gọi là kho báu nghệ thuật.

Ánh nắng ấm áp chiếu rọi qua cửa sổ hoa hồng trên đỉnh đầu, lúc tối lúc sáng, mọi thứ trong giáo đường đều lộ vẻ thần bí và trang nghiêm, chỉ có một hướng dẫn viên du lịch, nhỏ giọng giới thiệu kho báu trong giáo đường nổi tiếng giàu có nhất này. Ví dụ như thiết kế của nhà thiết kế nổi tiếng Bernini (19), mái vòm có độ cao tương đương một tòa nhà năm tầng, ngai vàng thánh St. Peter...

Chu Toàn và Theresa chậm rãi đi theo đoàn người, dưới thiết kế mái vòm của Michelangelo, đoàn người dừng lại.

“Mời quý vị ngẩng đầu lên nhìn, có phải cảm thấy tất cả đều trở nên nhỏ bé không?” Người hướng dẫn dẫn dắt mọi người.

Các du khách đều ngẩng đầu lên.

Chu Toàn cũng không tự chủ được nhìn lên trên. Độ cao kinh người kia mang đến cảm giác trống trải mãnh liệt, khiến y cảm thấy mình nhỏ bé, thậm chí hèn mọn đến cỡ nào.

Trong bầu không khí trang nghiêm thần thánh này, bất luận kẻ nào đều sẽ sinh ra ảo giác, giống như trên đỉnh đầu có vô số ánh mắt Thiên Sứ, yên lặng nhìn tất cả tội trạng của thế nhân, chuẩn bị cho phán xét cuối cùng vào ngày tận thế.

Lần đầu tiên trong cuộc đời, Chu Toàn đối với cái gọi là sự tồn tại của Thiên chúa hư vô mờ mịt ấy, nổi lên lòng kính sợ.

Y không phải thánh nhân, cũng đã gây ra nhiều lỗi lầm lớn nhỏ. Trong đó không thể tha thứ nhất, là tội lỗi mà bảy năm trước y phạm phải với Tạ Ân.

Đột nhiên, cái tên đã rơi vào quên lãng thật lâu, và cả đoạn ký ức ấy một lần nữa gợn lên trong lòng Chu Toàn, y sợ hãi rũ mi mắt. Ở trong hoàn cảnh thánh thiện như thế, y không cách nào không run sợ không hồi tưởng, thậm chí có loại xúc động muốn sám hối.

Người hướng dẫn vẫn còn tiếp tục giới thiệu lịch sử giáo đường St. Peter: ” Ban đầu Giáo đường là do Đại đế Costantino (20) kiến thiết trên mộ của thánh Peter, sau đó trải qua mấy đời Giáo Hoàng xây dựng lại, cuối cùng hoàn thành vào thế kỷ mười bảy.

“Vì khoản phí tu sửa Giáo Đường Lớn St. Peter, Giáo Hoàng Leo X (21) khi còn tại vị đã ra sức kêu gọi giáo chúng ký kết khế ước chuộc tội, điên cuồng vơ vét của cải, các Giáo Hoàng nổi nghiệp càng làm thậm

tệ hơn, cuối cùng dẫn đến công chúng phổ thông bất mãn, đưa đến cuộc cải cách Công giáo của Martin Luther(22)..."

Để du khách có cái nhìn trực quan hơn, hướng dẫn viên còn lấy ra một tờ báo từ trong túi: "Tờ giấy này, chính là hình thức khế ước chuộc tội lúc đó. Vật này cuối cùng vào năm 1567, bị Giáo Hoàng Pius V (23) bãi bỏ."

Chu Toàn có biết về khế ước chuộc tội, nhưng chỉ giới hạn trong sách giáo khoa lịch sử thời trung học. Y chỉ biết là đó là công cụ tòa thánh dùng để cướp đoạt tiền tài thời Trung Cổ. Y thoáng nhìn qua khế ước chuộc tội chỉ chút chữ và hoa văn của tòa thánh, rồi lần nữa ngẩng đầu nhìn lên bầu trời cao lồng lộng không thể chạm tới.

Nếu như, nếu như trên thế giới này thật sự có một loại khế ước chuộc tội, có thể xá tội cho y, tinh lọc tâm hồn y, y nghĩ y có không tiếc hết thầy đi mua.

Y cúi đầu, nhẹ giọng nói với Theresa bên cạnh: "Trở về thôi." Trước khi đi, Theresa muốn tới toilet trang điểm lại. Chu Toàn dù sao cũng nhàn rỗi không có việc gì, cho nên cũng thuận đường tới toilet nam. Chú thích:

1. Milan: Một thành phố của Ý, là một trong những thành phố nổi tiếng nhất thế giới về thiết kế và thời trang. Thủ phủ Lombardy này nổi tiếng về những kiến trúc nhà và những khu mua sắm thời trang (như là via Montenapoleone) và the Galleria Vittorio Emanuele ở quảng trường Dumo (được coi là trung tâm mua sắm cổ xưa nhất thế giới). Đại đô thị Milan cũng được mở rộng tới một vài thành phố của Thụy Sĩ ở vùng phía nam Canton Ticino tuy nhiên nó không phải là một sự thống nhất về hành chính.

2. Roma: Roma là thủ đô và là một trung tâm văn hóa – kinh tế, thương mại, chính trị hàng đầu của nước Ý. Dân số vào khoảng 2,5 triệu người, nếu tính cả khu vực đô thị xung quanh là 3,8 triệu. Thành phố tọa lạc trên hợp lưu của sông Aniene vào sông Tiber. Rome cổ đại được xây dựng trên 7 quả đồi liền nhau nên được gọi là thành phố 7 quả đồi. Trong thành phố có công trình kiến trúc cổ như quảng trường, nhà thờ, tu viện, hoàng cung, trường đấu mãnh thú, miếu thần, pháo đài cổ, các tượng thần, vòi phun nước.

Đến thăm Rome, quý khách sẽ được chứng kiến tận mắt các tác phẩm nghệ thuật vĩ đại, có cảm giác như đang trong một viện bảo tàng khổng lồ. Rome cũng khá nổi tiếng với những món ăn ngon, khách du lịch đến từ khắp nơi trên thế giới không những được biết đến với kiến trúc đẹp mà còn được dịp nếm thử một số món ăn truyền thống của Rome.

Tra thêm Wikipedia

3. Học viện IED: Istituto Europeo di Design, học viện thiết kế Châu Âu có các chi nhánh ở Milan, Turin, Venice, Florence, Cagliari, Barcelona, Madrid, Sao Paulo.

4. Đại lộ A1: Tra Google Map thì ra thế này.

5. Đấu trường Colosseum: Wikipedia

6. Quảng trường La Mã:

7. Quảng trường Venice: Wikipedia

8. Đền Pantheon: Wikipedia

9. Đài phun nước Trevi

10. Nhà hàng hình nấm: Quattordicesimo piano

11. Tượng đài Vittorio Emanuele II (Altar of the Fatherland)

12. Sân vận động: Có thể là SVĐ Olimpico ở Rome, tra Wikipedia

13. Tòa thánh Vatican: Wikipedia

14. Quảng trường St Peter: Wikipedia

15. Kiến trúc Baroque: Wikipedia

16. Bramante: Donato Bramante, nhà kiến trúc người Ý.

17. Michelangelo: Wikipedia

18. Raffaello: Wikipedia

19. Bernini: Wikipedia

20. Đại đế Costantino: Wikipedia

21. Giáo hoàng Leo X: Wikipedia

22. Martin Luther: Wikipedia

23. Giáo hoàng Pius V: Wikipedia

8. Chương 4-2

Edit: Sec

Toilet rất rộng rãi, sạch sẽ và thoáng mát.

Bồn tiểu không một bóng người, Chu Toàn vừa định đi tiểu, đột nhiên nghe được một tiếng vang kỳ quái. Là từ một gian phòng nhỏ trong dãy phòng sau góc ngoặt truyền ra. Chu Toàn nghe không ra thanh âm đến từ gian nào, nhưng âm thanh chứa đầy ham muốn vẫn rất rõ ràng lọt vào lỗ tai y.

Là hai người đàn ông... Mặc dù sau khi tới Milan, Chu Toàn vẫn chưa tìm người bầu bạn, nhưng y vẫn tin chắc mình khẳng định không nghe lầm. Ngoài đổ mắt, y lại càng kinh ngạc hơn.

Ai, lại to gan như vậy, ở Thánh quốc thần thánh bất khả xâm phạm nhất khiêu chiến quyền uy thế tục?

“Hừ...ừm...” Tiếng va chạm nhóp nhép dâm mỹ.

Không có một người đàn ông bình thường nào còn có thể gắng giữ tĩnh táo dưới tình huống như vậy, Chu Toàn cũng không ngoại lệ, y vội vàng chỉnh sửa y phục, đoạn chạy vội ra ngoài.

Quá mức khẩn trương, y không nhìn thấy ngoài toilet có người đàn ông đang đẩy cửa đi vào, kết quả là đụng mạnh vào thân hình cao lớn khôi ngô đó, mắt kính cũng rơi xuống.

“Ái da!” Người nọ bị giẫm vào chân, kêu đau một tiếng, sau đó kéo lấy Chu Toàn đang ngã ngửa ra sau lên. Vừa định nổi giận, lại thấy đối phương là một thanh niên phương Đông có thể dùng “nhỏ nhẽ yếu ớt” để hình dung, cơn giận dữ cũng giảm đi rất nhiều. Người nọ gật kính trả lại cho Chu Toàn, rồi dùng tiếng Anh hỏi y: “Anh không sao chứ?”

Chu Toàn bình tĩnh lại, thấy người nọ cao gần hai mét, gương mặt anh tuấn sắc nét, tóc ngắn vàng nhạt, đang dùng con người sâu màu nâu đánh giá y.

Chiều cao này khá gây áp lực cho Chu Toàn, cũng may tuy rằng chiều cao người này rất đáng sợ, nhưng trang phục cũng rất có thẩm mỹ, mười phần lịch lãm phong độ, khiến Chu Toàn hơi cảm thấy an tâm. Y lắc đầu, vội vã đeo kính lên, nói câu “SORRY “, sau đó vòng qua người này mà vội vàng chạy trốn khỏi toilet.

“Này!” Người nọ đuổi theo bóng lưng Chu Toàn còn muốn nói điều gì, nhưng Chu Toàn chạy quá nhanh.

Người nọ nhún nhún vai, đi vào dãy phòng nhỏ, lướt mắt nhìn, sau đó tùy ý giơ chân, đạp một phát thật mạnh trên một tấm ngăn trên cửa, đoạn khoan thai khoan tay bước đi: “Anh biết em trốn ở đây, ra ngoài.”

Một lúc sau, cửa mở ra.

Một thanh niên với khuôn mặt và vóc người tuyệt đối có thể làm phái nữ điên cuồng thét lên, lười biếng đứng tựa cửa.

Tai trái đeo một cái khuyên ngọc xanh, cái áo hoa chỉ cài một cúc, cổ áo phanh ra, để lộ hai bên xương quai xanh gợi cảm. Thắt lưng màu vàng cùng quần jean bó sát người bao lấy đôi chân dài, tràn đầy sức mạnh. Trên mái tóc dài đen như mực có nhuộm vài line nâu vàng, thả bừa bộn sau lưng, làm cậu ta tăng thêm mấy phần gợi cảm và hoang dã không kiềm chế.

Tay cậu ôm một cậu bé da vàng. Người này quần áo xộc xệch, ánh mắt mê ly, còn đang nhỏ giọng thở hổn hển.

Ai cũng chẳng vui vẻ gì khi bị quấy nhiễu chuyện tốt, nên thanh niên híp đôi mắt màu nâu nhạt, hắt cằm nói với người đàn ông kia: “Bớt xen vào chuyện của tôi đi!”

“Em vừa vừa phải phải thôi.” Người đàn ông đầu đầu nhúu mày, nhìn qua cậu bé da vàng, than với thanh niên: “Thật là phục em luôn, tới Vatican hóng gió em cũng tìm được niềm vui nhanh như vậy, cũng không sợ gây họa.”

“Cảm ơn sự khách lệ của anh.” Thanh niên mặt không đổi sắc, thấy người đàn ông làm dấu Thánh, y mỉm cười: “David Ford, anh phải biết em chưa bao giờ tin tưởng Đức Chúa Trời quái quỷ đó, nếu không phải anh kiên quyết tha em tới hành hương, ai lại muốn tới cái nơi chán chết này chịu khổ chứ hả?”

“Đủ rồi đủ rồi.” Người đàn ông giờ hai tay đầu hàng: “Anh bảo đảm tuyệt đối sẽ không có lần sau. Nhưng giờ nên ra sân bay rồi, sáng sớm mai anh còn có cuộc họp.”

“Liên quan gì đến em!” Thanh niên dù ngoài miệng nói vậy, nhưng vẫn bắt đầu chỉnh trang lại áo trong.

“Cậu ta phải làm sao bây giờ?” Ý David Ford hỏi phải xử lý sao với cậu bé trai kia.

Thanh niên vẫn chẳng để tâm mà cười: “Chuyện này còn cần anh quan tâm à?” Đẩy cậu trai kia rồi đi ra ngoài.

Lúc hai người nói chuyện với nhau vẫn dùng tiếng Pháp. Cậu bé kia rõ ràng nghe không hiểu, thấy thanh niên muốn đi, nhóc bối rối kéo thanh niên.

“Này, cục cưng, anh phải đi làm ít chuyện, quay về sẽ tìm em.” Thanh niên dùng khẩu ngữ trấn an nhóc, không đợi nhóc mở miệng, cậu cúi đầu, mập mờ cười nhẹ bên tai nhóc: “Ngại ghê, vừa rồi căng thẳng quá, đem condom trượt vào bên trong em, em nên sớm lấy ra đi!”

Cậu nhóc mặt đỏ lên, gật đầu, tự giam mình trong phòng tiểu.

David Ford nhìn thấy hết thảy, chỉ có thể lắc đầu thở dài: “Thì ra đưa em đi học Ngôn ngữ, học nhiều ngoại ngữ như vậy, là dùng để đi săn à.” “Anh hâm mộ em?” Thanh niên liếc xéo David Ford cao hơn cậu đến nửa cái đầu, cười đến khinh miệt: “Anh rõ ràng thích đàn ông. Đừng có giả vờ đạo mạo. Không sẵn được cũng đáng đời.”

David Ford thật sự than thở: “Em cho rằng trên thế giới có mấy kẻ có thể bắt cần đời, thoải mái sống theo ý mình hả?”

“Em không có hứng thú đi điều tra.” Thanh niên cười giễu cợt, khi rời khỏi toilet cậu chợt nhớ tới một chuyện, quay đầu lại hỏi David Ford: “Đúng rồi, người ngoài cửa vừa rồi là ai thế?”

“Một người Châu Á trẻ tuổi, có lẽ bị thanh âm làm việc của các người dọa chạy mất. Em đột nhiên hỏi chuyện này làm gì?” David Ford nghi ngờ nhướn mày, nhớ tới tướng mạo thanh tú của thanh niên phương Đông kia, anh không khỏi hơi lộ ra nụ cười: “Nói thật, Tạ Ân, con mỗi lần này em tìm chẳng ra sao cả. Anh thấy người trẻ tuổi mới chạy ra vừa rồi kia tốt hơn nhiều.”

Thanh niên tên Tạ Ân lạnh lùng lườm David Ford, nghiêng đầu sang chỗ khác, vuốt cổ mình, đôi môi xinh đẹp vẽ nên một độ cong hờ hững.

“Không làm gì.”

Chẳng qua cậu cảm thấy giọng của người nói câu “SORRY” kia, rất quen thuộc...

Suốt bảy năm, cậu một ngày cũng không có quên hết thấy có liên quan đến người kia. Đến chết, cậu cũng tuyệt đối không bỏ qua. Thế nhưng, người nọ giờ cũng sắp hơn ba mươi tuổi rồi, khẳng định không thể gắn với hai chữ “trẻ tuổi” được.

Có lẽ, là cậu nghe lầm.

Cửa chớp trong phòng làm việc đóng chặt, trong máy tính phát hình hợp xướng âm nhạc, trong veo như tiếng trời.

Chu Toàn gục trên bàn, tập trung tinh thần miêu tả bản vẽ thiết kế phác thảo. Nghe được tiếng gõ cửa, đầu y cũng không ngẩng: “Mời vào.”

Theresa bưng một phần bữa trưa đi vào. Khoai tây nấu bắp bò, ăn với cơm hải sản nấu cà ri, cộng thêm súp ngô nấu bơ và salad cải bắp. Cô muốn tìm chỗ trống đặt khay trên mặt bàn làm việc, nhưng bản thảo thiết kế trải khắp mặt bàn, cô đành phải để bữa trưa ở bàn trà thủy tinh, rồi rón rén ra khỏi phòng làm việc của Chu Toàn, đóng cửa lại.

Kể từ sau khi trở về Milan, người đàn ông phương Đông này như thể tìm được linh cảm sáng tác, lâm vào tình trạng làm việc quên mình, còn lần đầu tiên theo sát cô mượn không ít CD thánh nhạc và tài liệu về Thiên Chúa Giáo.

Theresa nghĩ thầm, nhất định là hành trình ở Vatican lần đó đã thanh lọc linh hồn Chu Toàn, điều này làm cho cô tự đáy lòng càng cảm thán Đấng Toàn năng có mặt ở khắp nơi, nhưng mặt khác, cũng lo lắng cho tình trạng sức khỏe của Chu Toàn. Nên cô quyết định không đặt bữa trưa nữa mà làm cơm hộp cho Chu Toàn trước khi đi làm, khi tới công ty dùng lò vi sóng hâm nóng, như vậy sẽ có dinh dưỡng hơn.

Hôm nào, cô sẽ đi tham gia thi nhà dinh dưỡng học.

Theresa dán lỗ tai trên ván cửa, nghe thấy bên trong truyền ra tiếng vang của chén đĩa, biết Chu Toàn đã bắt đầu dùng cơm rồi, cô rút cục yên lòng trở lại trước bàn làm việc của mình.

Nhanh chóng uống súp nóng rồi ăn qua loa vài miếng, sau khi ăn xong, Chu Toàn lại ngồi vào ghế, tiếp tục vẽ bản vẽ.

Lượng công việc nhiều như vậy, sau khi trở về từ Vatican vẫn kéo dài đến giờ, nhưng Chu Toàn không cảm thấy mệt chút nào, ngược lại toàn thân tràn đầy cảm hứng sáng tác, linh cảm dào dạt.

Khế ước chuộc tội tràn đầy trí óc, loại nguyện vọng khẩn cầu cứu rỗi mãnh liệt này dưới sự thôi thúc của thánh nhạc, không lúc nào không ở trong cơ thể y quay cuồng, giống như trong nháy mắt sẽ bùng nổ từ mỗi lỗ chân lông.

Đầu bút hoạt động thật nhanh trên giấy, cánh, đám mây, xiềng xích...

Sửa sang xong một tờ bản thảo cuối cùng, Chu Toàn chăm chú nhìn thành quả của mình thật lâu không dời mắt.

Quyết định tháng sau cử hành buổi trình diễn thời trang mùa xuân sẽ dùng thiết kế này.

Milan là kinh đô thời trang nổi tiếng thế giới, mùa xuân hàng năm, đều diễn ra buổi trình diễn thời trang mùa xuân. Rất nhiều nhà thiết kế thời trang cấp quốc tế cũng sẽ mang tác phẩm mới của mình đến đây tham gia trao đổi tại triển lãm, lại càng là nơi bộc lộ tài năng của người mới trong giới.

Người mới trong giới, không riêng chỉ chuyên gia thiết kế thời trang mà còn bao gồm người mẫu.

“Anh nói này Tạ Ân, lần này về nhà anh thật vất vả mới thuyết phục được ông già đồng ý cho em đi. Em làm chuyện đứng đắn chút. Đừng bận rộn thú nữa, có nghe không?”

David Ford mặc tây trang trắng thớm, ngồi trong chiếc xe xa hoa, từ kính chiếu hậu trông thấy ở hàng sau người kia đang liên tiếp ngáp dài, không nhận được mở miệng dặn dò: “Em gần đây nghịch phá quá, ông già rất có ý kiến với em, biết điều chút đi.”

“Không phải là bạn giường nhiều hơn ông ta thôi sao!” Tạ Ân lười nhác mà đem giày chơi bóng gác lên ghế nệm da, giọng nói mang vẻ “không có người chết không thôi”: “Cần biết điều chính là ông ta. Nếu như năm đó ông ta đứng đắn một chút, trên thế giới này cũng sẽ không có em.” “Ặc...” David Ford đứng hòng không trả lời được. Tài xế riêng phía trước cũng rất chuyên nghiệp, vẻ mặt vẫn không thay đổi.

Ông già mà hai người nói, chính là người cha chung của David Ford và Tạ Ân, có một phần tư dòng máu Trung Quốc, một nhà công nghiệp lớn lên ở Pháp.

Lúc còn trẻ ông Ford có thiên phú buôn bán bất phàm, và một đám cưới môn đăng hộ đối, càng làm sự nghiệp của ông phát triển không ngừng. Song đàn ông càng có tiền càng hư hỏng, câu nói này được chứng minh là đúng với ông, ông ta cùng một nhân viên nữ người Châu Á đã ly dị trong công ty có hành động vượt rào.

Đến khi phát hiện nhân viên nữ mang thai, ông Ford coi như có chút lương tâm, lén đưa nhân viên nữ trở về nước sinh đứa bé ra, chính là Tạ Ân. Nhân viên nữ kia đợi đến khi Tạ Ân lên tiểu học, đã đưa cậu vào ký túc xá trường học, rồi trở về Pháp làm việc, cũng vẫn duy trì mối quan hệ người tình của ông Ford.

Vì người vợ yếu đuối không thể XX, ông Ford đã cố gắng che giấu chuyện này thật nhiều năm, cho đến sáu năm trước bà qua đời, ông ta mới chính thức đem Tạ Ân về Pháp, lấy danh nghĩa con nuôi giữ bên người.

Từ sự áy náy trong lòng, ông hận không thể đem Tạ Ân bồi dưỡng thành David Ford thứ hai, cho cậu trên danh nghĩa quản lý sản nghiệp khổng lồ. Ai ngờ Tạ Ân căn bản không theo ý ông, suốt ngày chơi bởi lêu lổng, sau khi mẹ cậu ốm chết thì càng không coi ai ra gì.

Ông Ford lưỡng lự một thời gian dài, rốt cục nhận rõ thực tế, bỏ qua kế hoạch bồi dưỡng, ngẫm nói với David Ford: “Tạ Ân thích làm cái gì thì làm cái đó, chỉ cần nó vui là được.”

Lúc đó David Ford nghĩ tại sao số phận mình không tốt như Tạ Ân, mà đêm ngày phải sút đầu mẻ trán vì chuyện gia tộc.

Phát hiện ra đại khái là gần mực thì đen, mấy năm này tiếp xúc quá gần với người em trai cùng cha khác mẹ này, đến nỗi bị bệnh lười nhác của Tạ Ân lây rồi, David Ford vội vàng ho một tiếng, kịp thời đem suy nghĩ lung tung trong đầu đuổi đi, ngồi ngay ngắn. Lại dặn Tạ Ân: “Tóm lại, lần này ở buổi trình diễn thời trang anh sẽ tìm cơ hội đề cử em với các nhà thiết kế, nhưng tự em cũng phải nắm lấy cơ hội.”

“Được rồi, anh đừng dài dòng.” Tạ Ân không nhịn được phát tay.

Khinh cậu nhà quê chưa từng thấy sàn diễn lớn à? Cậu cũng không phải chưa từng làm người mẫu bao giờ.

Cậu đến Paris một thời gian, dựa vào bề ngoài con lai xuất sắc mà khiến mấy công ty quảng cáo chấm trúng, chụp cho mấy tạp chí, đáng tiếc chưa đợi tới ngày phát hành, liền bị một cuộc điện thoại thần thông quảng đại của ông già kia, khiến tạp chí bị vứt trong kho hàng.

Ông Ford có dòng máu cổ chấp ngạo mạn của quý tộc, coi nghệ sĩ là hạng người thấp hèn. Nhưng Tạ Ân cũng cổ chấp giống như vậy, hết lần này tới lần khác hướng tới mục tiêu tỏa sáng bốn phương, được mọi người ngưỡng nhìn.

Chuyện càng làm không được thì càng muốn đi làm.

Chính sức mạnh phản nghịch này khiến Tạ Ân ở lần gặp gỡ bảy năm, sau kinh nghiệm kinh khủng đó, chẳng những không rút kinh nghiệm xương máu, ngược lại thề tiến lên phía trước.

Xe hơi đã vào thành phố, theo dòng xe chạy, chậm chạp đi tới chỗ đèn giao thông đang nhấp nháy.

Tốc độ như vậy, khi đến buổi họp báo cũng còn rất sớm. Tạ Ân đan hai tay sau gáy, nhắm mắt dưỡng thần, không quên nhắc nhở David Ford: “Tới thì đánh thức em.” “Tắc đường rồi.” Theresa chán nản nhăn còi. Đã đi sớm hơn thời gian dự định một giờ, không ngờ vẫn bị tắc.

Chu Toàn ngồi đằng sau bình tĩnh cười cười: “Dù sao buổi trình diễn thời trang đến tối mới mở, giờ vừa mới qua trưa, còn sớm.”

“Sớm?” Theresa không đồng ý phản bác: “Bao nhiêu người đến Milan trước mấy ngày để chuẩn bị. Thưa ngài, mặc dù ngài không phải lần đầu tiên tham gia buổi trình diễn thời trang này, nhưng ngài cũng phải coi trọng một chút.”

“Biết rồi biết rồi.” Chu Toàn phát hiện Theresa càng lúc càng giống bà quản gia, chỉ đành gật đầu nhận lỗi, ngăn Theresa tiếp tục cảm ràm.

Nói cũng kỳ quái, y vốn cũng hết sức để ý đến các loại buổi trình diễn thời trang trong giới thời trang, nhưng sau hành trình đến Vatican, tâm trạng của Chu Toàn có biến hóa rất lớn, bắt đầu cảm thấy nổi tiếng trong giới thời trang Châu Âu thật ra cũng không phải khát vọng chân chính trong nội tâm y.

Thứ y cầu mong, đơn giản là một phần rửa tội cho linh hồn, để cho tâm hồn an bình.

Những người nghệ sĩ cống hiến tâm huyết cả cuộc đời cho tôn giáo, có lẽ cũng có ý nghĩ giống y, mới có thể coi mấy thập niên như một ngày, ở trong góc giáo đường ai cũng không thấy rõ, thành tâm thành ý vẽ bích họa Thiên Sứ.

Chu Toàn nhẹ nhàng thở ra, chuyển sang ngắm phong cảnh ngoài cửa xe.

Cảnh tượng phồn hoa đã sớm quen thuộc trong mắt y chậm chạp biến đổi thành hào nhoáng màu xám tro, đơn giản mà ý nhị.

Đang lặng lẽ hưởng thụ sự yên lặng chưa từng có trong lòng, một chiếc xe dài dán sát sườn xe y. Chu Toàn thấy người đàn ông ngồi gần cửa sổ kia, không khỏi sửng sốt.

Hình như chính là người đàn ông bị y giẫm lên chân lúc ở toilet hôm trước.

Chu Toàn kim lòng không dặng tưởng đến thanh âm mập mờ ngày đó nghe được, nhất thời quỳnh lên, vội vàng dời tầm mắt, cho nên, cũng không lưu ý tới ở hàng ghế sau còn ngồi một người.

“A?” David Ford gần như cũng thấy được Chu Toàn ngay lúc đó, có chút vui mừng, nhưng dòng xe chạy phía sau còn rất dài, hẳn không thể bảo tài xế dừng xe ngay giữa đường, chỉ có thể trơ mắt nhìn xe ô tô của Chu Toàn bị vút lại phía sau.

Vì trên người có một phần tám dòng máu Trung Quốc, David Ford cho tới nay vẫn rất có cảm tình với tính cách dịu dàng kín đáo của người phương Đông. Chu Toàn không thể nghi ngờ đúng là rất hợp với khẩu vị của David Ford.

Thật đáng tiếc. David Ford thầm tiếc.

9. Chương 5-1

Edit: Sec

Xe đã tới khách sạn nơi diễn ra buổi trình diễn thời trang, David Ford đánh thức Tạ Ân xuống xe, đi vào quán bar Sunshine trong sân khách sạn uống trà chiều.

Nửa ly cà phê vào bụng, David Ford vẫn tương tư bóng dáng mềm mại vừa rồi thoáng nhìn thấy, bèn hỏi Tạ Ân: “Này, cậu đoán xem lúc trước ở trên xe anh thấy ai nào?”

“Em cũng không phải là Holmes, sao biết được?”

Tạ Ân không thèm lãng phí tế bào não, nửa ngồi nửa nằm trên salon, chậm rãi uống ly nước ép trái cây thơm ngon. Mới vừa tỉnh ngủ mắt còn nhập nhèm, nên cậu đeo kính râm ngăn ánh mặt trời, khiến cho bồi bàn trong bar đều xôn xao thảo luận Tạ Ân là minh tinh.

“Cậu không thể giả vờ cảm thấy hứng thú mà hỏi một tiếng sao?” David Ford nhụt chí oán trách, tự mình công bố đáp án: “Là người lần trước anh gặp ở trong toilet đó.”

Tạ Ân từ sau kính râm ném ra một cái nhìn xem thường: “Ngày nào anh chẳng vào toilet. Nói vào vấn đề chính đi.”

Vậy cũng được. David Ford phát hiện những gì mình mới vừa nói cũng chẳng khác nào chưa nói, liền ngưng ngưng đáp: “Là cái người Châu Á ở Vatican lần đó, bị cậu cùng thằng nhóc Nhật Bản kia dọa chạy.”

“À.” Tạ Ân nhàm chán xoay xoay ly nước trái cây, nhạo báng David Ford: “Em thấy anh gần đây động dục có phải không. Đi tương tự cái gã Châu Á nọ. Nếu thích thì thượng hần đi...”

“Ặc!” David Ford gần như bị nước miếng của mình sặc chết, nhìn chằm chằm Tạ Ân cảnh cáo: “Đừng có mà nghĩ người khác đều vô lại như cậu. Còn nữa, cậu chú ý cách dùng từ một chút, đây là nơi công cộng.”

Mặc dù nơi này là Italy, nhưng bồi bàn và khách nhân chung quanh nói không chừng có người có thể nghe hiểu tiếng Pháp. Nhưng nhìn về mặt Tạ Ân, David Ford cũng biết thằng em bất cần đời này không đem lời của hần nghe vào trong lỗ tai.

Hần bắt lực mà buông tay: “Chớ có nói đùa. Anh thấy hần, người nọ đang ngồi trên xe. A, lái xe là một người phụ nữ Châu Âu, có lẽ là vợ hần.”

“Vậy anh hết hy vọng rồi.” Tạ Ân rất lạnh lùng chấm dứt vấn đề.

Hần giờ ly lên, đang định một hơi cạn sạch nửa ly nước trái cây còn dư lại, David Ford chợt thấp giọng kêu lên: “Anh vừa thấy hần!”

Dùng sức xoa nhẹ hai mắt, David Ford tin chắc bóng người hiện giờ đang đứng trên thang cuốn cách đó không xa cũng không phải là ảo giác, hấn hưng phấn mà đẩy Tạ Ân: “Mau nhìn! Người anh nói chính là hấn!”

Đàn ông khi nổi cơn “hám giai” quả nhiên rất lợi hại! Tạ Ân chê cười, bắt đầu di chuyển ánh mắt hướng theo ngón tay David Ford: “Có phải đẹp hơn cậu nhóc Nhật Bản cậu tìm được ngày đó đẹp hơn nhiều lắm không?” David Ford vừa hỏi, vừa đưa mắt nhìn Chu Toàn và người phụ nữ Châu Âu đang ở trên thang cuốn đi lên lầu hai, đứng trước bàn đánh dấu ghi tên ở buổi trình diễn thời trang.

Thì ra là cũng tới tham gia buổi trình diễn thời trang. Xem ra, hấn và người đàn ông phương Đông kia còn rất có duyên.

Trong lòng David Ford không nhận được nhận nhạo, nghe không thấy Tạ Ân đáp lại, thậm chí ngay cả phản bác trong dự liệu cũng không có, hấn hơi ngạc nhiên quay đầu lại.

Tạ Ân đang từ từ, từ từ tháo kính râm ra. Con ngươi màu nâu nhạt chăm chú nhìn bóng người trước bàn đánh dấu kia, không hề chuyển động.

“Sao vậy?” Cho tới bây giờ chưa từng thấy Tạ Ân dùng ánh mắt chăm chú thậm chí có thể nói là kinh khủng như thế để nhìn một người, David Ford lo lắng hỏi.

Lại thấy khóe miệng Tạ Ân nhếch lên, mỉm cười làm người ta lạnh sống lưng. “David Ford. Anh thật sự rất thật tình mắt. Nhưng thật đáng tiếc, người kia, thuộc về em, ai cũng đừng hòng tranh.”

Chu Toàn đột nhiên bị một cảm giác nguy cơ dữ dội quấy đến tâm thần không yên. Cảm giác kia, phảng phất như có người đang ẩn nấp ở chỗ tối rình rập y, chuẩn bị sẵn sàng ở sau lưng y chém một đao.

Y ở Milan, hấn là không có lỗi với người nào. Có thể là bởi vì trong khoảng thời gian này vẫn đắm chìm trong cảm xúc về Tôn giáo, quá mức nhập tâm... Chu Toàn dùng sức lắc đầu, thoát khỏi phán đoán buồn cười của bản thân, ghi tên vào bản danh sách, sau đó dưới sự hướng dẫn của nhân viên, cùng Theresa tiến vào hậu trường của buổi trình diễn thời trang.

Cách khai mạc còn mấy giờ, nhóm người mẫu sau cánh gà đã bận tối mày tối mặt.

Chu Toàn ở Milan làm thiết kế thời trang, mấy năm trôi qua cũng có quan hệ hợp tác cố định với vài người mẫu chuyên nghiệp. Lần này là thời trang mùa xuân, y vẫn giao cho những người đó biểu diễn.

Khi Chu Toàn tới, người mẫu đang mặc trang phục. Trên sân khấu, cho dù là người mẫu nam, cũng không thiếu được công đoạn trang điểm tỉ mỉ.

“Chu tiên sinh, thiết kế lần này của ngài rất đặc biệt! Tôi chưa từng nghĩ rằng có thể đeo thứ này trên người.” Một người mẫu đã mặc quần áo, đang thử đi catwalk.

Cậu ta đang nói về những phụ kiện xiềng xích bằng bạc thô to lạnh lẽo kia. Vì giảm bớt sức nặng, xiềng xích dùng nhựa chế tạo nên, hơn nữa đã được mạ sơn, vẻ ngoài đủ để lấy giả đánh tráo.

Chu Toàn mỉm cười, nghĩ thầm nếu như khi người mẫu nam kia ra mắt từng có nhà thiết kế đem mô hình Cổ cung, Tử Cấm thành đeo lên người người mẫu, cũng sẽ không thấy mới lạ như vậy.

Nhớ những bài tập thiết kế thời đại học, khi đó y cũng từng cùng bạn học cười mãi không thôi, nói loại trang phục này sao có thể mặc ra ngoài, hoàn toàn không có tính thực dụng. Hiện giờ hồi tưởng lại, thứ mà một nhà thiết kế chân chính toàn tâm toàn ý muốn biểu đạt là những thứ có khả năng làm rung động tâm hồn mình, còn những chuyện khác, tuyệt nhiên không hề bận tâm.

Tựa như thiết kế lần này của mình, Chu Toàn cũng không cho là có bao nhiêu giá trị buôn bán, nhưng y đã dung nhập vào đó toàn bộ tâm huyết cùng linh hồn để hoàn thành.

Lúc này càng ngày càng có nhiều nhân viên vào hậu trường thử đồ, hóa trang, làm tóc. Bởi vậy Chu Toàn cùng Theresa lui ra ngoài, tránh làm trở ngại công việc của mọi người.

Thành phố Milan sáng lên dưới ánh đèn, buổi trình diễn thời trang rốt cục được kéo màn.

Không khí tại hiện trường rất nóng, ánh đèn flash chớp nháy không ngừng. Song khi người mẫu mặc đồ do Chu Toàn thiết kế lên biểu diễn, hội trường từ từ yên tĩnh trở lại.

Trang phục tơ tằm dung hội phong cách cổ điển Hy Lạp đơn giản lộ vẻ phóng khoáng mà kỳ ảo, ngoại trừ những vằn tự được làm từ sợi tổng hợp thì không có có những họa tiết dư thừa nặng nề. Trang phục chỉ chia làm ba loại màu sắc trắng, đỏ, đen. Xiềng xích màu đồng quấn trên người người mẫu trên một diện tích lớn vô cùng hấp dẫn ánh mắt, khiến cho người ta không thể dời tầm mắt.

Bất luận là màu trắng thánh khiết Thiên Sư, hay là bóng tối ác ma, hoặc là con người đầm máu chịu khổ, cũng tránh không khỏi sự trừng phạt của vận mệnh.

Kim loại sáng bóng lạnh lẽo kết hợp với trang phục tơ lụa, tạo thành sự tương phản khổng lồ, cảm giác trời buộc giam cầm, rung động vào trong lòng mỗi người. Cho tới tận khi người mẫu đi xuống dưới đài, mọi người mới nhiệt liệt vỗ tay.

Sau đó mặc dù còn nhiều màn biểu diễn xuất sắc, nhưng mọi người còn đang mải suy ngẫm về thiết kế vừa rồi.

Chờ buổi trình diễn thời trang kết thúc, nhà thiết kế rồi rít mang theo người mẫu lên đài cảm ơn. Không ít ký giả cũng giương trường thương đoàn giáo, hướng về phía Chu Toàn và đám người mẫu, còn vây quanh Chu Toàn phỏng vấn linh cảm thiết kế của y.

“Nhà thiết kế Chu, tôi nhận ra những chữ trên trang phục người mẫu hình như là nội dung Thánh kinh, xin

hỏi...” Có ký giả tinh mắt đã nhìn ra điểm quan trọng.

“Chủ yếu là nhờ vào khế ước chuộc tội từ thời Trung Cổ dẫn dắt, mới có thiết kế hôm nay...” Chu Toàn không có ngờ sẽ có tiếng vang lớn như vậy, y còn chưa quen với cảnh chật chội chen chúc như vậy, có chút không tự nhiên.

“Thì ra Nhà thiết kế Chu cũng là giáo đồ! Ngài nhập giáo từ bao giờ vậy?” Ký giả nọ rất có năng khiếu bát quái, hớn hở khai thác.

“Không, tôi còn chưa phải.” Chu Toàn cười xin lỗi một tiếng với người nọ, muốn tìm Theresa tới giải vây, ngẩng đầu vừa nhìn, lại thấy Theresa sớm bị ký giả đẩy ra ngoài, bày ra vẻ mặt lực bất tòng tâm với Chu Toàn.

Chu Toàn nhìn lại những nhà thiết kế khác. Tình cảnh cũng không tốt hơn y, cũng bị ký giả bao quanh không thoát thân được. Y không thể làm gì khác hơn là âm thầm thở dài, tiếp tục trả lời những câu hỏi được đặt ra.

Hội trường một mảnh lộn xộn. Chỉ có một góc nhỏ ở bên cạnh là yên tĩnh.

Tạ Ân núp trong bóng tối, dùng loại ánh mắt của dã thú đối với con mồi, nhìn người đàn ông trong đám người kia.

Bảy năm rồi, người kia nom còn trẻ như vậy, mặc chính trang càng lộ vẻ hào hoa phong nhã. Giơ tay nhắc chân càng toát ra khí chất ưu nhã của người làm nghệ thuật.

Trừ cậu ra, nào ai biết, ẩn dưới lớp mặt nạ của kẻ kia là một tâm hồn cỡ nào xấu xí hèn hạ ...

Cậu nghe thấy Chu Toàn còn đang cùng ký giả bàn về chủ đề khế ước chuộc tội, điều này khiến cậu không nhịn được muốn lên tiếng cười nhạo —— người nọ thật đúng là giả nhân giả nghĩa giống hệt bảy năm trước! Dùng khuôn mặt hiền lành vô hại lường gạt thế nhân.

“Cậu có thể thu liễm một chút không?” David Ford bên cạnh mặt mày đã nhăn thành một khối, rốt cục vỗ vỗ bả vai Tạ Ân: “Cậu nhìn đã lâu rồi. Có biết nét mặt cậu giống cái gì hay không? Thật giống như hận không thể xông lên cắn nát cổ họng hắn. Ngay cả máu và da cũng muốn nuốt vào.”

“Không sai.” Tạ Ân lộ ra răng nanh, u ám cười: “Hơn nữa bảo đảm sẽ không nhả xương.”

David Ford bắt đầu vì người đàn ông Phương Đông kia mặc niệm từ tận đáy lòng, khó hiểu hỏi Tạ Ân: “Không phải trước kia cậu đã nói ghét nhất loại hình này à? Sao đột nhiên chuyển khẩu vị thế?”

Tạ Ân chỉ cười lạnh, quay đầu, đánh giá David Ford: “Trông anh thật rất nhàn nhã đó, đi giúp em chuyện

này.”

“Mỗi lần cậu nói như vậy, anh biết mình lại sắp gặp xui xẻo.” David Ford lẩm bẩm, nhúc đầu ngất ngất sống mũi: “Nói đi, ai kêu anh là anh trai cậu.”

Chu Toàn nói đến miệng đắng lưỡi khô, rốt cục bắt được khe hở nói lời xin lỗi với ký giả: “Tôi muốn đi uống chút nước.”

Khó khăn thoát khỏi vòng vây.

Y không tìm thấy Theresa, hẳn là cô ra phía sau hậu trường thu thập trang phục biểu diễn. Chu Toàn cầm nước khoáng, đi tới chỗ ngồi vắng vẻ ở hàng sau nghỉ ngơi. Mới vừa uống hai ngụm, chợt thấy một người đàn ông cao lớn sải bước đến chỗ y.

“Này, Nhà thiết kế Chu, chúng ta lại gặp mặt.” David Ford ngồi xuống bên cạnh Chu Toàn, vươn tay cười chân thành với Chu Toàn: “Còn nhớ tôi không?”

Chu Toàn hiện tại chỉ muốn chờ Theresa trở về, sau đó rời buổi trình diễn thời trang sớm một chút nên không định để ý đến David Ford. Nhưng thấy gần đó đã có mấy ký giả nhìn về phía bọn họ ở bên này, từ lễ phép, y bắt tay với David Ford: “Xin hỏi ngài là...?”

“Đã quên tự giới thiệu, tôi là David Ford của tập đoàn Leah de Paris. Đây là danh thiếp của tôi.”

“Tôi là Chu Toàn.” Chu Toàn ở Milan vẫn vui đầu làm thiết kế, gần như không để ý đến chuyện bên ngoài, cho nên vốn chưa từng nghe đến tập đoàn Leah, cũng không biết David Ford này là ai. Đến khi thấy chức danh trên danh thiếp, y mới hiểu được đôi chút. Tập đoàn Leah này có vẻ có lai lịch không nhỏ.

Vấn đề là, cùng y có quan hệ gì?

“Xin hỏi tổng giám đốc Ford tìm tôi có việc gì?” Y cẩn thận đánh giá David Ford.

Ở nước ngoài không thể không đụng phải những người đàn ông tìm đến y vì cảm thấy “tính” thú, Chu Toàn đều một mực từ chối. Sau sự kiện phát sinh bảy năm trước, y tràn đầy cảm giác tội lỗi đối với tình yêu, nửa điểm cũng không muốn dính vào nữa.

Nhưng thật ra là đứa em trai tôi muốn tìm anh... David Ford than thở mình mệnh khổ, nhưng trên mặt lại càng cười tươi hơn: “Tôi vô cùng có hứng thú với thiết kế của nhà thiết kế Chu, nếu như có thể, tôi muốn hợp tác với anh. Công ty con của chúng tôi nửa cuối năm nay sắp ra mấy trò chơi điện tử, về phần tuyên truyền quảng cáo tôi cũng định dùng thiết kế này của anh Chu.”

“Trò chơi điện tử?” Chu Toàn không phải không tin David Ford, chỉ là theo sự hiểu biết của y thì một thiết

kế mang đậm màu sắc tôn giáo cách quá xa trò chơi điện tử mà thanh thiếu niên mê mẩn.

“Tôi có lòng tin.” David Ford hiển thị rõ quyết đoán của nhà công nghiệp, không để cho Chu Toàn đem nghi vấn nói xong. Chỉ cho Chu Toàn một nụ cười tự tin: “Nếu không nắm chắc thành công, tôi cũng không tùy tiện nói chuyện hợp tác đâu!”

Chu Toàn do dự, thân là nhà thiết kế, sản phẩm mình làm ra có người thưởng thức đương nhiên là chuyện tốt, y tạm thời nghĩ không ra lý do cự tuyệt David Ford.

David Ford rèn sắt khi còn nóng, đưa lên hai tờ giấy cùng bút ngòi vàng dùng để ký tên: “Đây là hợp đồng tôi vừa phác thảo. Nhà thiết kế Chu xin xem qua, nếu không có vấn đề gì thì việc hợp tác coi như đã xong.”

Này, tốc độ cũng quá nhanh rồi? Chu Toàn không thể tin được nhận lấy xem, quả nhiên vết mực còn chưa khô, một vị trí phía dưới hợp đồng, chữ ký của David Ford đã rồng bay phượng múa ở phía trên.

“Trên thương trường, thời gian chính là vàng bạc.” David Ford thấy Chu Toàn kinh ngạc, có chút đắc ý.

Hợp đồng có hai bộ, viết bằng tiếng Anh, cực kỳ đơn giản. Miêu tả quyền lợi và trách nhiệm cơ bản của đôi bên. Chu Toàn đọc xong một lượt, phát hiện cũng không có nhân tố gì gây bất lợi cho mình, hơn nữa còn đặc biệt ghi chú rõ, nếu như mình không hài lòng tiến độ của đối phương, có thể tùy ý hủy bỏ hợp đồng, nên y ký tên ở cả hai bộ.

David Ford tươi cười thu lại một bộ, nói với Chu Toàn: “Nếu chúng ta đã là đối tác, tôi muốn giới thiệu một người cho Nhà thiết kế Chu biết. Chuỗi quảng cáo kia, tôi hy vọng cậu ta sẽ đảm nhiệm vị trí model.”

Hắn quay đầu lại, hướng nơi xa trong góc ngoắc: “Tới đây đi.”

Một thân ảnh cao gầy lên tiếng đi về phía hai người.

Dáng người hoàn mỹ! Chu Toàn đang tự than thở từ đáy lòng, đến khi thấy rõ ràng khuôn mặt đối phương dưới ánh đèn, hô hấp của y đột nhiên ngừng lại, máu toàn thân như bị đông lại.

Cho dù người kia đã từ thiếu niên lột xác thành thanh niên, tóc ngắn chuyển thành tóc dài, còn nhuộm màu nâu, vẻ nhẹ nhàng linh hoạt ngày đó cũng bị cuồng ngạo bất kham thay thế, nhưng Chu Toàn vẫn ngay lập tức nhận ra.

Là Tạ Ân! Chắc chắn là Tạ Ân! Cặp mắt màu nâu còn mang theo nụ cười, đang từng bước tiến tới gần y.

Tình cảnh năm xưa từng xuất hiện vô số lần trong ác mộng của y trong phút chốc trở thành sự thật, hệt như một khối đá vô hình đè lên Chu Toàn, khiến y hít thở không thông.

Y chợt nhảy lên, đẩy David Ford ra cướp đường mà chạy.

10. Chương 5-2

Edit: Sec

Hoàn toàn không có bất kỳ suy nghĩ gì, thân thể cứ thế theo bản năng tìm cách trốn chạy...

“Nhà thiết kế Chu?” David Ford chỉ cảm thấy quái lạ, nhìn Tạ Ân: “Anh không biết thì ra cậu khủng bố như vậy đấy, người sống sờ sờ cũng bị cậu dọa cho chạy mất dép.”

“Hiện tại biết cũng không muộn.” Khóe miệng Tạ Ân đang cười, đáy mắt chứa đầy thứ cảm xúc mà David Ford nhìn không thấu.

“Cứu!” Chu Toàn một đường chạy trốn, thấy cuối hội trường có cánh cửa khép, y hoàn toàn không hề ngẫm nghĩ mà chạy vọt vào, dùng sức đóng sầm cửa, trái tim đang nhảy loạn xạ rốt cuộc từ từ chậm lại.

Ngẩng đầu, y mới phát hiện mình xông vào toilet nam. Nhiều người đàn ông nhìn y bằng ánh mắt quái dị.

Chu Toàn quần bách đồ bừa bãi, nghĩ bụng hơn phân nửa mình bị cho là kẻ điên. Cũng may đây là nhà vệ sinh nam, nếu như mới vừa rồi đầu óc choáng váng chạy vào nhà vệ sinh nữ, nhất định sẽ bị cho là biến thái mà đánh đuổi ra.

Song dù là kẻ điên hay biến thái, cũng tốt hơn bị ngàn vạn lần so với việc bị Tạ Ân nhận ra.

Y đứng ở trước bệ đá cẩm thạch rửa tay một lần rồi lại một lần, không ngừng tự an ủi mình không phải sợ, chỉ một lần thôi, Tạ Ân chưa chắc đã nhận ra y. Nhưng chính y cũng biết bản thân chỉ đang lừa mình dối người.

Cũng như y nhiều năm như vậy, không có cách nào quên Tạ Ân, Tạ Ân, cũng không thể nào quên được y.

Nên rốt cuộc, chỉ là vấn đề sớm hay muộn mà thôi, có trốn đến bên kia Trái Đất cũng vô dụng...

Chu Toàn ngo ngác đứng, cho dù nước chảy ào ào qua kẽ tay y rồi trôi mất, trong lòng y vẫn cứ mờ mịt.

“Tiên sinh, chớ nên lãng phí nguồn nước.” Một ông lão rửa tay bên cạnh thấy gai mắt, dùng tiếng Anh nhắc nhở Chu Toàn với giọng điệu chẳng vui vẻ gì.

“Hà? A a!” Chu Toàn lúc này mới hoàn hồn, vội vàng khóa vòi nước, dưới ánh mắt chỉ trích của ông cụ cúi đầu rời đi.

Kéo cửa, y do dự một hồi, cuối cùng cũng có dũng khí bước đi.

Y cũng không thể ở trong toilet mà trốn tránh chuyện lúc trước.

Mới đi tới trước mấy bước, ánh đèn huỳnh quang chớp nháy liên tục, gần như làm Chu Toàn không thấy được gì.

“Nhà thiết kế Chu, xin hỏi vừa rồi Chủ tịch David Ford của tập đoàn Llada, có phải đã nói tới việc hợp tác kí hợp đồng, có thể tiết lộ nội dung không?”

“Nhà thiết kế Chu, ngài vẫn luôn ở Milan, từ lúc nào có liên lạc với tập đoàn Llada Paris vậy?”

“Nhà thiết kế Chu...”

Phóng viên đã châu chực ngoài toilet từ sớm, lại vây kín Chu Toàn vào chính giữa, tranh nhau đưa microphone trong tay tới trước người Chu Toàn.

Hôm nay rốt cuộc Chu Toàn cũng được chứng kiến sức mạnh của truyền thông, y nhìn về hướng David Ford đã ngồi lúc trước, nơi đó đã không còn một bóng người. Xem ra phóng viên không thể quấy rầy David Ford, nên tới nơi này chặn đường y.

Hiện giờ y đâu có tâm trạng đối phó với phóng viên, y cứng người, không biết phải làm sao mới có thể thoát khỏi vòng vây.

Tách, tách...

Cameras vẫn không ngừng công việc, Chu Toàn chỉ cảm thấy thân thể cứng còng, ngay cả nụ cười trên khóe miệng cũng có phần méo mó.

Ánh đèn chói mắt, ánh mắt phát sáng của phóng viên, cũng sắc bén như vậy, như thể xem thấu sự khác lạ của y, cố gắng đào xới bí mật từ y...

Áo trong của Chu Toàn, đã rịn mồ hôi.

“Nhà thiết kế Chu, sao một mình anh lại chạy tới đây?” Đột nhiên một giọng nam gọi cảm vang lên, rất thân mật ghé vào lỗ tai y.

Những nữ phóng viên vây quanh Chu Toàn, nhìn thấy một thanh niên đẹp trai phong trần như minh tinh tới gần thì đều đỏ mặt, thế nhưng lông mao toàn thân Chu Toàn lại dựng đứng lên.

Cảm giác được hô hấp của Tạ Ân ở sau gáy mình, phản ứng đầu tiên của y là muốn chạy trốn, nhưng hai chân run rẩy không nghe sai khiến, nửa bước cũng khó dời đi.

Có người nhận ra Tạ Ân là người đi theo Chủ tịch tập đoàn Llada tới buổi trình diễn thời trang, nghe nói là con nuôi của ngài Hoắc Hoa Ân, liền hướng ống kính về phía Tạ Ân mà chụp.

Tạ Ân không thèm để ý chút nào, thấy những giọt mồ hôi rịn ra từ thái dương Chu Toàn, cậu mỉm cười đưa tay kéo đầu vai cứng ngắc của Chu Toàn, khiến cho Chu Toàn nghiêng người cùng hắn đối mặt với ống kính, tự nhiên như những người bạn cũ đã quen biết lâu năm, bởi vậy lập tức có phóng viên hỏi mối quan hệ của hai người.

“Tôi và Nhà thiết kế Chu ấy à, biết nhau đã rất nhiều năm.” Tạ Ân cười đến rục rờ mê người với giới truyền thông, đoạn quay đầu hỏi Chu Toàn: “Nhà thiết kế Chu, anh nói có đúng không?”

Đôi con ngươi màu nâu nhạt xuyên qua mắt kính của Chu Toàn nhìn chăm chú vào y, nhưng trong ánh mắt không mang theo một chút nghi vấn nào, chỉ có ý tứ giễu cợt mà Chu Toàn thoát không hiểu được, cùng mũi nhọn thấu xương...

Tất cả tầm mắt và ống kính, đều tập trung lên khuôn mặt thanh tú nhả nhận của Chu Toàn.

Sáng như ánh đèn trong bức bạch họa, sắc mặt Chu Toàn xám tro.

Y biết, Tạ Ân nhận ra mình.

Theresa sửa soạn lại cẩn thận hết thấy y phục tham gia biểu diễn, trở lại sảnh thông báo, đập vào mắt cô là thần sắc cực độ tồi tệ của Chu Toàn.

Làm việc bên cạnh Chu Toàn đã một khoảng thời gian, cô lập tức hiểu được rằng giờ phút này Chu Toàn vô cùng không thoải mái, còn nguyên nhân, có lẽ là có liên quan đến cái cậu thanh niên cao gầy đang đứng bên cạnh nắm chặt đầu vai Chu Toàn, chuyện trò vui vẻ cùng đám phóng viên kia.

Xuất phát từ trực giác nhạy cảm của phụ nữ, Theresa bèn cho rằng Tạ Ân là một nhân vật nguy hiểm, bởi thể năng cố gắng chen vào đám người, nói với phóng viên: “Chu tiên sinh thân thể khó chịu, cần nghỉ ngơi, xin mọi người nhường một chút.”

Thấy cứu tinh rốt cục xuất hiện, Chu Toàn thả lỏng một chút, bắt được cánh tay Theresa đưa tới đỡ y.

Sắc mặt Tạ Ân thay đổi, vẫn bầu chặt bả vai Chu Toàn.

Theresa tuyệt không nhường nhịn anh chàng đẹp trai này, kiên quyết kéo Chu Toàn về phía này, nghiêm nghị nói với Tạ Ân: “Vị tiên sinh này, xin ngài buông tay.”

Trước mắt bao người, Tạ Ân cũng không thể sống chết bám lấy Chu Toàn, cậu không tình nguyện buông tay ra, muốn cùng rời đi, lại bị các nữ phóng viên nhiệt tình vây quanh, chỉ có thể nghiêng răng nhìn người đàn bà đáng ghét đó mang Chu Toàn đi.

Bỏ đi, dù sao Chu Toàn cũng trốn không thoát, cứ để y thoải mái thêm hai ngày nữa. Mèo bắt được chuột, cũng đều chơi tới cuối cùng rồi mới đem chuột cắn chết.

Sau khi Chu Toàn lên xe hơi, vẫn không lên tiếng, gương mặt trắng bệch như giấy. Theresa lo lắng hỏi Chu Toàn có muốn đến khám bác sĩ không, Chu Toàn cũng chỉ lặng lẽ lắc đầu.

Trở lại bãi dừng xe dưới tòa nhà làm việc, Chu Toàn dường như mới khôi phục chút sinh khí, rồi cùng Theresa đem cốp trở lại phòng làm việc.

Bận rộn xong, đã là đêm khuya.

Chu Toàn áy náy nói với Theresa: “Hôm nay hại cô bận rộn đến giờ, hi vọng hai đứa nhỏ của cô sẽ không tức giận.”

“Chúng ngoan lắm, hơn nữa cũng đã quen rồi. Tôi về nhà muộn, các nàng sẽ tự chăm sóc bản thân.” Nói đến hai cô công chúa của mình, vẻ mặt Theresa tràn đầy hạnh phúc cùng kiêu ngạo, nhưng ngay sau đó cô cau mày: “Chỉ có Chu tiên sinh phải chú ý đến thân thể. Tôi thấy tối nay cậu có vẻ mệt mỏi quá!”

Trước đây mỗi khi cô chất vấn chuyện sức khỏe của Chu Toàn, Chu Toàn luôn cười nói không có chuyện gì, song lúc này, Chu Toàn không phủ nhận, ngược lại gật đầu, nhẹ giọng nói: “Ta muốn nghỉ vài ngày, tuần sau mới đi làm trở lại. Mấy ngày này cô cứ ở nhà chăm sóc bọn trẻ đi, không cần tới phòng làm việc.”

Theresa thật vui mừng. Người đàn ông phương Đông này cuối cùng bắt đầu coi trọng sức khỏe của bản thân.

Nửa đêm, con đường bằng phẳng và yên tĩnh, chỉ có đèn đường hai bên làm bạn với người lái xe.

Chu Toàn lái xe, bon bon, bon bon đi tới.

Phía trước là đường về nhà, nhưng y không có cảm giác an toàn chút nào. Thân thể cùng tay chân, đến nay vẫn lạnh như băng.

CD trong xe đang truyền ra bản thánh nhạc, nhưng cũng không có cách nào mang lại ấm áp cho Chu Toàn, ngược lại giống như lời cảnh cáo của thần vận mệnh, hết lần này tới lần khác tra hỏi trái tim Chu Toàn.

Y có tội, phải làm thế nào mới được cứu rỗi?

Chu Toàn đau đớn siết chặt tay lái, chợt đạp chân ga, điên cuồng bão xe.

Có lẽ cứ như vậy xe hủy người mất, mới có thể kết thúc tội lỗi của y.

Bởi vì đủ tốc độ, Chu Toàn vền vẹn dùng không tới hai phần ba thời gian bình thường đã trở lại nhà.

Căn nhà hai tầng ở vùng ngoại ô này là năm ngoái Chu Toàn mua. Vị trí có hơi hẻo lánh, tuổi thọ cũng khá lâu rồi, nên giá bán cũng không cao. Nhưng Chu Toàn thật thích hoàn cảnh tĩnh mịch này, không có tạp âm ô nhiễm của phố xá sầm uất, thích hợp ngày nghỉ ở nhà làm thiết kế, y xem hai lần bèn quyết định mua.

Để xe dừng ở sân, vào cửa, giày cũng không đổi, y ngồi yên ở ghế salon da trong phòng khách, thở dài thật sâu, cả người đều mệt.

Một lúc lâu sau, Chu Toàn mới sờ soạn bật đèn trần trong phòng khách.

Vách tường màu trắng thuần, rèm cửa sổ xanh đậm, là phong cách thiết kế đơn giản mà nhã nhặn Chu Toàn tự tay làm. Để tân trang lại ngôi nhà này y đã tốn không ít sức lực, nhưng bây giờ nhìn lại, Milan cũng không phải chốn dung thân của y.

Không, là toàn bộ thế giới, cũng không thể tha thứ cho con người đã từng tránh thoát được lưới pháp luật như y.

Chu Toàn chán nản nằm trên salon, suốt một đêm, không thể chợp mắt.

Kính cong..

Sau trưa ngày thứ ba, sự yên tĩnh của căn phòng rốt cục bị tiếng chuông cửa phá vỡ.

Chu Toàn đi ra từ thư phòng, nhìn màn hình trước cửa, thê thương cười.

Là Tạ Ân. Ngoài sân, trước cửa là một chiếc xe thể thao màu đỏ đến chói mắt. Hiển nhiên, Tạ Ân tông qua cửa sắt lớn ngoài sân mà tiến vào.

Cũng biết, Tạ Ân nhất định sẽ tìm tới nơi này.

Chu Toàn hít sâu, mở cửa.

Hai tay Tạ Ân đút trong túi quần jeans, cười mỉa mai nhìn người trước mắt. Người đàn ông này dù sắc mặt tái nhợt, song ăn mặc lại hết sức chỉnh tề, còn thắt cà vạt, dường như đã dự liệu trước rằng cậu sẽ đến, cho nên mặc chính trang để đợi.

Thoạt nhìn bề ngoài, người đàn ông này thật đúng là giống chính nhân quân tử. A!

Tạ Ân dẫm đạp bước vào trong nhà, đánh giá một vòng bốn phía sau đó mỉm cười: “Nhà thiết kế Chu, anh ở Milan phát triển thật không tồi, khó trách nhiều năm như vậy anh vẫn núp ở nước ngoài không chịu về nước.”

Chu Toàn mắt đét tai ngơ đối với ý giễu cợt trong lời nói của Tạ Ân, y từ từ đóng cửa lại rồi xoay người, bình tĩnh ngắm nhìn Tạ Ân.

Bảy năm trước, y còn có thể nhìn thẳng Tạ Ân, hôm nay phải ngửa đầu mới có thể đối mặt với cậu. Vốn dĩ, kể từ khi y phạm phải tội ác bị người đời khinh thường đó, cả đời này y đã không thể ngẩng đầu lên trước mặt Tạ Ân nữa.

“Ngồi đi.” Y giơ tay mời Tạ Ân ngồi, bản thân y cũng ngồi xuống một chiếc ghế salon khác.

Ánh mắt Tạ Ân có phần độc ác, cậu cho rằng Chu Toàn sẽ kinh sợ, nào ngờ người đàn ông này lại bày ra bộ dạng đàm phán.

Thử xem Chu Toàn giao biện thể nào về tội ác năm đó!

Cậu khinh miệt cười một tiếng, ngồi vào chiếc salon đối diện Chu Toàn, đốt điếu thuốc, hai chân gác lên, nhìn vòng khoi mình nhả ra, cậu từ từ nói: “Không ngờ tôi tìm đến chỗ này của anh nhanh như vậy phải không? Chu Toàn, nói cho anh biết, lần này, anh trốn đến đâu cũng vô dụng thôi. Ban đầu không thể bóp chết tôi, anh bây giờ có phải rất thất vọng không?”

“Tôi không muốn chạy trốn nữa.” Chu Toàn cúi đầu nhìn mũi chân mình, giọng nói rất thấp rất chậm, từng chữ, đều như thể phải trải qua giây dụa lặp đi lặp lại: “Chuyện đó, tôi thật sự xin lỗi cậu. Tôi cũng không muốn tìm cớ gì bào chữa cho mình cả. Tạ Ân, tôi sẽ hết sức bồi thường lại cho cậu...”

Chỉ cầu mong có thể chuộc tội... Những lời này còn chưa nói ra miệng, đã bị một quyền tức giận của Tạ Ân

bay tới cắt đứt.

Chu Toàn cả người và ghế ngã ra đất.

“Bồi thường lại?”

Tạ Ân giận đến toàn thân phát run, bóp tàn mẩu thuốc, níu lấy cà vạt của Chu Toàn kéo y lại, còn bổ sung hai đấm trên mặt Chu Toàn, hung hăng nói: “Anh có tiền, lợi hại lắm! Có thể giả danh lừa bịp trên mạng, dùng một vạn đồng biến người ta thành MB, chuốc thuốc ngủ cho tôi, còn muốn bóp chết tôi diệt khẩu.

“Anh có biết không, ngày hôm sau người bán hàng tiến vào phòng thấy tôi còn hôn mê thì làm cái gì không? Ả ngu ngốc này, cho tôi là phường mại dâm chơi quá mức, đi báo cảnh sát. Con mẹ nó cảnh sát đều là lũ khốn, cũng chẳng thèm điều tra, coi một vạn đồng tiền kia là tiền tôi bán dâm mà tịch thu, chia chác ngay trước mặt tôi.

“Tôi bảo bọn họ bắt hung thủ, không ai để ý đến tôi, còn bị bọn họ giam lại...”

Gương mặt Chu Toàn bỗng rât, hai lỗ tai ù ù, nghe Tạ Ân cuồng nộ lên án, ngoài “Xin lỗi” ra, y không tìm được từ nào khác.

Hết thấy, đều là sai lầm của y.

“Nói hai câu xin lỗi là có thể xóa bỏ được tất cả?” Sau khi phun trào lửa giận đã tích góp nhiều năm, Tạ Ân từ từ bình phục hơi thở mà buông tay.

Chu Toàn lập tức như bùn nhão yếu ớt ngã xuống đất, máu mũi làm bắn vạt áo sơ mi.

Tạ Ân ngồi trở lại salon, ánh mắt lạnh lùng nhìn xuống Chu Toàn.

Từng khờ dại cho đó là một người đàn ông trọng tình nghĩa, trăm phần trăm tín nhiệm Chu Toàn, còn không phòng bị chút nào mà mời Chu Toàn dự sinh nhật cậu. Ai có thể ngờ được, buổi sinh nhật kia sẽ trở thành ác mộng cả đời khó quên.

Một vạn đồng Chu Toàn lưu lại ấy, lại càng đem tự ái của cậu dẫm nát dưới chân, hại cậu mang tiếng MB, nhận hết kì thị và nhục nhã ở sở cảnh sát.

Thời khắc đó, Tạ Ân đã tự nói với mình, một ngày nào đó, muốn khiến cho Chu Toàn phải thê thảm vì tội ác mà y đã gây ra...

Bảy năm, dường như mỗi giây mỗi khắc cậu đều tưởng tượng đến tình cảnh khi gặp lại Chu Toàn, ảo tưởng

Chu Toàn quỳ dưới chân mình sám hối và cầu xin tha thứ như thế nào, thế mà hiện giờ, tất cả đều đã trở thành thực tế.

Nhìn bộ dạng chật vật bi thảm của người đàn ông này, khoái cảm phục thù thật không gì sánh kịp.

Tạ Ân châm biếm: “Lần này anh muốn dùng bao nhiêu tiền tới bồi thường tôi? Ha ha!”

*Spoil: Chương sau có cảnh r*pe nhé!*

11. Chương 6-1

Edit: Sec

Một tờ giấy được ném vào tay Chu Toàn.

“Xem đi.” Tạ Ân lạnh lùng ra lệnh.

Chu Toàn nhìn đau lau khô máu mũi, run run lấy mắt kính đã rơi xuống đất, nhặt tờ giấy lên.

Chỉ đơn giản mấy dòng chữ in bằng Tiếng Anh, Chu Toàn xem xong rất mau chóng, y sững sốt.

Đây là giấy ghi nợ, nội dung đại khái là Chu Toàn mượn Tạ Ân một khoản tiền lớn, nếu trong thời gian giao ước không thể hoàn lại thì tài sản thuộc sở hữu của Chu Toàn đều thuộc về Tạ Ân.

Số tiền mượn kia, gần như là một con số thiên văn.

Chu Toàn khẳng định mình chưa từng kí thứ này, nhưng chữ kí phía dưới thì giống y như đúc chữ kí y thường dùng.

“Phải nói anh đàn hay thấy lợi tối mắt đây, David vừa nói hợp tác, anh đã vội vàng kí tên.”

Tạ Ân cười khinh bỉ: “Nếu anh muốn xé, xin cứ tự nhiên. Dù sao tôi muốn viết bao nhiêu tờ thì có bấy nhiêu tờ. Ha ha, không phải anh muốn dùng tiền bồi thường sao, hiện giờ tài sản anh sở hữu đều là của tôi, anh còn có thể đền bằng cái gì.”

Cậu thật muốn xem thử, khi Chu Toàn trở nên trắng tay, sắc mặt anh ta sẽ trở nên như thế nào.

Ngoài ý muốn là, Chu Toàn cũng không có biểu hiện khủng hoảng quá lớn, chỉ cúi đầu nói: “Thật ra thì... Không cần phiền phức như vậy đâu.”

Tạ Ân nghi hoặc nhíu mày, nhìn Chu Toàn gian nan bò lên, đi vào thư phòng rồi trở về, trong tay có thêm một chiếc túi da màu đen.

Chu Toàn ngồi trên sofa mở chiếc túi ra, bên trong chứa những xấp tiền Euro mới tinh, tất cả đều là loại mệnh giá lớn nhất.

Ngày ngày hôm qua, y đã qua ngân hàng đổi hết số tiền mình dành dụm được những năm gần đây ra thành tiền mặt, chờ Tạ Ân đến.

Y cúi đầu, khom lưng đặt túi da lên sofa bên cạnh Tạ Ân, không có dũng khí nhìn biểu cảm của Tạ Ân.

“Tôi biết làm như vậy đối với cậu là một loại sỉ nhục, nếu như có thể, tôi bằng lòng đến sở cảnh sát tự thú, nhưng nếu vậy sẽ liên lụy tới cậu. Tôi chỉ có cách chuộc tội này thôi... Phòng ở này và ô tô, tôi cũng đã rao bán trên mạng, chờ thu được tiền...”

Y không nói thêm gì nữa, bởi vì đột nhiên không nghe được tiếng hít thở của Tạ Ân, Chu Toàn e sợ liếc nhìn.

Thanh niên đối diện sắc mặt xanh mét, đang dùng ánh mắt sắc như dao mà nhìn y.

Chu Toàn lần đầu biết, thì ra ánh mắt cũng có thể giết người.

“Anh thật đúng là cẩn thận, suy nghĩ cho tôi như vậy!” Tạ Ân bỗng nhiên mỉm cười, nụ cười đó trong mắt Chu Toàn, đáng sợ hơn bất cứ điều gì, khiến gan bàn chân y phát lạnh, theo huyết quản chạy thẳng lên đỉnh đầu.

Tạ Ân chậm rãi xé nát tờ giấy vay nợ.

Tốt, là cậu đã đánh giá thấp Chu Toàn. Có điều, nếu như anh ta cho rằng giao ra tài sản của mình là có thể được cậu tha thứ, quả thực nằm mơ!

Cậu muốn Chu Toàn hai bàn tay trắng, càng muốn phá hủy hoàn toàn người nam nhân này.

Dù là thân thể hay linh hồn, cậu đều muốn Chu Toàn sống không bằng chết.

Tạ Ân ném vụn giấy lên mặt Chu Toàn, tiếp tục cười: “Nếu anh thực sự muốn chuộc tội thì nằm xuống, để tôi thương.”

Trong nháy mắt Chu Toàn còn tưởng mình nghe lầm, cho đến khi mặt Tạ Ân biến sắc, nắm áo y, Chu Toàn mới nhận ra rằng không phải Tạ Ân đang nói giỡn.

“Cậu...cậu...” Cổ áo bị nắm chặt khiến y rất khó thở, nhưng đầu bằng cú shock lớn mà Tạ Ân gây ra cho y. Y vẫn cho rằng, sau quá khứ kinh hoàng bảy năm trước, Tạ Ân hẳn là căm thù đến tận xương tủy với loại hành vi này.

Tạ Ân chỉ liếc mắt đã xem thấu Chu Toàn đang suy nghĩ cái gì, cậu lạnh lùng nói: “Tôi đích xác ghét nhất gay.”

“VẬY...” Chu Toàn còn muốn hỏi, lại bị sự oán độc sâu nặng trong đôi mắt nâu của Tạ Ân dọa sợ.

“Có biết không là tại anh, tôi con mẹ nó lên giường cùng phụ nữ, luôn nghĩ đến việc tôi bị đồng tính luyến ái ngoạn. Thế nào cũng không đứng dậy nổi. Sau đó chỉ có áp đàn ông, mới có thể cương.”

Tạ Ân cười tự giễu, tháo kính mắt của Chu Toàn, chậm rì rì hỏi: “Anh hài lòng chưa, tôi bị anh biến thành đồng tính luyến ái rồi, không chạm phụ nữ được nữa. Anh nói xem, anh phải làm thế nào mới bồi thường được cho tôi.”

Cậu dùng sức vuốt khuôn mặt cứng ngắc của Chu Toàn: “Nói đi!”

Chu Toàn lúc này vạn phần mong muốn lời Tạ Ân nói chỉ là do tức giận thôi, nhưng biểu cảm của thanh niên rõ ràng nói với y rằng, mỗi chữ Tạ Ân nói đều là sự thực.

Cổ họng y, trái tim y, đều thắt chặt từng chút từng chút một, khiến y gần như hít thở không thông. Hồ thẹn lẫn tuyệt vọng, cũng đang phóng đại vô số lần.

Là y hại cả đời Tạ Ân.

“Anh không phản đối chứ.” Tạ Ân ha ha nở nụ cười, đẩy Chu Toàn xuống đất, áp người lên.

Không có hôn môi, không có âu yếm, thứ cậu muốn, chỉ là trút giận, báo thù.

Chu Toàn không nhúc nhích, y không có sức cũng không có tư cách phản kháng. Khi ngón tay Tạ Ân đâm thủng thân thể y, y chỉ run rẩy nhắm chặt đôi mắt.

“Phía dưới anh rất cơ khát đó! Kẹp chặt như vậy.”

Chủ nhân của ngón tay ác ý đâm vào bên trong, hông bức Chu Toàn rên rỉ, nhưng Chu Toàn giống như tín đồ một lòng hiến tế, cắn môi, đem hết thấy những lời sỉ nhục nuốt xuống.

Tạ Ân bị thái độ của Chu Toàn chọc giận, đeo bao cao su mà mình mang theo vào, vặn bung hai chân Chu Toàn, giữ lấy y, chậm chạp, chắc chắn động thân mà vào.

Chu Toàn cả người chấn động mạnh, nước mắt rốt cục chảy ra, dọc theo khóe mắt chậm rãi chảy vào lỗ tai.

Thân thể y, đã nhiều năm chưa từng tiếp xúc với tình ái, càng đừng nói tới xâm phạm một cách bạo lực như vậy.

“Ít giả vờ ngây thơ đáng thương đi.” Tạ Ân chỉ cảm thấy phản ứng của Chu Toàn rất nực cười.

Tên đồng tính luyến ái chết tiệt này, ở Milan lâu như vậy, chung quanh có bao đàn ông ngoại quốc cởi mở như thế, y nhìn thế nào được, cũng không biết cặp với bao nhiêu gã rồi, còn vờ vịt cái gì!

Nhưng mà, đích thực là rất chặt... Cảm giác bị kẹp chặt ở giữa tuyệt đối có thể khiến người ta phát điên, y không nhịn được cố sức phát vào mông Chu Toàn: “Thả lỏng một chút.”

Chu Toàn càng cứng ngắc.

“Uhm...” Tạ Ân bị xiết đau, cậu thẹn quá thành giận, đẩy hai chân Chu Toàn lên ngực, hạ thân chuyển động, xoay tròn tiến vào.

“A...a...!” Chu Toàn đột nhiên phát ra tiếng rên ngán ngùi, sau đó lại cắn chặt môi.

“Không giả vờ được nữa hả?” Tạ Ân thản nhiên chế nhạo, sâu trong con ngươi lại hiện lên vẻ tàn nhẫn khiến người khác run sợ, cậu bỗng nhiên rời khỏi cơ thể Chu Toàn, sau đó ngay dưới ánh mắt ngạc nhiên của Chu Toàn, ra sức tiến vào.

Phòng khách, vang lên tiếng rên rỉ vỡ vụn của Chu Toàn.

“Đây là anh thiếu tôi.” Không chút thương xót bỏ lại một câu, Tạ Ân bắt đầu vận động, cố ý xé rách người đàn ông phía dưới.

Gạch lạnh như băng, vật sắc bén kia ra vào lặp lại trên cơ thể, như bàn ủi nóng cháy, không ngừng dẫn vật Chu Toàn, khiến y đau đớn nắm chặt hai tay thành quyền, hé miệng kêu lên.

Chỉ là những âm tiết vô nghĩa ngắt quãng, nhưng chỉ cần có thể giảm bớt một chút đau đớn trên thân thể là tốt rồi.

Trên nền đất, nước thấm ướt khuôn mặt trắng bệch của Chu Toàn.

“A..a... A...ư...” Trong nháy mắt, Chu Toàn thực sự cầu khẩn chính mình mau chóng chết đi, để không phải chịu sự trừng phạt nhục nhã như vậy nữa.

Có lẽ vị thần số phận nghe được tiếng lòng y, khi Tạ Ân gần lên đến cao trào thì, động tác của cậu chậm lại, vươn tay lấy cà vạt của Chu Toàn quấn quanh cổ y, dùng sức xiết.

“...” Mặt Chu Toàn tím lại, con ngươi cũng chầm chậm mất đi tiêu cự.

Y tưởng như đã ngửi được mùi máu tanh của tử thần rồi, thật tốt. Có thể hoàn toàn chuộc lại lỗi lầm của y....

“Vậy mà anh còn cười được.” Thấy vẻ mặt Chu Toàn lộ ra tia mỉm cười, Tạ Ân tức giận, buông tay ngược lại kéo tóc người kia ra sức mà lắc: “Anh cười cái gì, đừng tưởng rằng như vậy là có thể kết thúc. Nói cho anh biết, tôi sẽ không để anh yên đâu...”

Ý thức của Chu Toàn đã tan rã, cũng không cảm giác được đau nhức trên thân thể, chỉ nghe được Tạ Ân còn đang không ngừng nói với mình: “... Tôi tin tưởng anh như vậy, vì sao lại gạt tôi, tôi chỉ muốn có người cùng tôi mừng sinh nhật, tưởng rằng có người quan tâm đến tôi, tên cầm thú này, vì sao đùa bỡn tôi chưa đủ, còn muốn bóp chết tôi! Anh nói đi...”

Xin lỗi... Chu Toàn như thấy được thiếu niên năm đó, cô độc bất lực cuộn mình trong phòng tạm giam, im lặng rơi lệ... Trái tim y đột nhiên tràn đầy đau đớn và thương tiếc.

Bị người mình tin tưởng phản bội vứt bỏ, là cảm giác gì, kì thực y hiểu rõ hơn bất kì ai khác.

Giờ khắc này, y thực sự muốn vươn tay ôm Tạ Ân, an ủi Tạ Ân, nhưng cánh tay giật giật, rốt cuộc vẫn không đủ sức nhấc lên.

Bóng tối vô tận, cuối cùng cướp đi tri giác của y.

Khi tia sáng hoàng hôn cuối cùng cũng bị rèm cửa thu lại, phòng khách cũng trở nên tối đen như bên ngoài.

Trong bóng đêm. Sáng lên một ánh lửa yếu ớt.

Tạ Ân ngồi bên cạnh Chu Toàn đang ngất đi, yên lặng hút thuốc.

Dục vọng đã phát tiết xong, ngực như trước rất trống rỗng.

Lúc trước, cậu rất muốn xiết chết Chu Toàn ngay lúc đó. Đó vốn dĩ là Chu Toàn nợ cậu, song thấy Chu Toàn khi đó mỉm cười, cậu lại nới lỏng tay.

Tròn bảy năm, sao có thể để Chu Toàn dễ dàng giải thoát như vậy.

Cậu hút mạnh một hơi cuối cùng, ánh mắt rơi xuống túi da màu đen kia, một cơn lửa giận không át chế được dâng lên, cậu nắm lấy túi da. Dem những xấp tiền Euro bên trong đổ lên người Chu Toàn.

“Ai cần những đồng tiền dơ bẩn của anh.” Tạ Ân thì thào nói nhỏ, lại tiếp tục hút thuốc, tiếp tục nhả khói.

12. Chương 6-2

Chu Toàn là bị tiếng chuông điện thoại di động ngày càng vang dội làm tỉnh lại.

Thời điểm mở mắt ra, kim đồng hồ đã chỉ qua mười một giờ.

Y toàn thân xích lôa nằm trên nền nhà, ở trên người cùng trên mặt đất rải đầy đồng Euro, cái cravat suýt chút nữa cưỡi đi tính mạng y, cũng vẫn cứ siết ở đầu cổ y.

Tạ Ân đã đi.

Tiếng điện thoại ngừng lại, không bao lâu lại bắt đầu reo lên.

Chu Toàn cố hết sức chậm rãi đẩy thân thể bị nền nhà làm cho lạnh lẽo tê dại, khó khăn dịch đến bên cạnh bàn, cầm điện thoại lên.

Là từ phòng làm việc gọi tới.

Y nhấn nút nghe, “Tôi là Chu Toàn —— “

“Chu tiên sinh, là tôi Teresa.” Giọng nói Teresa nghe ra rất lo lắng: “Tôi gọi đến mấy cuộc điện thoại tiên sinh mới tiếp. Chu tiên sinh, thân thể anh nếu không tốt, không bằng lại nghỉ ngơi thêm mấy ngày. Văn phòng bên này nếu có đơn đặt hàng, tôi sẽ thông báo cho anh.”

Chu Toàn mờ mịt nghe xong, một lát sau mới phản ứng được ngày hôm nay đã là thứ hai. Teresa sau khi đi làm mãi không thấy y xuất hiện, mới vội vã gọi điện thoại tìm y.

Y thế mà lại ở trong nhà hôn mê hai ngày.

“Này! Chu tiên sinh” Teresa không nghe thấy Chu Toàn trả lời, càng thêm lo lắng.

“Tôi không sao, ngày hôm nay sẽ tới phòng làm việc muộn một chút. Gặp lại.” Chu Toàn dùng ngữ khí thật bình tĩnh nói xong, tắt điện thoại. Sau đó sử dụng một điểm khí lực cuối cùng, đi vào nhà vệ sinh.

Nước ấm ào ào chảy xuống, rốt cục khiến thân thể cứng ngắc và lạnh như băng của Chu Toàn thoáng có chút độ ấm. Y ngồi xếp bằng trong bồn tắm, thần thờ nhìn khắp người đầy dấu vết dơ bẩn khô khốc đông lại, bị nước chảy gội rửa mang đi.

Sau khi y mất đi ý thức, khẳng định Tạ Ân còn không có bỏ qua cho y, lại xâm phạm y không chỉ một lần. Mới có thể ở trên người y lưu lại nhiều tình dịch như vậy.

Ngoài ra còn có thật nhiều nơi bị nhéo, bị cắn làm cho xanh tím biến thành vết thương màu đen ứ. Cái cổ có dấu vết rõ ràng nhất. Cũng may, vết thương trên mặt đã trở nên nhạt đi, không chú ý rất khó phát hiện.

Nơi hạ thân bị thương tổn gặp phải nước nóng trở nên đau xót.

Cơn đau cùng sự nhục nhã này, chính là y năm đó bị ma quỷ ám ảnh, gây cho thiếu niên vô tội kia.

Hiện tại, báo ứng cuối cùng cũng tới.

Hết thấy đều là y tự làm tự chịu, oán không được bất luận người nào.

Chu Toàn tận lực ngẩng đầu lên, khiến nước vòi hoa sen chảy đến trên mặt, mang đi chất lỏng nóng hổi tuôn ra trong hốc mắt.

Hai giờ rưỡi xế chiều, Chu Toàn mang theo túi da màu đen, trên người mặc áo sơ mi cổ cao, xuất hiện tại phòng làm việc. Y hướng Teresa xin lỗi rồi mới lên tiếng chào hỏi, rồi đi vào phòng làm việc của mình.

Khởi động máy, bắt đầu giải quyết xong thư điện tử tích lũy mấy ngày nay, y gọi điện thoại nội tuyến gọi Teresa tiến vào.

“Chu tiên sinh cậu muốn kết thúc công việc kinh doanh?” Teresa ngồi ở cái ghế đối diện bên bàn làm việc Chu Toàn, nghe xong, hai mắt xanh biếc tròn tròn xoe.

“Tôi hơi mệt một chút, cho nên dự định nghỉ ngơi thật tốt một chút.” Chu Toàn áy náy nhìn Teresa, bởi vì y biết Teresa trình độ học vấn không cao lại còn là một bà mẹ đơn thân, nếu muốn đi tìm một công việc tốt cũng không dễ dàng.

“Hợp đồng thuê mướn phòng làm việc còn có hai tháng là hết hạn, tôi sẽ thông báo cho bất động sản cao ốc không tiếp tục ký thêm. Đại khái trong tháng này, tôi chỉ muốn đem phòng làm việc hoàn trả xong, bắt quá tiền lương của cô, tôi sẽ đưa hai tháng.”

“Tôi nghĩ tôi có thể mau chóng tìm được công việc mới, không cần lĩnh nhiều tiền lương. Ý tốt Chu tiên sinh, lòng tôi hiểu.” Teresa cũng là nữ nhân có lòng tự trọng rất cao, mặc dù biết Chu Toàn là xuất phát từ lòng tốt, cô vẫn là uyển chuyển cự tuyệt, tâm lý không nhịn được vì Chu Toàn cảm thấy tiếc nuối.

Dưới cái nhìn của cô, người đàn ông phương Đông này sự nghiệp tiền đồ tại Milan chính là hoàn toàn rộng mở, đột nhiên từ bỏ thực sự quá đáng tiếc. Mà mọi người có lựa chọn của riêng mình, cô tôn trọng suy nghĩ của Chu Toàn.

Huống chi, cô nhìn thần sắc Chu Toàn, thật sự rất kém, xác thực cần nghỉ ngơi đầy đủ.

Chu Toàn đã nghĩ tới Teresa sẽ từ chối đề nghị của y, khẽ thở dài, đem cái túi da màu đen kia đưa đến trước mặt Teresa: “Vậy xin giúp tôi làm một chuyện được không, trong túi xách này là tích góp mấy năm qua của tôi, tôi muốn nhờ cô đem tiền tặng cho tổ chức từ thiện giáo hội Milan, dùng danh nghĩa của cô là được.”

Teresa không hiểu: “Tiên sinh tại sao không tự mình đi quyên tiền. “

“Tôi không phải tín đồ Thiên Chúa giáo. Không thích hợp...” Hơn nữa một tội nhân căn bản cũng không xứng đi quyên tiền. Y không có mặt mũi nào tiếp nhận ánh mắt kính trọng từ nhân viên tổ chức từ thiện. Chu Toàn đáy lòng khẽ cười khổ.

Teresa nhìn xuống số tiền trong túi, giật mình, nghiêm mặt nói: “Số tiền quyên góp lớn như vậy, tôi nghĩ Chu tiên sinh cần phải tự mình đi quyên tặng.”

Chu Toàn biết đến lo lắng của Teresa, hòa nhã nói: “Số tiền này lai lịch tuyệt đối trong sạch, cô không cần lo lắng. Hơn nữa tôi cũng tin tưởng cô chắc chắn sẽ không bỏ túi tiền riêng. Lại nói, Teresa, tôi còn muốn cảm ơn cô dẫn tôi đi Roma du lịch, khiến tôi biết rõ thêm nhiều điều.”

Thiện ác thị phi, thanh toán luôn một ngày. Dù cho may mắn trốn thoát khỏi pháp luật trừng phạt, y cũng tránh không khỏi sâu trong linh hồn tự trách cùng hành hạ.

Chính mình phạm vào tội nghiệt, chung quy muốn tự chính mình đến chuộc tội.

Teresa sau cùng vẫn cầm túi da đi giáo đường quyên tiền, lúc đi còn nói là muốn Chu Toàn đi theo đạo Thiên Chúa giáo, cô có thể làm người chỉ dẫn.

Chu Toàn cười cười: “Sau này hãy nói đi.”

Chỉ có y biết là, chính mình không có sau đó.

Phải, y muốn tự sát. Lúc trong bồn tắm tắm rửa, Chu Toàn liền nghĩ đến chỉ có chết, mới có thể chân chính trả hết nợ y nợ Tạ Ân, cũng mới có thể đem Tạ Ân từ cừu hận trong vực sâu trở ra.

Cái người kia anh tuấn xinh đẹp, vốn nên có cuộc sống nhân sinh sáng lạng và gia đình tốt đẹp, lại bị y một tay hủy diệt. Ngoại trừ lấy cái chết tạ tội, Chu Toàn không nghĩ tới phương thức nào tốt hơn.

Chỉ mong y chết, có thể làm cho Tạ Ân hết hận, không lại bị cừu hận trói buộc.

Bất quá, hết thấy đều phải chờ y đem chuyện bên người giải quyết. Ít nhất, phải đem cái nhà kia cùng ô tô bán đi, lại kêu Teresa đi quyên góp cho giáo hội.

Không biết làm như vậy, có đủ hay không vì chính mình cầu đến một tấm vé chuộc tội trước khi đi về nơi vĩnh hằng mãi mãi...?

Chu Toàn ngơ ngẩn đứng dậy, đứng ở cửa sổ thủy tinh nhìn xa xôi.

Mưa liên miên không dứt, quang cảnh thành thị Milan mơ hồ.

Trận mưa phùn này, đã hạ xuống liên tiếp mấy ngày. Trong mấy ngày này, Chu Toàn đều bận bịu về vấn đề phòng làm việc ngừng kinh doanh, Teresa cũng vội vàng đi các bộ phận giải quyết thủ tục liên quan. Xế chiều hôm nay liền đi bộ phận thuế vụ, vẫn chưa về.

Máy điều hòa văn phòng, tựa hồ có hơi lạnh. Chu Toàn trở lại bên cạnh bàn, vừa muốn lấy điều khiển máy điều hòa từ xa, đúng lúc điện thoại di động đột nhiên vang lên.

Chu Toàn cứng đờ, nghĩ có thể hay không là Tạ Ân gọi tới. Dù sao, Tạ Ân những ngày qua đều không có động tĩnh, không quá bình thường. Mà Chu Toàn cũng không cho là Tạ Ân cứ đơn giản như vậy liền bỏ qua cho y.

Y do dự cầm điện thoại di động lên.

Trên màn hình quả nhiên là số máy xa lạ, hơn nữa thoát nhìn là điện thoại địa phương Milan.

Chu Toàn hít sâu một cái, bấm nghe điện thoại.

“Là Chu Toàn có đúng không?” đầu kia điện thoại, nam nhân mặc dù rõ ràng là nói tiếng Trung, âm thanh cũng không phải là của Tạ Ân, giống như mang theo vài phần chần chờ thăm dò.

“Là tôi. Cậu là ai?” Chu Toàn không nhớ nổi đối phương là ai, mà không phải là Tạ Ân, làm cho y tâm tình căng thẳng nhất thời buông xuống dưới.

Đối phương ngữ khí bỗng nhiên kích động: “Tôi là Lê Tĩnh Hải, Chu Toàn, cậu nghe không ra âm thanh của tôi à “

Lê Tĩnh Hải...?

Chu Toàn trong lúc nhất thời dĩ nhiên không có ý thức đến đối phương đang nói cái gì, ngơ ngác mà cầm điện thoại di động, đầu óc hoàn toàn trống không.

“Chu Toàn! Chu Toàn! Cậu có nghe không? Chu Toàn...”

Trong loa truyền đến liên tiếp chuỗi hô hoán, Chu Toàn rốt cục chậm rãi tiếp nhận tạm dừng hô hấp: “Tôi đang nghe.”

Có thể nào nghĩ đến, chia tay bảy năm sau, y lại nhận được điện thoại của Lê Tĩnh Hải.

“Chu Toàn, cậu vẫn khỏe chứ?” người đầu bên kia điện thoại di động cũng chậm rãi bình tĩnh lại, nhẹ giọng nói: “Số điện thoại của cậu, tôi là hỏi từ nhà cha mẹ cậu. Cậu tại Milan sống tốt chứ? “

Chu Toàn đột nhiên có xúc động muốn khóc, y thật muốn lớn tiếng nói mình trải qua thật không tốt, rất thống khổ, nhưng đến bên miệng liền biến thành lãnh đạm không có chuyện gì mỉm cười: “Rất tốt, cảm ơn cậu quan tâm.”

Lê Tĩnh Hải không lằm thềm trong lời nói Chu Toàn lãnh đạm xa cách, lặng im giây lát, thấp giọng hỏi: “Chu Toàn, cậu là đang trách tôi?”

“Không có.” Chu Toàn hướng không khí lắc đầu.

Nếu như nói, ban đầu xác thực là có hận Lê Tĩnh Hải, kia cũng sớm trở thành quá khứ. Huống chi y đã chuẩn bị tương lai không xa kết thúc tính mạng của chính mình, cần gì phải lại để cho người mình từng yêu nhất gánh trên lưng gánh nặng.

Lê Tĩnh Hải trầm mặc hồi lâu, cuối cùng nói: “Tôi muốn gặp cậu, thật sự, Chu Toàn. Tôi rất muốn gặp cậu.” Hắn hít sâu, rồi nói tiếp “Tôi đang ở dưới lầu công ty cậu, tôi đi lên tìm cậu.”

“Cái gì? cậu đang ở Milan?” Chu Toàn vừa mới khôi phục lại đại não liền biến thành một trận trống không.

“Đúng thế. Tôi làm visa du lịch, ngày hôm qua vừa tới Milan. Bây giờ đang dùng điện thoại công cộng dưới

lầu gọi cho cậu.”

Chẳng trách trên điện thoại di động hiển thị số điện thoại địa phương Milan.

Chu Toàn suy nghĩ xuất thần, liền nghe thấy Lê Tĩnh Hải đang gọi y, điều chỉnh tốt tâm trạng rồi nói: “Để tôi đi xuống tìm cậu.”

Đi xuống thang máy đại sảnh, Chu Toàn bước ra cửa thang máy, cách tường thủy tinh liền thấy một người cầm ô đi mưa, đứng ở ngoài cao ốc chờ đợi.

Mưa phùn, có chút thấm ướt vạt áo khoác Lê Tĩnh Hải, cũng không tổn hại khí chất anh tuấn thành thực của hắn. Chỉ là lúc thời điểm Chu Toàn đến gần, mới phát hiện khoe mắt Lê Tĩnh Hải đã có nếp nhăn nhỏ bé, giữa hai lông mày có chút vẻ mệt mỏi.

Xa cách sau bảy năm, hai người lại đứng ở trước mặt nhau, lẳng lặng mà nhìn đối phương.

Bọn họ đều là nam nhân trưởng thành, cho nên không thể như phim truyền hình nhân vật nam, nữ chính giống nhau, nhìn thấy mối tình đầu liền xông lên ôm ấp hoặc là đánh chửi đối phương, chỉ nhìn nhau một chốc lát, rồi đồng thời lên tiếng bắt chuyện với đối phương.

“Này...”

Hai người đồng thời lên tiếng thì liền dừng lại, có chút xấu hổ cười một cái.

Cuối cùng vẫn là Lê Tĩnh Hải hỏi: “Đi ra ngoài một chút đi “

Chu Toàn gật đầu, y biết là Lê Tĩnh Hải tới tìm y, khẳng định có lời muốn cùng y nói, ngẩng đầu nhìn bốn phía, giơ tay chỉ đường phổ đối diện: “Bên kia góc phố có một quán cà phê không gian không tệ, tôi mời cậu uống ly cà phê đi.”

“Được.” Lê Tĩnh Hải nghiêng ô đi mưa qua, cùng Chu Toàn đi vào bên trong màn mưa.

Hai nam nhân Đông Phương tuấn tú xuất sắc ngồi cùng một chỗ, hình ảnh tương đương cảnh đẹp ý vui. Cho nên trong quán cà phê không nhiều người chỉ vài khách hàng còn có bồi bàn, đều đang âm thầm nhìn Chu Toàn và Lê Tĩnh Hải.

Chu Toàn lại nhìn khói trà trước mặt chậm chậm bay lên, đối diện Lê Tĩnh Hải thì lại dùng muống nhỏ nhẹ nhàng khuấy cà phê.

Rõ ràng bảy năm qua có nhiều chuyện có thể nói, song đến lúc ngồi cùng một chỗ, lại cũng không biết nên

mở miệng như thế nào phá vỡ sự im lặng.

Chu Toàn nhẹ nhàng nhấp ngụm trà sữa, quay đầu nhìn qua cửa sổ thủy tinh từng tia nước mưa hạ xuống: “Mấy ngày nay khí trời cũng không tốt lắm.”

“Đúng vậy...” Lê Tĩnh Hải cũng quay đầu nhìn nước mưa, ánh mắt lại tối tăm vô cùng

Hai người cũng đã từng tiếp xúc thân mật từ thân thể đến tâm hồn, bây giờ nói lại chuyện này, bất luận thế nào cũng chỉ có tình trạng đau khổ.

“Chu Toàn!” Hắn rút cục lấy dũng khí, xuyên thấu qua cặp kính mắt gọng vàng nhìn thẳng Chu Toàn: “Năm đó chia tay, tôi rất xin lỗi.”

Chu Toàn tránh né ánh mắt Lê Tĩnh Hải, lạnh nhạt cười: “Cậu có chí riêng, cậu có quyền lựa chọn cuộc sống mình muốn, không có gì phải xin lỗi.” Huống chi hiện tại mới đến nói xin lỗi, có thể thay đổi cái gì.

Một tia hối tiếc xẹt qua trên mặt Lê Tĩnh Hải: “Tôi nghĩ tôi ban đầu là lựa chọn sai rồi. Tôi —— “

“Không nên nhắc lại chuyện đã qua.” Chu Toàn đánh gãy Lê Tĩnh Hải tự trách, hỏi: “Cậu kết hôn rồi à? “

Y nhìn thấy Lê Tĩnh Hải hai tay đều không đeo nhẫn, chỉ có điều y rất hiểu rõ cha Lê Tĩnh Hải, không thể bỏ mặc con mình đến hơn ba mươi tuổi vẫn còn là một người độc thân. Y cũng là hàng năm bị cha mẹ ở nhà nhắc mau mau kết hôn, cũng may chính mình ở xa nơi đất khách quê người, cha mẹ muốn quản cũng ngoài tầm tay.

Lê Tĩnh Hải hơi do dự gật đầu rồi lại lắc đầu: “Kết hôn, bất quá rất nhanh liền ly dị. Dì sau đó thay tôi giới thiệu mấy người, tôi đều không nghĩ lại muốn kết hôn.”

Chu Toàn biết rõ dì trong miệng Lê Tĩnh Hải nhắc tới, là mẹ kế Lê Tĩnh Hải. Mẹ ruột Lê Tĩnh Hải lúc hắn còn chưa đầy tháng, liền cùng ông Lê vì vấn đề tình cảm mà ly hôn, bỏ lại đứa con mà đi. May là mẹ kế tính tình ôn hòa, đối với con của chồng cùng vợ trước cũng không tệ lắm.

“Xin lỗi.” Chu Toàn có chút hối hận chính mình hỏi đối phương việc riêng tư. Kỳ thực y phải nghĩ đến người trong vòng giải trí, tình cảm vốn là sớm chiều bất định.

“Không có gì.” Lê Tĩnh Hải hỏi ngược lại Chu Toàn: “Cậu thì sao? “

“Cuộc sống tôi bận rộn, không có thời gian nghĩ cái khác.” Chu Toàn ra vẻ thoải mái mà cười.

Lê Tĩnh Hải muốn nói lại thôi, yên lặng uống cà phê, mãi đến tận lúc thấy đầy ly, hắn mới thấp giọng nói:

“Tôi mấy năm trước đã muốn đi tìm cậu, chỉ là cha cậu vẫn còn giận. Chu Toàn...”

Hắn dùng âm thanh ôn nhu khẽ gọi người trước mắt: “Tôi vẫn luôn thích cậu. Những năm gần đây, người tôi yêu từ đầu đến cuối vẫn là cậu.”

Chu Toàn chỉ cảm thấy trái tim đều sắp không chịu nổi đầy chua xót cay đắng mà muốn vỡ vụn, y dùng lực cầm chén trà, không để cho tay mình run rẩy, mỉm cười: “Cám ơn cậu.”

“Tôi không phải thuận miệng nói.” Lê Tĩnh Hải xiết chặt cốc cà phê, hai tay cũng hơi lộ ra gân xanh, hiện ra lo lắng “Tôi nghĩ, nếu như... Nếu như cậu ở bên này vẫn không có gặp phải người đáng giá để cậu lưu lại, cậu có nghĩ sẽ về nước với tôi không?”

Hắn nhìn Chu Toàn khí sắc chẳng hề tốt, khuôn mặt tái nhợt, thành khẩn nói: “Tình trạng thân thể của cậu nhìn qua không quá tốt. Một người phiêu bạt ở bên ngoài quá cực khổ. Chu Toàn, về nước được không?”

“Tôi...” Chu Toàn là thật không nghĩ tới, Lê Tĩnh Hải đến Milan lại là vì muốn y về nước.

“Cậu không muốn vứt bỏ mọi thứ ở nơi này?”

Lê Tĩnh Hải hiểu lắm biểu hiện do dự của Chu Toàn, để cho Chu Toàn an tâm, hắn thật tình nói: “Thực ra cậu từng ở nước ngoài trải qua bồi dưỡng lập nghiệp, lại về nước phát triển thì các phương diện đãi ngộ đều hẳn là so với Milan càng có ưu thế hơn. Hơn nữa tôi mấy năm qua cũng coi như có chút tích góp, sau này gánh vác cuộc sống về già của hai người tuyệt đối không thành vấn đề...”

Chu Toàn bỗng nhiên nở nụ cười, y cười đến đặc biệt thoải mái, khiến Lê Tĩnh Hải ngơ ngác nhìn khuôn mặt tươi cười kia, gương mặt vừa quen thuộc vừa xa lạ, liền quên câu sau.

Chu Toàn tin tưởng, Lê Tĩnh Hải là thật lòng hi vọng cùng y bắt đầu lại từ đầu, cho nên y cũng thật lòng mà nở nụ cười.

Sau thấu kính, nước mắt tràn mi mà ra.

“Cám ơn cậu, nhưng là tiểu Hải, giữa chúng ta, đã sớm kết thúc.”

Có nhiều người, có lẽ còn có thể quay đầu lại. Nhưng y đã sớm đi lên một con đường một chiều, ngoại trừ bước tới cái chết, không có lựa chọn khác.

Trong mắt của y, không nhìn thấy tương lai.

Cảm xúc ngọt ngào cho tới nay đột nhiên mất không chế bạo phát, làm cho y trở tay không kịp.

“Tiểu Hải... Cậu trở về đi.” Y lấy kính mắt xuống, dùng khăn giấy che nước mắt.

“...” Lê Tĩnh Hải khiếp sợ nhìn giấy ăn không ngăn được giọt nước mắt, há mồm muốn nói, nhưng cuối cùng không nói gì, chỉ là yên lặng mà nghiêng ghế dựa qua che ở trước người Chu Toàn, thay y ngăn cách ánh mắt kinh ngạc đến từ người bên ngoài.

Sau nửa ngày. Chu Toàn bỏ lại giấy ăn ướt đẫm, một lần nữa đeo mắt kính, hít một hơi thật sâu, áy náy hướng Lê Tĩnh Hải nói: “Thật xin lỗi. Vừa nãy tôi thất thố rồi.”

Lê Tĩnh Hải lại chỉ chằm chằm nhìn y không chớp mắt, cuối cùng cười khổ.

“Không còn sớm, chúng ta về thôi.” Chu Toàn nhìn thấy có khách liên tiếp hướng bọn họ bên này nhìn trộm, biết là chính mình vừa nãy gào khóc dẫn tới mọi người nghi ngờ, liền kêu bồi bàn tính tiền.

Lê Tĩnh Hải nghĩ muốn trả tiền, bị Chu Toàn ngăn cản: “Nói thế nào cậu cũng là khách đường xa tới, tôi mời cậu.”

Hai người sóng vai đi ra quán cà phê, bầu trời càng ngày càng mù mịt tối tăm, gió ngược lại gần như ngừng.

Chu Toàn nhìn đồng hồ một chút, đã nhanh đến thời gian tan tầm, y muốn cùng Lê Tĩnh Hải nói lời từ biệt, nhưng người kia một mực yên lặng mà đi ở bên cạnh y, không có dấu hiệu nào rời đi.

Y biết là Lê Tĩnh Hải còn chưa hết hi vọng. Trên thực tế, y muốn mở miệng kêu người đi bên cạnh y nhanh trở về, Chu Toàn nghĩ nhưng cũng không thực sự nói ra.

“Nếu như cậu đêm nay không có chuyện gì, tôi mời cậu đi xem ca kịch” Chu Toàn cuối cùng quyết định, trước khi y kết thúc mạng sống, hảo hảo mà bồi Lê Tĩnh Hải đi dạo Milan.

Ít nhất, y không muốn làm cho Lê Tĩnh Hải mang theo đây thất vọng về nước.

Y muốn gọi điện thoại thông báo Teresa chính mình không trở về phòng làm việc. Sờ đến túi quần trống không, mới nhớ lại điện thoại di động đặt ở trên bàn sạc pin không mang theo.

Lê Tĩnh Hải nhìn chung quanh, không thấy có điện thoại công cộng: “Đi về nói với trợ lý của cậu một tiếng?”

Chu Toàn lắc đầu. Y không dự định khiến Teresa nhìn thấy hai mắt y sưng đỏ, khẳng định sẽ dẫn tới một trận cãi nhau không ngừng.

Quên đi, dù sao trước đây y cũng từng không mang điện thoại di động ra ngoài, Teresa hẳn là sẽ biết khóa phòng làm việc tự mình tan ca.

Chu Toàn giờ tay gọi chiếc xe taxi, cùng Lê Tĩnh Hải đi tới sân khấu kịch lớn nhất Milan

13. Chương 7-1

Thời gian tan tầm đến. Teresa bắt đầu thu thập đồ đạc trên bàn của mình, chuẩn bị tan ca. Cô từ chỗ thuê vụ trở về liền phát hiện điện thoại di động Chu Toàn để ở trong phòng làm việc sạc pin, người cũng không thấy đâu.

Cũng may tình huống như vậy không phải lần đầu tiên. Teresa cũng không có lo lắng nhiều, mới vừa đem cửa văn phòng Chu Toàn phòng khoá vào, liền nghe thấy điện thoại di động bên trong vang lên.

Teresa đang suy nghĩ có nên hay không mở cửa phòng đi vào nghe, chuông điện thoại di động đột nhiên ngừng lại, chỉ trong nháy mắt, điện thoại công ty trên bàn vang lên.

Cô nhắc lên ống nghe, còn chưa kịp tự giới thiệu, đầu bên kia giọng một nam đã rất không khách khí nói một chuỗi dài, nghe như tiếng Trung.

“Xin ngài nói Tiếng Anh được không?” Teresa ngại ngần. Đi theo Chu Toàn thời gian cũng không tính ngắn, cô chính là làm thế nào đi nữa cũng không học được tiếng Trung.

“...” Tạ Ân im lặng một chút, hẳn nghe ra người nhận điện thoại là người phụ nữ Italia đáng ghét bên cạnh Chu Toàn, có chút bất đắc dĩ thay đổi dùng tiếng anh hỏi: “Tôi muốn tìm Chu Toàn, y vừa này tại sao không nhận điện?”

Teresa cau mày, cô rất không thích giọng điệu không lễ phép người này, vì vậy cô cũng miễn cưỡng mà trả lời một câu: “Chu tiên sinh không mang điện thoại di động, cũng không ở văn phòng. Ngày mai ngài lại gọi đến đây đi.”

“Ba”. Sau khi cúp điện thoại, cô mới nhớ tới giọng nói người đàn ông kia có chút quen thuộc, hồi tưởng một chút cũng không có kết quả, cũng không nghĩ nhiều nữa, xách túi rời đi.

Cái nữ nhân tóc đỏ mắt xanh này, lại dám cúp điện thoại của hắn! Tạ Ân căm tức nhìn điện thoại trong tay kêu bíp bíp, phần nộ mắng câu thô tục, tắt điện thoại.

Tạ Ân bây giờ, đang ở bên trong phòng khách sạn Milan.

David Ford sau buổi trình diễn thời trang ngày thứ ba liền bị lão già nóng lòng triệu hồi đi Paris xử lý nghiệp vụ tập đoàn. Gã cũng nhìn ra được Tạ Ân đối với Chu Toàn kia có chấp niệm dị thường, lúc gần đi hướng Tạ Ân nhiều lần khuyên nhủ: “Cậu chơi thì chơi, tuyệt đối đừng gây rắc rối.”

Tạ Ân không thèm đếm xỉa trả lời một tiếng, trong lòng không thèm đem lời dận dò của David Ford coi là chuyện to tát.

“Hừ...” Nằm trên giường lớn có tấm đệm mềm mại thoải mái, Tạ Ân vô cùng buồn chán.

Liên tục mấy ngày mưa phùn liên miên, người cũng lười biếng không nhấc lên được tinh thần. Chủ yếu là, hắn từ ngày đó rời khỏi nhà Chu Toàn, đã kiểm tra qua nơi riêng tư Chu Toàn thương thế không nhẹ, không tỉnh dưỡng mấy ngày không được, cho nên hắn không có đi tìm Chu Toàn.

Hắn không nghĩ nhanh như vậy liền đem món đồ chơi của mình làm hỏng.

Nam nhân kia, phá huỷ cả đời hắn, nên dùng cả đời đến chuộc tội.

Nhưng mà...Không mang theo điện thoại di động, cũng không có ở văn phòng, trước đó hắn gọi qua điện thoại bàn trong nhà Chu Toàn, cũng không có người nhận, Chu Toàn còn có thể chạy đi đâu được? Tạ Ân vuốt cằm, bỗng chốc nhảy xuống giường, mang giày vào mà đi ra ngoài.

Muốn rời khỏi hắn? Nằm mơ!

Thời điểm bóng đêm buông xuống, nơi ở Chu Toàn tiến vào trong tầm mắt Tạ Ân.

Hắn giống như lần trước đem xe thể thao lao vào trong sân, lưu loát mà tông qua cửa sắt. Bấm chuông cửa một lúc, trong phòng cũng không có động tĩnh.

Muốn học con rùa đen rút đầu cũng cần không phải như vậy! Sẽ không phải chết ở trong phòng đi? Tạ Ân trong đầu bỗng nhiên hiện lên mấy cảnh Chu Toàn cắt mạch máu, thắt cổ các loại huyết tinh, không khỏi nhú chặt lông mày.

Nam nhân kia bị hắn chính đủ thảm, không cần thận thật sự sẽ tự sát.

Hắn lấy ra cái chìa khóa. Lần trước lúc gần đi, hắn dùng kẹo cao su đem chìa khóa cửa chính nhà Chu Toàn phác mẫu. Sau khi trở về kêu người làm lại một cái, hiện tại vừa vặn phát huy được tác dụng.

Mở cửa, bật đèn sáng, cũng không có cảnh tượng khủng bố như trong tưởng tượng của hắn, cũng chẳng thấy mùi máu. Tạ Ân ở trên lầu hay dưới lầu tìm kiếm một vòng, cũng không phát hiện có gì kì lạ. Hắn nảy ra một suy nghĩ khác – chẳng lẽ là trốn về nước?

Càng nghĩ càng có khả năng này, Chu Toàn nếu thật sự là muốn về nước, tùy tiện tìm một cái nhà trong rừng sâu mà trốn, bảo hẳn lại đi đâu tìm đây.

Tạ Ân trong nội tâm bỗng nhiên có chút hốt hoảng, vội vàng đi vào thư phòng mở đèn bàn lên, bắt đầu lục lọi lung tung trong ngăn kéo, tìm được hộ chiếu của người nọ. Không tốn bao nhiêu sức lực, hẳn ngay ở bên trong bàn làm việc cùng tủ kính đem hộ chiếu, giấy chứng nhận, tư liệu của Chu Toàn lục ra. Hẳn thả lỏng trong lòng, miễn cưỡng mà ngồi ở ghế xoay trước máy tính, chờ đợi Chu Toàn về nhà, nhưng mà hơn một giờ trôi qua, Chu Toàn vẫn chưa trở về.

Tạ Ân đi đến phòng khách, muốn tìm đĩa CD xem, lúc này mới phát hiện trong phòng khách thậm chí ngay cả máy DVD cơ bản cũng không có.

Thật không biết Chu Toàn thế nào chịu đựng được cuộc sống yên tĩnh nhạt nhẽo này. Tạ Ân cau mày suy nghĩ một chút, lên lầu đi vào phòng ngủ Chu Toàn.

Coi như không xem đĩa CD, tạp chí tình sắc dù sao cũng nên có đi. Hẳn không tin có nam nhân độc thân nào trong nhà sẽ không có mấy quyển sách báo ảnh khẩu vị nặng, trừ phi bị vô năng.

Đáng tiếc tại trong phòng ngủ tìm khắp một lượt, Tạ Ân vẫn không có thu hoạch, thậm chí trong tưởng tượng hẳn sẽ ở trong phòng ngủ nhìn thấy bao cao su, dầu bôi trơn các loại đồ dùng tình thú.

Tạ Ân đương nhiên biết đến Chu Toàn không phải bị vô năng, cho nên hơi kinh ngạc.

Người nọ tại Milan sinh hoạt một mình, tựa hồ cũng không có như hẳn nghĩ thói nát phóng đảng, tương phản với suy nghĩ trong đầu. Bất quá cũng có thể là người nọ không thích dẫn người về nhà làm mà thôi.

Giả vờ đứng đắn! Tạ Ân hạ xuống suy luận, nhằm chán ngáp liên tục, trở lại thư phòng, tiện tay lấy ở trên giá sách lấy một bộ sách đến hết thời gian.

Nam nhân hứng thú cũng thật là tương đối...ít, tư liệu thiết kế thời trang cùng một kiểu. Tạ Ân cầm lấy một quyển ném một quyển, đột nhiên có bản vẽ kẹp ở trong tạp chí rơi lên trên mặt bàn.

Là bản phác thảo mẫu thiết kế, Tạ Ân liếc mắt một cái liền nhận ra, kiểu dáng trang phục ở trên giấy giống như thiết kế ở buổi trình diễn thời trang, nhưng mà còn rất thô sơ giản lược, dễ nhận thấy là bản thiết kế của Chu Toàn còn đang trong quá trình phác thảo. Nhưng khuôn mặt người mẫu kia lại làm cho Tạ Ân có chút kinh ngạc.

Một mỹ thiếu niên giống như tinh linh. Cho dù chỉ là mặt nghiêng, Tạ Ân vẫn là phát hiện rất giống bộ dạng hẳn thời thiếu niên, nhưng lại không có biểu tình bất cần đời, thiếu niên mỉm cười, tiêu sái anh tuấn.

Tạ Ân trong nội tâm là lạ, không nói ra được cảm giác gì. Hẳn không thể nào tưởng tượng được Chu Toàn là ôm tâm tình thế nào mà vẽ ra người mẫu này.

Bản phác thảo bên trên còn lung tung rất nhiều đường bút máy lộn xộn, rõ ràng cho thấy tâm trạng tác giả không chắc kết quả. Tạ Ân đoán Chu Toàn vẽ người mẫu kia, đại khái liền bắt đầu nghĩ ngợi lung tung, tiện tay vẽ linh tinh lên.

Nhưng một khi tâm phiền ý loạn như vậy, tại sao còn muốn đem bản vẽ phác thảo này lưu lại.

Vấn đề này, chỉ có hỏi Chu Toàn mới có đáp án đi.

Tạ Ân đem bản vẽ gấp bỏ vào túi áo, tiếp tục lật xem sách báo trên kệ.

Hắn bỗng nhiên rất muốn biết ở trong các quyển sách khác còn có hay không giống như quyển sách kia, nhưng gần như lục lọi toàn bộ sách trên kệ, cũng không có tìm thấy.

Cầm lấy sau cùng là một quyển sổ ghi chép thông tin bên ngoài màu đen, vô cùng cổ xưa, khá là cũ.

Tạ Ân tùy ý lật vài tờ, thì ra là ghi chép thời điểm Chu Toàn tốt nghiệp. Đã nhiều năm như vậy, lúc trước lưu lại số điện thoại liên lạc cũng không biết còn có mấy người có thể gọi được. Hắn không nhận được ở đây lòng cười nhạo cái lão nam nhân kia. Cái loại đồ vật này đã sớm không hợp thời, Chu Toàn lại còn đem làm bảo bối cất giấu.

Lật tới mấy tờ cuối cùng, một tấm ảnh ố vàng rơi xuống.

Hai thiếu niên trẻ tuổi tràn đầy phấn chấn, mỗi người ôm bả vai lẫn nhau của đối phương, cười đến vẻ mặt rục rịch như ánh mặt trời.

Tạ Ân hai mắt nhìn chằm chằm hai người trong hình, cũng không chớp mắt một cái.

Một người trong đó hẳn đương nhiên rất quen thuộc. Chu Toàn từ độ tuổi thanh niên đến bây giờ, bộ dạng đều không biến hóa lớn. Còn có người kia...

Lật bức ảnh, sau lưng viết hàng chữ nhỏ, đã sớm phai màu.

Chu Toàn, Lê Tĩnh Hải, chụp tại thành phố Z, X năm X tháng X ngày

“...Ha ha ha...Quả nhiên là hắn a, ha ha...” Tạ Ân đột nhiên nắm tay, dùng sức bóp nát bức ảnh, cười to.

Hắn rốt cuộc hiểu rõ, tại sao lần đầu tiên gặp mặt thì Chu Toàn lại vô cùng si mê chăm chú nhìn hắn, còn đưa tay vuốt ve khuôn mặt mình, đối với hắn làm ra cái hành vi nam rợ khiến người ta giận

Cái cây kéo thương tâm kia từng tại trên diễn đàn khốn khổ vì tình, đúng là bị mối tình đầu bỏ rơi, chỉ có điều mối tình đầu kia là nam, cho nên Chu Toàn mới có thể sau khi nhìn thấy hấn ở khách sạn, tính tình đại loạn.

Tất cả, đều là bởi vì người trong hình tên Lê Tĩnh Hải này có khuôn mặt giống hấn! Cùng hấn có quan hệ huyết thống, anh trai cùng mẹ khác cha!

Mà hấn. Tức cười là không may mắn lại trở thành vật hi sinh thể thân.

“A ——” Tạ Ân rống giận đem tất cả mọi thứ trên bàn làm việc tất cả đều hất hết xuống đất, ngay cả gốm sứ, đèn bàn cũng bị đập nát, tiếp theo đá đổ cái ghế.

Cho dù phá hủy tất cả nơi này, cũng không đủ dẹp loạn phần hận trong lòng hấn.

Mặc dù lúc trước bị làm nhục thể này, Tạ Ân cũng chưa từng giống như bây giờ phần nộ đến điên.

Ít nhất hấn còn có thể rất có tinh thần tự sướng, cho là đều do mị lực chính mình quá lớn, mới khiến Chu Toàn vì hấn thần hồn điên đảo, không tiếc vi phạm pháp luật, cũng coi như cho chính mình một điểm an ủi.

Chân tướng thật là khó thể chịu nổi.

Thì ra hấn chẳng qua là người đến bổ sung vào chỗ trống, là vật thay thế phát tiết không được như ý, cả Chu Toàn cũng là xuyên qua bóng dáng của hấn nhìn Lê Tĩnh Hải, chưa bao giờ để ý tới sự tồn tại của hấn.

Hấn đối với Chu Toàn mà nói, chẳng đáng là gì.

“Tôi muốn giết anh!” Hấn dùng lực đẩy ngã toàn bộ giá sách bằng gỗ. Từ đồng hồ bừa bộn khắp nơi trên đất tìm ra tấm hình kia, Tạ Ân cũng không quay đầu lại lao ra khỏi phòng.

14. Chương 7-2

Bốp...bốp...bốp... Tiếng vỗ tay nhiệt liệt kéo dài không thôi.

Các diễn viên hai lần chào cảm ơn sau khi kết thúc, khán giả mới bắt đầu trật tự mà ra về.

Chu Toàn cùng Lê Tĩnh Hải theo hàng ngũ cùng mọi người đi ra sân khấu kịch, y hỏi Lê Tĩnh Hải có cảm nhận gì. Hấn thành thật trả lời: “Trung Quốc và Phương Tây văn hóa quả thật là có khác biệt, bất quá diễn viên biểu diễn đều rất hay, không tồi.”

“Tôi xem ca kịch, chính là nghiên cứu trang phục người diễn kịch mà thôi.” Chu Toàn mỉm cười.

Lê Tĩnh Hải ngậy người ra một lúc, vỗ một cái sau gáy Chu Toàn cười mắng: “Tiểu tử cậu thì ra cũng chỉ là giả vờ giả vịt! Tôi còn buồn bực cậu khi nào thì trình độ thường thức so với tôi cao hơn rồi.”

“Tôi đến Milan so với cậu lâu hơn. Ít nhất tôi nghe hiểu được tiếng I-ta-li-a, nhưng còn cậu thì cần tôi phải phiên dịch cho nghe.” Chu Toàn cũng bị lấy nhiễm hấn, trêu chọc Lê Tĩnh Hải.

Hai người, ở dưới bầu trời đêm ngoại quốc ngược lại dẹp bỏ mọi khúc mắc, phảng phất lại trở về độ tuổi thời thiếu niên nồng cuồng, không hề mất tự nhiên mà trêu chọc lẫn nhau.

“Đi! Tìm một chỗ ăn khuya đi! Ly cà phê kia sớm tiêu hóa hết, bụng tôi đều đánh sát vào lưng rồi.” Lê Tĩnh Hải ôm vai Chu Toàn, luôn miệng kêu đói bụng.

“Tôi biết có một nhà hàng Ý hương vị không tồi, còn tặng đồ uống, cách đây không xa...” Chu Toàn cười đẩy Lê Tĩnh Hải: “Nhanh đi cướp chỗ.”

Bên trong phòng khách sạn đèn đuốc sáng trưng. Tạ Ân đang ngồi nói chuyện qua màn hình điện thoại.

“Thay tôi tìm tư liệu về người này, càng nhanh càng tốt.” Hấn đem ảnh chụp Chu Toàn và Lê Tĩnh Hải đưa tới phía trước webcam.

Nhìn kỹ đối phương bên kia chính là David Ford, so sánh nghiên cứu một hồi, nói: “Kia không phải là nhà thiết kế Chu sao! Cậu được lắm, từ nơi nào tìm được bức ảnh? Nhưng mà, tư liệu về Chu Toàn không phải tôi đã sớm sai người điều tra, đã đưa cậu rồi mà?”

Tạ Ân mặt âm trầm: “Tôi nói là người kia, anh đừng cả ngày chỉ biết nhìn chăm chăm Chu Toàn.”

“Ghen tị à?” David Ford nhìn màn hình nhún nhún vai, phát hiện ánh mắt nguy hiểm của Tạ Ân, hấn không dám nói đùa nữa, liền nghiêm túc nhìn Lê Tĩnh Hải trong bức ảnh một chút, bỗng nhiên giống như phát hiện ra một đại lục mới, nói: “Này, Tạ Ân, người này có điểm thật giống với bộ dạng cậu lúc vừa mới tới Paris! Đặc biệt là ánh mắt và đường nét lông mày...”

“Ít nói nhảm!” Tạ Ân thu hồi bức ảnh, lạnh lùng nói: “Hấn cũng là con của mẹ tôi đấy, có thể không giống sao?”

“A! Hả?” David Ford cầm găng như muốn rút: “Cậu, cậu là nói hấn cũng là con của dì Tạ?”

“Là con của mẹ tôi cùng với chồng trước của bà sinh, gọi là Lê Tĩnh Hải, khi bà còn sống tôi từng nghe bà nói đến tên của hấn, những thứ khác, không được rõ lắm.” Tạ Ân nghiêng răng nghiêng lợi nhìn hai người trong hình kia: “Nhưng tôi không nghĩ tới, Chu Toàn và hấn là tình nhân. David, giúp tôi điều tra hấn.”

David Ford bị khuôn mặt tàn nhẫn đầy sát khí của Tạ Ân hù dọa: “Cậu sẽ không phải là muốn giết hần chứ? Này, Tạ Ân, người đầu tiên nhà thiết kế Chu biết đến là hần, cậu tức giận có cái gì tốt? Lại nói Lê Tĩnh Hải dù gì cũng là anh trai của cậu, tuy rằng hần có thể không biết đến sự tồn tại của em trai này.”

Hần khuyên nhủ nói: “Theo đuổi người yêu đều không phải là đem đối thủ cạnh tranh xử lý là được sao, cậu so với đối thủ cạnh tranh làm tốt hơn. Nhà thiết kế Chu cũng biết lựa chọn người tốt mà...”

“Được rồi! Anh căn bản không hiểu được sự tình giữa tôi cùng Chu Toàn, dài dòng cái gì?” Tạ Ân giận dữ nhìn David: “Chuyện của tôi, anh ít quản đi. Cho anh ba ngày, nhanh chóng thu thập tư liệu cá nhân Lê Tĩnh Hải đưa cho tôi.”

“Ba ngày? Hơn nữa ngoại trừ biết rõ tên của hần, là người Trung quốc, thông tin khác đều không có? Cậu cho tôi là CIA ư?” David Ford kêu khổ không thôi: “Lần trước sai người thay cậu điều tra Chu Toàn, tôi trở về thì bị lão gia tử cầm rơm nửa ngày, nói tôi lạm dụng nhân lực công ty. Lần này không phải là sẽ bị lão gia tử dùng nước miếng làm cho chết đuối?”

“Không giúp coi như xong.” Tạ Ân hận nhất David Ford mang lão già đến áp hần, trầm mặt nói: “Tôi sẽ tự giải quyết việc này. Cứ như vậy, ngủ ngon.”

“Ạch ——”David Ford còn muốn nói, nhưng đối phương đã tắt điện thoại.

Đối mặt với màn hình máy tính, David Ford thu hồi vẻ mặt cứng nhắc lúc trước, lộ ra biểu tình suy nghĩ sâu xa.

Cậu là em trai khác mẹ với hần, từ trước đến giờ đối bạn tình so với thay quần áo còn nhiều hơn, mà lần này, tựa hồ đối với Chu Toàn kia quá mức cố chấp...

Vạn nhất Tạ Ân nhất thời xúc động làm ra cái gì sơ suất, trên báo xuất hiện tin tức gièm pha, lão gia tử đạo này tìm không khoé, có thể sẽ không chịu nổi kinh hãi.

Xem ra, hần cần phải hảo hảo khuyên bảo Tạ Ân mới được, mặc dù David Ford vô cùng rõ ràng, lời hần nói, bình thường Tạ Ân nghe tai trái, ra tai phải.

Nửa đêm ở Milan, ánh sáng lấp lánh nhiều màu sắc, xa hoa đồi trụy.

Ăn khuya tại quán bar xong, Chu Toàn cùng Lê Tĩnh Hải sóng vai đi lại bên dưới cảnh đêm cảnh đêm phồn hoa lộng lẫy, hưởng thụ không khí tươi mát sau cơn mưa phùn.

“Sắp mười hai giờ rồi.” Chu Toàn đứng lại, nhìn Lê Tĩnh Hải bên cạnh bởi vì uống mấy chén mà có chút men say: “Cậu ở khách sạn nào? Tôi thay cậu gọi chiếc xe taxi.”

“Vậy còn cậu?” Lê Tĩnh Hải cảm giác đầu óc choáng váng, liền nhân cơ hội dựa vào Chu Toàn bả vai.

“Tôi quay về bãi đậu xe ở phòng làm việc lấy xe, lái về nhà khoảng một giờ hơn.”

Lê Tĩnh Hải không nói gì, hai tay từ từ vòng qua ôm lấy eo Chu Toàn, đột nhiên thấp giọng nói: “Đã muốn như vậy, đừng trở về, đến khách sạn cùng với tôi được không?”

Thân thể người trong lòng cứng lại, Lê Tĩnh Hải vội vã giải thích: “Cậu đừng hiểu lầm, tôi không có ý tứ gì khác, chỉ là có nhiều chuyện muốn nói với cậu.”

Chu Toàn im lặng hồi lâu, cuối cùng nhẹ nhàng gỡ hai tay Lê Tĩnh Hải ra.

“Chu Toàn...” Bị cự tuyệt khiến vẻ mặt hắn trở nên ảm đạm: “Cậu thật sự không muốn cho tôi một cơ hội bù đắp?”

“Tiểu Hải, chúng ta thật sự, đã kết thúc...” Chu Toàn nghiêng đầu qua chỗ khác, y sợ sẽ nhìn thấy ánh mắt ảm đạm tuyệt vọng của Lê Tĩnh Hải.

Hít sâu, gơ tay, gọi xe.

Đem Lê Tĩnh Hải cứng rắn nhét vào xe taxi, hắn ủ rũ từ cửa sổ xe ló đầu ra, cố chấp nói: “Vậy tôi ngày mai lại đi tìm cậu, chờ cậu tan ca rồi cùng nhau đi ăn cơm. Hộ chiếu của tôi kì hạn chỉ có ba tháng, tôi...”

“Được, được.” Chu Toàn hiện tại chỉ muốn lái xe mau đưa người đi, miệng liền đáp ứng liên tục.

Đợi xe taxi chở Lê Tĩnh Hải đi, hoàn toàn lái ra khỏi phạm vi tầm mắt Chu Toàn, y mới quay người, chậm rãi trở về. Y cúi đầu, mặc dù bên cạnh người đi đường tấp nập qua lại, nhưng lại không một người nào có thể nhìn thấy khóe miệng y thê lương mỉm cười.

Ba tháng a...Y không biết, tính mạng của mình có hay không còn có thể trụ vững đến ngày Lê Tĩnh Hải trở về.

Lơ mơ mà quay lại phòng làm việc, lấy điện thoại di động, lái xe về đến nhà. Vào cửa bật đèn, trong nháy mắt kia, Chu Toàn ngậy người.

Cửa thư phòng mở toang ra, tình cảnh bên trong nếu nói là có bão quét qua cũng không khoa trương chút nào.

Chu Toàn phục hồi tinh thần lại, phản ứng đầu tiên chính là có trộm đột nhập. Phóng chừng tên đó ở nhà y không tìm được thứ gì đáng tiền, dưới cơn nóng giận đem thư phòng đập phá.

Những thiết kế kia, sách báo và tư liệu, đều là bảo bối của y. Chu Toàn đau lòng mà bước vào thư phòng.

Hoàn hảo không có bị xé rách.

Thu dọn sách báo dưới đất, quét đi mảnh vụn bóng đèn, đem giá sách dựng lên, ghé tựa để lại chỗ cũ, làm xong hết tất cả, Chu Toàn đã mệt đến gần như không thể mở mắt ra được, miễn cưỡng lên tinh thần đi vào phòng tắm, rồi bò lên giường nghỉ ngơi.

Trước khi đi vào mộng đẹp, y nghi hoặc mà nhớ tới cửa chính hình như cũng không có vết tích bị cạy, cửa sổ cũng đều hoàn hảo không chút tổn hại.

Kẻ trộm rốt cuộc là tiến vào từ nơi nào?

Sáng sớm ngày hôm sau, thời điểm Chu Toàn vừa mới bắt đầu ngủ say, đột nhiên bị tiếng chuông di động làm cho thức giấc.

Là điện thoại Teresa gọi tới, giọng nói vô cùng lo lắng: “Chu tiên sinh, Carla bị nước nóng làm bỏng, tôi muốn đưa con bé đi bệnh viện, muộn một chút mới có thể tới làm.”

“Cô nhanh đưa đứa con bé đi bệnh viện.” Chu Toàn biết Carla là con gái nhỏ của Teresa, vội vàng an ủi Teresa: “Phòng làm việc bây giờ cũng không có việc gì, cô chăm sóc cho Carla quan trọng hơn.”

Sau khi cúp điện thoại, Chu Toàn mới nhìn thấy trên điện thoại di động có mấy cuộc gọi nhỡ, kiểm tra thời gian gọi đến, là lúc tan việc ngày hôm qua gọi tới. Khi đó y và Lê Tĩnh Hải đang ở bên ngoài.

Không biết số máy xa lạ này là của ai? Bất quá nếu quả thật có chuyện quan trọng, đối phương sẽ lại gọi đến. Biết đâu chỉ là có người bấm lộn số.

Y không nghĩ nhiều, phóng túng chính mình nằm thêm nửa tiếng, rồi giường rửa mặt, ăn qua loa bữa sáng đơn giản sau đó lái xe đi làm.

Phòng làm việc bởi vì cuối tháng sắp đóng cửa kinh doanh, cho nên Chu Toàn cũng không nhận thêm đơn thiết kế, thủ tục liên quan cũng làm xong không sai biệt lắm, đến phòng làm việc căn bản y cũng không có việc gì làm, lên mạng coi tin tức, xem trang web mà mình rao bán nhà và ô tô có thông báo gì không, sau đó không biết còn có chuyện gì có thể làm, đối với màn hình bắt đầu ngẩn ra.

Thần thờ qua đi, y không nhận được ở đáy lòng cười nhạo mình. Người nhàm chán giống như y, hẳn là nên nhanh chóng kết thúc mạng sống của mình, không nên lãng phí các loại tài nguyên trên trái đất.

Chu Toàn thở dài, cầm giấy bút, viết một bức thư gửi cho cha mẹ đã lâu không liên lạc. Nghĩ tới có thể đây sẽ là di thư y để lại cho cha mẹ, trong lòng liền đau đớn, căn bản là không thể hạ bút.

Trên đời này, người y có lỗi nhất với, ngoại trừ Tạ Ân, chính là cha mẹ. Nếu như thời gian thật sự có thể quay ngược lại, Chu Toàn chỉ mong có thể trở lại bảy năm trước, ngăn cản tất cả mọi chuyện, song đây chỉ là vọng tưởng khó có thể thực hiện được

Y không thể trở thành một người con hiếu thảo.

Chu Toàn chống lấy cái trán, một mình nghiền ngẫm đầy chu xốt, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

“Xin hỏi ai vậy?” Chu Toàn từ trong đau buồn trở lại hiện thực, đem giấy bỏ vào ngăn kéo, đứng dậy đi ra phía ngoài.

Không phải là Teresa, cô có chìa khóa cửa phòng làm việc. Chẳng lẽ là Lê Tình Hải trực tiếp lên lầu tìm y? Bây giờ còn chưa đến buổi trưa, còn lâu nữa mới đến thời gian y tan ca.

Tiểu Hải vẫn giống như trước kia, làm việc quá nóng ruột...Chu Toàn khẽ cười khổ, sau một khắc, nụ cười cứng ngắc tại bên khóe miệng.

Thanh niên tóc dài cao gầy đứng ngoài cửa thủy tinh phòng làm việc chính là Tạ Ân.

“Không chào đón tôi?” Tạ Ân vui sướng mà nhìn chăm chú vào khuôn mặt đang biến sắc của người kia, hần cười tươi hơn: “Tôi là đặc biệt tới thăm anh, anh không dự định mở cửa sao?”

Tay chân Chu Toàn đều không khống chế được mà nhẹ nhàng phát run, nhưng vẫn như cũ mở cửa ra, để cho chủ nợ đi vào.

“Ngày hôm nay cô trợ lý đáng ghét kia không có ở đây à?” Tạ Ân nhìn một vòng, lúc này mới kéo một cánh tay Chu Toàn, đem người kéo vào văn phòng, đóng cửa phòng làm việc lại.

Chu Toàn theo bản năng giãy dụa, Tạ Ân lại buông cánh tay y ra, ngăn gọn mà ra lệnh cho y: “Cởi!”

Chu Toàn khó có thể tin mở to hai mắt.

Tạ Ân lười biếng dựa vào ván cửa cười lạnh: “Nhìn tôi như vậy làm gì? Anh sẽ không cho là tôi tới tìm anh để nói chuyện đi.” Thấy Chu Toàn vẫn đứng thẳng bất động, Tạ Ân hai mắt màu nâu nhạt chậm rãi nheo lại: “Anh hi vọng tôi giống như lần trước sử dụng bạo lực? Chẳng lẽ anh có sở thích bị ngược, ư?”

Chu Toàn cắn chặt môi dưới. Y biết là Tạ Ân tuyệt đối sẽ làm được.

Lần trước cái loại xé rách đau đớn, y cho dù như thế nào cũng không có dũng khí đi ném thử lần thứ hai. Chu Toàn hạ quyết tâm, cởi quần áo, thân thể trần truồng bại lộ ở trong không khí, kích thích làn da toàn

thân y run rẩy.

Ánh mắt Tạ Ân, lại giống như chiếc roi độc ác, đảo qua thân thể Chu Toàn từng tắc một, cuối cùng châm biếm: “Da trên người anh so với làn da trên mặt của anh còn non mịn nhiều hơn, đã mấy ngày, những dấu vết hôm đó còn chưa có mất đi.

Chu Toàn cưỡng bách chính mình quên đi trào phúng của Tạ Ân, nhắm mắt lại giọng run run nói: “Cậu muốn làm liên làm đi.” Chỉ mong nhanh chấm dứt tra tấn này.

“Nhưng ngày hôm nay tôi không muốn làm.”

Tạ Ân thưởng thức khuôn mặt xấu hổ của Chu Toàn, trái lại ngồi xuống cái ghế bên cạnh máy photocopy ở cửa, đốt điếu thuốc lên hút một cái, chỉ chỉ ống đựng bút trên bàn làm việc hướng Chu Toàn nói: “Chính anh đem bút bên trong đều cắm vào đi.”

Nhìn chằm chằm nụ cười giống như ác ma của Tạ Ân, đôi môi Chu Toàn liên mất đi huyết sắc.

Tạ Ân bất mãn mà giục: “Không muốn tôi động thủ giúp anh thì nhanh một chút.”

“...Cậu, cậu không cần quá sĩ nhục người...” Chu Toàn rốt cục bạo phát.

Tạ Ân thần sắc lập tức trở nên âm u, ánh mắt nhìn về phía Chu Toàn có thể so với rắn độc, cười lạnh: “Năm đó người vũ nhục tôi là ai? Chu Toàn, cho dù toàn trái đất này có chỉ trích tôi, anh cũng không có tư cách.”

Chu Toàn nhất thời nhụt chí, một chữ cũng không nói ra được.

Y quả thực, căn bản không có quyền gì lên án Tạ Ân.

“Anh còn chậm chạp cái gì?” Tạ Ân không nhịn được cau mày, thân thể nhúc nhích một chút, tựa hồ muốn đi tới tự mình động thủ.

Chu Toàn cắn răng nói: “Tôi tự mình làm.”

Y bối rối cầm bút máy, vô cùng không tình nguyện đuổi tay hướng phía sau chính mình.

Tạ Ân đột nhiên lên tiếng kêu dừng: “Chờ đã! Xoay qua chỗ khác quay lưng về phía tôi, mở chân ra nằm úp sấp ở trên bàn làm việc rồi cắm vào đi, nếu không làm sao tôi thấy được.”

Chu Toàn cơ hồ muốn đâm chết mình, ở trước mặt Tạ Ân, y không có quyền phản kháng, chỉ có thể dựa theo lời Tạ Ân, bày ra tư thế xấu hổ nhất, từ từ đem bút máy đưa vào trong cơ thể mình.

Thân thể rõ ràng bài xích dị vật lạnh lẽo, tay lại cố ý muốn đem nó đẩy vào. Chu Toàn nhẫn nhịn thân thể bị chính mình đùa bỡn có cảm giác quái dị, chột mũi nổi lên một trận chua xót, hơi nước làm mờ mắt kính.

Chính mình thấp kém chật vật như vậy, đến tột cùng là vì cái gì?

“Ai bảo anh dừng lại?” Phía sau vang lên tiếng bước chân và tiếng quát nghiêm khắc của Tạ Ân.

Cả người Chu Toàn run lên, cổ nuốt vào nghẹn ngào, nhẹ giọng nói: “Cậu bỏ qua cho tôi, để tôi chết đi...”

Y xung động thật muốn nói cho Tạ Ân biết, y đã quyết định dùng phương thức tự sát để chuộc tội, mới có thể chấm dứt nhục nhã đối với y, Chu Toàn biết là cho dù chính mình nói thế, cũng chỉ càng đưa tới sự chấm biếm của Tạ Ân.

“Đây không phải là rất tiện nghi cho anh hay sao?” Tạ Ân lãnh khốc mà nắm lấy nửa đoạn bút máy lộ ra ở bên ngoài, dùng sức hướng bên trong đẩy mạnh.

“Ồ...” Chu Toàn ngửa cổ lên lộ ra xương quai xanh, hai chân không ngừng run.

“Gào cái quỷ gì, cái khác so với cái này thô hơn anh còn có thể nhét vào, còn giả bộ!” Tạ Ân chẳng hiểu làm sao mà cơn tức đột nhiên dâng cao, cầm lên ống đựng bút bên trong còn bốn, năm cây, một lúc nhét hết vào hạ thể Chu Toàn.

Ruột giống như đều bị đâm xuyên... Chu Toàn không nhận được cơn đau thất này, giãy dụa, lại bị tay Tạ Ân nhanh chóng chế trụ xương hông chặt chẽ.

Y nghe thấy Tạ Ân kéo khóa quần jean.

“Vốn là tôi không nghĩ sẽ thượng anh, xem ra anh có vẻ yêu thích đồ thật hơn, tôi đây liền thỏa mãn anh.” Tạ Ân cầm bút rút ra, thay đổi thành hung khí chính mình xuyên xỏ Chu Toàn.

Nam nhân lần thứ hai phát ra tiếng kêu thảm thiết, thân thể co giật, tất cả những thứ này làm cho ngực Tạ Ân dâng lên khoái cảm chinh phục.

Hắn đem bờ mông nam nhân tách ra hai bên, bắt đầu va chạm, tốc độ rất chậm, mỗi lần đều sáp nhập đến tận gốc, đỉnh đến nơi sâu nhất, tả hữu đều mài một phen chậm chậm lui về phía sau, rồi thâm nhập sâu hơn nữa...

“A... Ách...” Chu Toàn bị làm đến chân nhũn ra đứng không vững, nếu như không phải Tạ Ân ở phía sau đè lên y, y cơ hồ liền ngã xuống.

Thân thể dây dưa, thanh âm Chu Toàn đứt quãng rên rỉ ngày càng nhiều. Chủ yếu là đau đớn, ngoài ra còn có một chút động tình mà Chu Toàn không muốn thừa nhận không được.

Dục vọng là thành thật nhất, cho dù bị ép buộc, nhưng bên trong thân thể có một khu vực miễn cảm, bị kỹ xảo của Tạ Ân đỉnh lộng mài ép mà phản ứng, Chu Toàn mất ý thức, bắt đầu đón hòa theo kẻ xâm lược.

Hạ thân bị xem nhẹ cũng bắt đầu cương.

Tạ Ân cảm thấy thân thể Chu Toàn có biến hóa rõ ràng, hắn vừa thở dốc vừa châm biếm, tăng nhanh va chạm: “Thật dâm đảng, chọc vào hai lần anh liền cứng rồi. Bên trong cũng bắt đầu cắn người. A, anh có muốn xem bộ dáng của mình một chút hay không “

Chu Toàn đang tận lực chống lại cảm giác mềm yếu dâng lên ở sâu trong cơ thể, một bộ DV* tinh xảo đưa đến trước mắt y.

**Theo thuật ngữ tiếng Anh: DV (còn được gọi là “Digital Versatile Disc” hoặc “Digital Video Disc”) Đây là một định dạng video nén, nhưng chất lượng cao, sử dụng màn hình tỷ lệ chuẩn 4:3. Nói cách khác, video DV cho hình ảnh có kích thước và tỷ lệ giống như hầu hết màn hình tivi hiện tại.*

Trên màn hình tinh thể lỏng xuất hiện khuôn mặt của y. Ánh mắt mông lung tan rã, nhếch miệng, vẻ mặt si mê...

Suy nghĩ đình chỉ vài giây, Chu Toàn rít gào.

Tạ Ân cư nhiên lại đem theo DV, đem cảnh bọn họ ân ái quay phim lại! Nói không chừng là lúc y quay lưng về phía Tạ Ân, cũng đã bị quay lại hết thấy.

“Không!” Không biết khí lực từ đâu ra, Chu Toàn hai tay múa loạn xạ muốn cướp đi DV Tạ Ân trong tay.

“Anh thành thật một chút cho tôi!” Tạ Ân suất chút nữa không khống chế được Chu Toàn, đặt lại DV, dứt xuống dây điện điện thoại trên bàn, mất nhiều sức lực mới đem Chu Toàn trói chặt lại.

“Đó chính là bộ dạng của anh, anh sợ cái gì? Anh chẳng lẽ còn từng thấy qua phim Gay? Ít giả bộ đi.” Hắn trào phúng Chu Toàn, một lần nữa cầm lấy DV, chuyển qua nơi hai người kết hợp, quay lại cận cảnh, còn không quên kích thích Chu Toàn: “Nơi này của anh màu sắc đều biến thành đỏ sẫm.”

“Cậu quay những ...thứ này... Muốn làm gì... Ách a...” Chu Toàn đã mơ hồ đoán được mục đích Tạ Ân, toàn thân không nhịn được xẹt qua một tia rùng mình.

“Anh nói xem? Đương nhiên là dùng để xem.” Tạ Ân liền thay đổi góc độ tiếp tục quay, sâu kín cười, trong mắt lại không có nửa điểm ý cười, chỉ có đầy vẻ tàn nhẫn: “Đoạn này video nếu như phát lên internet, anh nhất định sẽ rất nổi tiếng.”

Chu Toàn chớp mắt như bị người quăng vào hầm băng, từ đầu đến chân triệt để đóng băng: “Cậu nhất định phải khiến tôi thân bại danh liệt mới bằng lòng dừng tay?”

Tóc đột nhiên bị kéo lên, y bị ép khó khăn ngẩng đầu lên, đối diện hai mắt đỏ lên của Tạ Ân.

“Tôi vĩnh viễn cũng sẽ không dừng tay.” Tạ Ân từ trong túi sơ mi móc ra tấm ảnh chụp chung của Chu Toàn và Lê Tĩnh Hải, tàn nhẫn mà ném lên trên bàn: “Anh và Lê Tĩnh Hải, tôi sẽ không để cho các người sống tốt.

15. Chương 8-1

Chu Toàn tối hôm qua thu thập thư phòng lộn xộn, hoàn toàn không lưu ý đến mất đi thứ gì, nhìn thấy tấm hình này, y đột nhiên tỉnh ngộ. Ngày hôm qua xông vào nhà y phá hoại, là Tạ Ân.

“Tại, tại sao?” Y không hiểu Tạ Ân đối Lê Tĩnh Hải hận ý từ đâu mà tới.

Tạ Ân cười lạnh không ngớt: “Anh còn coi tôi kẻ ngu si? Anh không phải cũng là bởi vì tôi trông khá giống cái tên Lê Tĩnh Hải này, mới làm ra loại kia chuyện hạ lưu kia. Tôi con mẹ nó bị xem là thể thân của hắn. Anh nói, tôi có hay không nên hận hắn?!”

Bí mật bị vạch trần, Chu Toàn run rẩy không lên tiếng.

Tạ Ân vốn đang ôm một tia ảo tưởng cuối cùng, hi vọng nghe được lời phủ nhận của Chu Toàn, thấy thái độ im lặng của Chu Toàn không thể nghi ngờ chứng minh điều hắn nói đều là sự thật. Khuôn mặt xinh đẹp Tạ Ân nhất thời bởi vì phẫn nộ mà vặn vẹo, hắn cúi người xuống, nằm ở trên lưng đang run rẩy của Chu Toàn, hướng cổ Chu Toàn cắn xuống.

Thống hận cái nam nhân này không để hắn vào trong mắt, hận không thể đem Chu Toàn từng miếng từng miếng cắn nát nuốt vào trong bụng.

“Ách a...” Người dưới thân toàn thân run bần bật, vị máu tanh mặn rất nhanh tại trong miệng Tạ Ân tràn ra.

“Lê Tĩnh Hải sẽ không cắn anh như thế đi? Ha ha...” Trên miệng dính máu di chuyển qua bên tai Chu Toàn, Tạ Ân dùng âm thanh ôn nhu làm lòng tơ người khác đều dựng lên trên đầu nói: “Tôi sẽ nói cho anh biết một bí mật, tên Lê Tĩnh Hải kia, là anh trai cùng mẹ khác cha của tôi.”

Bất ngờ liên tiếp, làm Chu Toàn đã muốn đến cực hạn, sắp phá vỡ thần kinh yếu đuối, y ngậy ngốc sưng sốt nửa ngày, đột nhiên muốn bật cười, cũng muốn khóc, nghĩ rơi lệ, nhưng đôi mắt đã khô khốc rồi cuộc không chảy ra được bất kì cái gì.

Vận mệnh tàn nhẫn biết bao, tại sao muốn trêu đùa y kiểu này? Kiếp trước, y rồi cuộc đã thiếu nợ gì hai anh em Lê Tĩnh Hải và Tạ Ân, mới khiến y tại kiếp này dùng phương thức bất kham như vậy đến trả lại? Một đạo phòng hộ lung lay sắp đổ ở trong lòng cuối cùng ầm ầm sụp xuống, Chu Toàn sụp đổ mà kêu to, dùng hết khí lực toàn thân còn sót lại mãnh liệt giãy dụa, chỉ cầu thoát khỏi vận mệnh vô tình trêu đùa.

“Buông tôi ra! thả ra —— “

“Anh điên rồi!” Tạ Ân đột nhiên không kịp chuẩn bị, suýt nữa bị hất ra, hấn tức giận ấn sau gáy Chu Toàn lại, hạ thân bất chấp mà cắm vào: “Còn dám phản kháng, xem tôi đâm chết anh!”

Ầm thanh tứ chi va chạm nhau cùng với tiếng kêu thảm thiết của Chu Toàn, vang vọng mỗi một góc văn phòng.

Tạ Ân hơi thở ồ ồ, thời điểm tình dục nhanh đến đỉnh, bỗng nghe phía sau “Ầm” một tiếng vang lớn, cửa phòng bị một lực mạnh đẩy ra.

Teresa đứng ở cửa, trợn mắt há mồm.

Cô vừa mới đưa con gái đã được băng bó vết thương cẩn thận từ bệnh viện về nhà, rồi đến phòng làm việc đi làm, vừa tiến vào liền nghe thấy bên trong văn phòng của Chu Toàn truyền ra động tĩnh khả nghi, cô liền cửa cũng không kịp gõ trực tiếp mở khóa xông vào, liền nhìn thấy cảnh tượng mà bất cứ ai nhìn vào cũng phải khiếp sợ.

Sếp của cô, thân thể trần trụi bị mộ người đàn ông khác đè ở trên bàn làm việc, bị xâm phạm.

Teresa tạm dừng hoạt động đại não tong chốc lát, hai giây đồng hồ sau mới có thể coi như khôi phục lại ý thức, là tin đồn thành kính Thiên Chúa giáo cô căn bản không thể nào chịu đựng được hành vi phạm tội khinh nhờn xảy ra ngay trước mắt mình. Cô nhắc lên giá đựng báo chí ở cạnh cửa xông thẳng lên trước, lớn tiếng ra lệnh Tạ Ân: “Buông ông chủ của tôi ra, anh cái tên khốn nạn này!”

Khung giá bằng nhựa đập lên trên lưng Tạ Ân, chia năm xẻ bảy.

“Xú nữ nhân, lại là cô!” Tạ Ân vừa giận vừa sợ, quay đầu, liền đẩy Teresa ra.

Teresa té nhào lên trên bàn, trong tay vừa vịn là điện thoại bàn. Teresa không nghĩ nhiều, tiện tay cầm lên điện thoại hướng đầu Tạ Ân ném——

“A!” Tạ Ân rút cuộc cũng ly khai thân thể Chu Toàn, ôm lấy đầu lão đảo lùi lại vài bước.

Máu tươi chậm rãi từ trong kẽ tay hấn chảy ra, nhỏ xuống mặt đất, làm dơ thảm trải nền.

Chu Toàn suy nhược mà ôm lấy thân thể, nhìn Tạ Ân nắm chặt DV trong tay: “Cái DV kia... Teresa, không được để cho cậu ta mang đi DV.”

Teresa ngơ ngác, Tạ Ân cũng đã rất nhanh lui tới cửa, dùng đôi mắt bị máu tươi nhiễm đỏ hung tợn nhìn Chu Toàn, nụ cười dữ tợn: “Anh đừng hòng. Tôi muốn người nhà của anh, bạn học, khách hàng, toàn bộ người trên thế giới đều biết anh là cái tên đồng tính luyến ái thích bị người ta làm, anh cứ chờ đấy cho tôi, Chu Toàn!”

Hắn đột nhiên quay người, chạy ra khỏi phòng làm việc.

Tạ Ân dùng tiếng Trung để nói, Teresa nghe không hiểu, thời điểm cô nhìn thấy Tạ Ân đột nhiên quay người chạy trốn, lúc đuổi ra đến nơi chỉ nhìn thấy mũi tên hồng đi xuống dưới bên cạnh thang máy.

Cô nhanh chóng tiến vào một thang máy khác, xuống tới đại sảnh, hướng bảo an trực ban khoa tay múa chân tả bộ dạng Tạ Ân, bảo an tiếc nuối nói: “Cái người kia mới vừa đi. Chúng tôi nhìn thấy hấn mặt đều là máu, đang muốn hỏi hấn, hấn lại chạy nhanh như bay. Xin hỏi đã xảy ra chuyện gì? Có cần tôi báo cảnh sát hỗ trợ không?”

“Cảm ơn, tạm thời không cần đến.” Teresa ngăn cản bảo an.

Cô biết rõ, Chu Toàn tuyệt đối không muốn cảnh sát tham gia vào chuyện này. Có nam nhân nào lại muốn đem chuyện yêu đương người cùng giới của chính mình nói ra? Huống chi Chu Toàn tại Milan còn là một nhân vật công chúng có chút danh tiếng.

Cô lo lắng cho Chu Toàn, liền vội vàng đi vào thang máy trở về phòng làm việc.

Chu Toàn đem chính mình tới bên ghế dựa, dùng răng nanh cố gắng cắn dây điện thoại đang cột quanh tay mình, nhìn thấy Teresa tay không mà trở về, trái tim y cũng đã muốn rơi xuống vực thẳm.

“Để tôi giúp anh được không?” Teresa đi tới trước người Chu Toàn, cẩn thận hỏi ý kiến Chu Toàn. Cô biết cái thời điểm lúng túng này nên tránh đi, nhưng nhìn thấy Chu Toàn sắc mặt tái nhợt xanh xao, làm cho cô thật sự không yên tâm khi để Chu Toàn ở một mình trong phòng làm việc.

Chu Toàn im lặng, để Teresa giúp y cởi trói.

Y dùng hai tay bị trói đến chảy máu nhặt lên quần áo, chậm rãi mặc vào, thời điểm mặc quần vào, nhưng hai chân bị ép mở lớn trong một thời gian dài cơ hồ không có cách nào nhấc lên, cuối cùng dưới sự giúp đỡ

của Teresa mới có thể ăn mặc chỉnh tề.

“Tên súc sinh kia! Tạt chủng! Chúa nhất định sẽ trừng phạt hắn.” Thấy ở trên người Chu Toàn có nhiều vết thương như vậy, Teresa phần nộ vô cùng. Nhớ đến ánh mắt độc ác của Tạ Ân lúc gần đi, trực giác của Teresa biết Tạ Ân sẽ không cứ như vậy mà thôi.

Cô sau khi suy nghĩ thận trọng, thử thăm dò, hỏi Chu Toàn: “Chu tiên sinh, tôi cảm thấy được hắn còn có thể sẽ lại tới tìm anh gây chuyện. Anh xem, có cần phải báo cảnh sát không...?”

“Không!!” Người trước sau vẫn im lặng không lên tiếng đột nhiên lớn tiếng hét lên, lồng ngực phập phồng kịch liệt, phản ứng dữ dội, đem Teresa sợ hết hồn.

“Tôi chỉ là lo lắng hắn sẽ quay lại trả thù anh.” Cô bất an hướng Chu Toàn giải thích.

“...Tôi biết...” Chu Toàn cũng ý thức được chính mình vừa nãy quá mức kích động, y cố gắng làm cho ngữ khí hòa hoãn lại, cúi đầu nhìn vết trói trên cổ tay mình, nhẹ giọng nói: “Không cần báo cảnh sát.”

“Nhưng như vậy thì quá tiện nghi cho tên súc sinh kia.” Teresa vì Chu Toàn mà cảm thấy giận dữ bất công.

Chu Toàn chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn Teresa.

Nếu như Teresa biết, y mới chính là một tên súc sinh, chuyện hôm nay y gặp phải đều là do y gieo gió gặt bão, sẽ dùng ánh mắt khinh bỉ như thế nào để nhìn y?

Nghe thấy Teresa vẫn còn nguyên rửa Tạ Ân, Chu Toàn mệt mỏi rũ mi mắt xuống: “Teresa, đừng chửi hắn nữa. Người sai, kỳ thực là tôi.”

Teresa tròn mắt: “Chu tiên sinh?”

“Là tôi đã từng làm chuyện có lỗi với hắn, cho nên...” Chu Toàn nghĩ tìm từ, cuối cùng chán nản nói: “Mặc kệ hắn trả thù tôi làm sao, tôi có tội thì phải chịu.”

Teresa đứng ngốc tại chỗ. Cô không thể nào tin tưởng cái người đàn ông phương Đông ôn hòa nhã nhặn này, có thể là ra cái chuyện độc ác xấu xa gì. Nhưng mà biểu tình Chu Toàn rất nghiêm túc, lại nhớ đến trước đây không lâu Chu Toàn muốn cô thay anh đi quyền tặng trường học giáo hội một số tiền lớn, Teresa mơ hồ cảm thấy được, Chu Toàn là đang chuộc tội.

Nhưng cho dù đã làm sai điều gì, cũng không nên chịu đựng ô nhục như vậy...Teresa hết hoảng, muốn khuyên bảo Chu Toàn nhưng lại không biết nói cái gì cho phải.

Chu Toàn cười khỏ một tiếng: “Xin lỗi, Teresa. Cô trước đây đối với tôi tín nhiệm như vậy, còn nguyện ý dẫn dắt tôi gia nhập giáo hội, nhưng tôi là một tội nhân, làm cho cô thất vọng rồi.”

“Đừng nói như vậy, Chu tiên sinh.” Teresa nghiêm mặt nói: “Chúa sẽ không bởi vì anh đã từng lạc đường, liền vứt bỏ anh. Anh xưng tội cùng cầu xin thánh thần phù hộ, Chúa sẽ lắng nghe tất cả.”

Thật sự sao? Chu Toàn chưa chắc, không muốn cho Teresa lại lo lắng vì y, y vẫn là gắng gượng chính mình mỉm cười: “Cám ơn cô đã an ủi. Tôi muốn ở một mình yên lặng một chút, cô đi làm việc trước đi.”

Teresa nhìn Chu Toàn vài lần, thấy sắc mặt Chu Toàn tốt hơn lúc trước, liền gật đầu, gắn lại dây điện thoại nội bộ. Tiện tay đóng cửa phòng, để lại không gian thanh tĩnh cho Chu Toàn nghỉ ngơi.

Nghe thấy Teresa ở bên ngoài bắt đầu đánh máy, Chu Toàn cố hết sức cúi người xuống, nhặt lên cây bút, đem giấy viết thư còn trắng tinh trong ngăn kéo lấy ra.

Thư, là viết cho Lê Tĩnh Hải.

Y đã quá mệt mỏi, không có cách nào tiếp tục chống đỡ, thậm chí chống đỡ không nổi tới đêm nay, cùng Lê Tĩnh Hải đi ăn tối.

Muốn giải thoát ngay lập tức, càng nhanh càng tốt. Bằng không, Chu Toàn không biết thời điểm chính mình nhìn thấy cái đoạn DV kia lan truyền trên Internet. Chính mình sẽ bởi vì không thể đối mặt với ánh mắt cười nhạo, phỉ nhổ của mọi người, mà tinh thần thất thường, càng không dám tưởng tượng chẳng may bị lan truyền tới trong tai cha mẹ già, hai người sẽ ra sao.

Chỉ khi mình chết đi rồi, Tạ Ân mới có thể hả giận, không tiếp tục trả thù. Chính mình thật sự là một kẻ nhu nhược, chỉ có thể trốn tránh. Dem trách nhiệm cùng thống khổ để lại cho người sống...Chu Toàn ngừng bút, không một tiếng động cười khỏ.

Hi vọng sau khi Lê Tĩnh Hải nhìn thấy phong thư này, có thể niệm tình bọn họ quen biết từ thời mẫu giáo, giúp y chiếu cố cha mẹ mình. Còn có căn nhà và ô tô đang giao bán, giao cho Teresa xử lý đi.

Chu Toàn lấy một tờ giấy trắng khác, muốn bàn giao toàn bộ sự tình lại cho Teresa.

Sau khi viết xong hai cái di chúc, Chu Toàn lấy tiếp tờ giấy viết thư thứ ba.

Sinh mệnh sắp kết thúc, y đột nhiên rất muốn nói cái gì đó với Tạ Ân, sau khi viết tên, Chu Toàn lại mờ mịt. Y và Tạ Ân, ngoại trừ cừ hận và áy náy, còn có gì để mà nói?

Nói với Tạ Ân, y kỳ thực là sau khi xem xong bức ảnh Tạ Ân gửi liền thích hấn, vì không muốn lại lừa dối hấn nên mới bỏ đi? Tại khách sạn, là do y đầu óc nhất thời choáng váng? Y căn bản cũng không muốn

thương tổn hấn?

Ai sẽ tin?! Ngay cả Chu Toàn cũng muốn phỉ nhổ chính mình. Sai chính là sai, bất kỳ lý do gì đều không thay đổi được quá khứ.

Nhìn cái tên Tạ Ân một hồi, cuối cùng thở dài, vò nát tờ giấy viết thư, ném vào sọt rác.

Vô luận y viết cái gì, ở trong mắt Tạ Ân, phỏng chừng cũng chỉ là một tờ giấy lộn không hơn không kém.

Chu Toàn kéo thân thể còn đang đau nhức, chậm rãi đi tới trước chiếc gương dài đặt gần cửa sổ, chỉnh sửa lại dáng vẻ một lần cuối, sau đó trở lại chỗ ngồi, từ trong ngăn kéo cuối cùng dưới bàn làm việc lấy ra một lọ thuốc.

Một lọ thuốc ngủ. Từ ngày quyết định kết thúc mạng sống của mình, Chu Toàn liền chuẩn bị tốt mấy lọ thuốc ngủ. Y không có dũng khí cắt cổ tay, nhảy lầu, các loại hình thức máu me, mặt khác, y cũng không hy vọng dáng vẻ chết đi của mình quá khủng khiếp, hù đến những người nhìn thấy.

Nói cho cùng, y cũng không phải là một nhân vật có tiếng tăm lớn gì, chỉ là một tội nhân, không cần thiết khi chết làm người khác phải chú ý. Có thể yên tĩnh ngủ say mãi mãi, đối với y đã là nhân từ.

Chu Toàn rót một ly nước ấm, bỏ hết thuốc ngủ trong lọ vào miệng.

Đem lọ không vứt vào trong thùng rác, y thả lỏng người dựa lưng vào ghế dựa, lẳng lặng mà chờ đợi được hiệu phát tác.

Thời gian tĩnh lặng trôi qua đặc biệt chậm.

Chu Toàn cảm giác mình đã đợi rất lâu rồi, Tử thần chậm chậm chưa xuất hiện, ngược lại nhớ tới rất nhiều chuyện cũ năm xưa.

Y và Lê Tĩnh Hải lần đầu tiên cùng trốn học đi bơi, lần đầu hôn môi, lần đầu làm tình... Tất cả mọi chuyện đều như mới xảy ra hôm qua, đều hiện lên rõ nét trong đầu. Chu Toàn khẽ cười, y tựa hồ nhìn thấy Lê Tĩnh Hải đang ở phía trước y bước chầm chậm. Y chạy tới gọi tên của đối phương, bóng lưng kia quay đầu lại, nhưng là một thiếu niên xinh đẹp.

“Tôi không phải hấn.” Thiếu niên trong đôi mắt màu nâu nhạt tràn đầy oan ức cùng không cam lòng: “Tôi không phải là thể thân của người khác! Tại sao trong mắt các người chỉ có hấn, tại sao không chịu nhìn thẳng tôi? Mẹ đem một mình tôi vứt lại trong nước, anh cũng giống vậy không chịu nhìn nhận tôi, lừa gạt tôi! Thương tổn tôi! Muốn giết tôi!”

Thiếu niên điên cuồng mà hét, âm thanh giống như đang khóc.

Chu Toàn đột nhiên cảm thấy trong lòng đau đớn. Thân thể muốn vì thiếu niên xóa đi ưu thương trên mặt, sờ vào, tay đều là máu.

Chất lỏng đỏ sẫm vẫn còn chảy ra từ vết thương trên trán thiếu niên.

Y hoảng sợ lùi về sau, bả vai lại bị thiếu niên túm chặt, không thể động đây.

Thiếu niên trên mặt chảy đầy máu tiến đến trước mặt y, cười hét lớn: “Anh đừng tưởng lại trốn đi! Anh khiến tôi đau khổ như vậy, tôi cũng phải làm cho anh thống khổ giống tôi.”

Chu Toàn chìm ngập trong mùi máu tanh. Tại một khắc không thể hít thời không kia, y mơ hồ cảm thấy có điểm ấm áp một giọt nước lướt qua khóe miệng y. Hơi mặn mà đắng chát, y nghĩ nhất định là thiếu niên đang lặng lẽ rơi lệ.

Đây chỉ là một hài tử thôi...

“Không...Đừng khóc...” Chu toàn rút cục giấy dựa cùng gào thét ra tiếng, mở ra hai mắt nặng nề.

16. Chương 8-2

Mơ hồ thấy bóng người lay động trước mặt, mùi thuốc tê gay mũi...

Chu Toàn mờ mịt không biết chính mình bây giờ đang ở đâu, liền từ từ khép mắt lại.

“Cám ơn trời đất, Chu tiên sinh y cuối cùng cũng tỉnh lại rồi...” Teresa đôi mắt đã khóc đến đỏ chót, mới vừa nín khóc mỉm cười, lại nhìn thấy Chu Toàn hôn mê bất tỉnh tiếp, vội vàng đi kêu bác sĩ.

Bác sĩ điều trị chính Rogge rất mau cùng y tá chạy tới phòng theo dõi, sau khi kiểm tra tỉ mỉ cho Chu Toàn liền an ủi Teresa: “Bệnh nhân đã thoát khỏi nguy hiểm. Bởi vì mới vừa rửa dạ dày, thân thể mọi mặt đều đặc biệt suy yếu, cần nghỉ ngơi, không nên quấy rầy y. Y tá và chúng tôi sẽ chăm sóc tốt bệnh nhân.”

“Tôi biết rồi, cảm ơn anh, bác sĩ Rogge.” Teresa lau nước mắt, cùng bác sĩ Rogge đi ra khỏi phòng hồi sức.

“Đúng rồi, có chuyện tôi không biết có nên hỏi hay không.”

Bác sĩ Rogge lúc đi ra tới cửa phòng theo dõi đột nhiên dừng bước, nghiêm túc hướng Teresa nói: “Lúc tôi chữa trị cho Chu tiên sinh, phát hiện toàn thân y có rất nhiều vết thương, hơn nữa——” Hắn hơi nhú lại lông mày thô đen, mang theo lúng túng ho khan một tiếng: “Hơn nữa có dấu hiệu vừa mới bị người khác

xâm phạm.”

Rogge bác sĩ sở dĩ dừng từ xâm phạm này, bởi vì hắn nhìn thấy hai bên cổ tay Chu Toàn có vết trói, rõ ràng bị buộc chặt quá.

Teresa biểu tình có chút cứng ngắc, lúc đưa Chu Toàn đến bệnh viện cấp cứu cô biết việc này khẳng định không giấu nổi bác sĩ.

“Tôi nghĩ đây là chuyện riêng của Chu tiên sinh, tôi không tiện nói lung tung.”

Bác sĩ Rogge gật đầu: “Xin đừng hiểu lầm, tôi cũng không phải muốn biết chuyện riêng bệnh nhân, chỉ là lo lắng tình cảnh trước mắt của Chu tiên sinh.” Hắn nhìn xuyên qua cửa sổ thủy tinh phòng theo dõi rồi liếc nhìn dãy ghế tựa dài bên ngoài hành lang. Trên ghế, là một nam nhân cùng Teresa đồng thời đưa Chu Toàn tới đây.

Hắn nhìn lại Teresa nghiêm mặt nói: “Tôi không biết có phải tiên sinh ngồi bên kia, là người đã khiến Chu tiên sinh thuốc ngủ tự sát không. Nếu đúng, hi vọng cô có thể ngăn cản hắn tiếp cận Chu tiên sinh. Người bệnh không thể chịu thêm bất kỳ kích thích gì.”

“Không không không, hắn là bạn của bệnh nhân.” Teresa vội vàng làm sáng tỏ.

“Vậy thì tốt.” Bác sĩ Rogge mở cửa ra, Teresa cũng đi theo sau ra khỏi phòng theo dõi.

Nghe tiếng giày cao gót hướng bên này đi đến, đầu Lê Tĩnh Hải vẫn luôn chôn sâu ở giữa hai tay, hắn ngẩng đầu lên run rẩy dùng tiếng anh hỏi Teresa: “Chu Toàn, y thế nào rồi?”

“Bác sĩ nói đã thoát khỏi nguy hiểm, cần nghỉ ngơi.” Teresa ngồi xuống bên cạnh Lê Tĩnh Hải.

Lê Tĩnh Hải trái tim treo lên cao rốt cuộc cũng có thể hạ xuống, lần thứ hai che mặt, không muốn để cho Teresa nhìn thấy khóe mắt lệ quang của hắn. Làm sao cũng không nghĩ ra, tối hôm qua còn cùng hắn đi xem nhạc kịch, đi ăn khuya, chuyện trò vui vẻ, đáp ứng hắn đêm nay cùng đi ăn tối, tự nhiên lại tự sát.

Cho dù ở trên bàn làm việc thấy được di thư viết tay của Chu Toàn, Lê Tĩnh Hải vẫn không thể nào tiếp thu được sự thực. Sau khi đến bệnh viện, hắn vẫn ở bên ngoài chờ đợi tin tức, căn bản không dám đi vào. Hắn sợ, sẽ thấy thi thể lạnh lẽo của Chu Toàn.

Teresa cúi đầu bên cạnh, nội tâm tràn đầy hối hận cùng tự trách.

Cô nên nghĩ đến việc Chu Toàn bị người khác sỉ nhục, không thể coi như không có chuyện gì xảy ra. Nếu như lúc đó cô kiên trì ở lại trong phòng làm việc với Chu Toàn, cũng sẽ không phát sinh chuyện như vậy, đều do cô quá sợ ý.

May mà có nam nhân Đông Phương này buổi chiều đến phòng làm việc, nói là bằng hữu Chu tiên sinh, muốn chờ Chu tiên sinh sau khi tan việc cùng đi dùng cơm, cô liền gọi điện thoại nội bộ vào văn phòng Chu Toàn để xác nhận, kết quả điện thoại không ngừng kêu, nhưng bên trong mãi vẫn không có người tiếp.

Cô và người đàn ông này này đều cảm giác có gì đó không đúng, mở cửa đi vào, mới phát hiện Chu Toàn đang nằm ghế dựa, không có động tĩnh gì...

Nếu như trễ một chút, Chu Toàn liền...Teresa không khỏi rung mình một cái, không dám nghĩ tiếp nữa.

Hai người đều tự đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, mãi đến tận khi y tá đến thông báo, nói bệnh nhân có thể chuyển vào phòng bệnh thường, mới thu lại suy nghĩ, đi làm thủ tục.

Chờ Chu Toàn chuyển vào phòng bệnh, thời gian đã qua chín giờ rưỡi tối, Lê Tĩnh Hải kêu Teresa về nhà nghỉ ngơi: “Tôi ở đây gác đêm là được rồi.”

Teresa xác thực lo lắng cho con gái đang bị thương ở nhà, hơn nữa cô nhìn ra được người tên Lê Tĩnh Hải này đặc biệt quan tâm Chu Toàn, vì vậy gật đầu nói: “Vậy tôi ngày mai sau khi làm bữa sáng cho mấy đứa nhỏ xong, sẽ đến bệnh viện trông cho anh nghỉ ngơi.”

Teresa đi rồi, bên trong phòng bệnh chỉ còn lại có Lê Tĩnh Hải và Chu Toàn vẫn mê man chưa tỉnh.

Lê Tĩnh Hải lấy cái ghế, ngồi vào bên cạnh giường bệnh, nhìn Chu Toàn, cuối cùng cười khổ hỏi cái người không thể trả lời hắn: “Tại sao lại làm thế?”

Tầm di thư Chu Toàn để lại cho hắn, hiện tại đang nằm bên trong túi áo Lê Tĩnh Hải. Nghĩ đến nội dung trong di thư, Lê Tĩnh Hải trái tim chịu không nổi mà đau đớn, chua xót không chịu nổi.

Tiểu Hải, thời điểm cậu đọc được bức thư này, tôi đã đi đến một thế giới khác. Đáp ứng cùng cậu đi ăn cơm tối, nhưng tôi không chờ được đến lúc đó, xin lỗi.

Tôi đã từng làm một việc không thể tha, làm tổn thương một người, dù chết cũng chưa hết tội. Tiểu Hải, đừng khổ sở, cũng nhờ cậu khuyên nhủ ba mẹ tôi, bảo bọn họ đừng vì tôi mà thương tâm.

Tiểu Hải, cảm ơn cậu.

“...Đồ ngốc...” Hắn nắm bàn tay Chu Toàn lên, lẩm bẩm nói: “Có chuyện gì mà không giải quyết được? Vì sao lại giấu ở trong lòng, không nói cho tôi?”

Hắn giận Chu Toàn gạt hắn, nhưng mà trong lòng Lê Tĩnh Hải so với người khác đều rõ ràng hơn, hắn đã từng vô tình vứt bỏ Chu Toàn, không có tư cách gì yêu cầu Chu Toàn lại giống như trước đây, không giữ lại chút nào mà hoàn toàn tín nhiệm hắn, hắn đâu phải là người không có tim phổi đâu?

Nhìn xuống, đột nhiên sững sốt, lập tức cuốn lên ống tay áo bệnh nhân của Chu Toàn.

Trên cổ tay nhỏ nhắn yếu ớt hằn vết trói, đặc biệt chói mắt.

Lê Tĩnh Hải mím chặt miệng, hít sâu, đưa tay nhẹ nhàng mở vạt áo Chu Toàn.

Không ngoài sở liệu hần, ngực, bụng, bên hông... Đều có rất nhiều vết ứ thương tổn, trên cổ còn có lưu lại vết cắn sâu dướm máu.

Về phần hạ thân, có thể đoán được...

Lê Tĩnh Hải khuôn mặt tuấn lãng từ trắng biến thành đen, siết chặt nắm đấm: “Súc sinh!”

Lần đầu tiên, hần có kích động muốn giết người.

Máu loãng theo dòng xoáy nước, trong bồn tắm trôi đi.

Tạ Ân bước ra bồn tắm lớn, cầm lấy một cái khăn mặt sạch sẽ, đem dè cái trán lại, sau đó đem cái khăn mặt dính đầy vết máu ném vào sọt rác. Sau khi rời đi, hần không có đi bệnh viện, cũng không có đến phòng khám tư nhân, liền trực tiếp trở về phòng, dùng khăn mặt cầm máu, cuối cùng chịu không nổi cảm giác choáng váng mất máu, ở trên giường ngủ mất.

Khi tỉnh lại, nhìn đồng hồ, vậy mà đã là sáng ngày hôm sau.

Tắm xong, vén rèm cửa cửa sổ sát đất ra, ánh mặt trời đã lên cao.

Tạ Ân mặc áo tắm, từ quầy bar cầm bình rượu đỏ ướp lạnh, đổ vào ly rồi ngồi vào ghế bàn đọc sách, mở máy vi tính ra, kết nối với DV.

“... Nha a... Ân...” Hình ảnh một nam nhân đang liều mạng nhấn nại rên rỉ, ngay lập tức hiện ra.

Tạ Ân lạnh lùng nhìn màn ảnh, sờ lên trán mình, lạnh lùng cười: “Tôi tuyệt sẽ không bỏ qua cho anh.”

Thời điểm quay DV, hần kỳ thực không muốn đem phim phát tán, chỉ là muốn kích thích Chu Toàn, muốn nhìn Chu Toàn ở trước mặt hần lộ ra dáng vẻ tuyệt vọng sợ hãi. Nhưng bây giờ, Tạ Ân thật sự hạ quyết tâm.

Hần bị kia xú nữ nhân kia đập đến chảy máu đầy mặt, Chu Toàn lại chỉ quan tâm DV.

Chu Toàn khẳng định ước gì hắn bị đập chết tại chỗ, là có thể thoát khỏi hắn.

“Anh đừng nghĩ sẽ vứt bỏ được tôi...” Tạ Ân lẩm bẩm thì thầm. Đoạn phim này đưa lên internet, nhất định có thể khiến cho nam nhân kia triệt để hỏng mất. Hắn đã không thể chờ đợi được muốn thưởng thức biểu tình thống khổ của Chu Toàn.

Bất quá, trước tiên cần phải dùng phần mềm biên tập đem phim xử lý một chút, đem những đoạn có gương mặt Chu Toàn cắt đi.

Cửa phòng đột nhiên có tiếng gõ cửa vang lên.

Nhân viên phục vụ nào không hiểu quy củ như vậy, không thấy ngoài cửa đèn báo xin chớ quấy rầy sáng?

Tạ Ân lên tiếng nói: “Không cần dọn dẹp.”

“... Là tôi, David Ford.” Người ngoài cửa thở dài.

Tạ Ân mặt biến sắc, đóng DV, đứng dậy mở cửa, nhìn chằm chằm khuôn mặt mệt mỏi của David Ford: “Anh làm sao không nói tiếng nào mà đến Milan?”

“Tôi chính là đi máy bay suốt đêm tới thăm cậu a! Thái độ của cậu làm tôi đau lòng quá đi.” David Ford oán trách đi vào phòng, đem mình quăng lên trên ghế sa lông, ngáp liên tục mấy cái.

Hắn thật là mệt. Ngày đó cùng Tạ Ân chat webcam, hắn càng nghĩ càng không yên lòng, tăng ca xử lý tốt công việc liền bay tới Milan. Vì để không kinh động lão gia tử, không sử dụng máy bay trực thăng tư gia, liền chen chúc lên máy bay tới.

Áo tắm, dép lê, rượu đỏ, hắn thấy tên em trai này thoát nhìn rất nhàn nhã, chỉ có điều...

“Này, trên đầu cậu quần cái khăn lông làm chi? Dùng máy sấy tóc thổi khô không được sao.” David Ford tò mò hỏi.

“Kệ tôi, ai cần anh lo.” Tạ Ân lạnh mặt.

“Cậu làm gì mà như lão già thời mãn kinh, hỏa khí lớn như vậy?” David Ford bất mãn nói, lại nhìn một chút cái khăn quần đầu trông rất buồn cười kia, hơi nhướn mày, bỗng dưng đứng lên, duỗi ra cánh tay kéo khăn mặt.

Quả nhiên là bị đánh bẻ đầu.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Hấn sắc mặt nghiêm túc lên, trực giác cảm thấy có liên quan tới Chu Toàn: “Cậu có phải là đi tìm người đánh nhau?”

Biết David Ford bắt đầu lải nhải, Tạ Ân lưng quay, lạnh lùng nói: “Anh bớt lo chuyện người khác đi.”

David Ford biết tính khí vừa đáng ghét vừa cứng đầu của tên em trai này, không có biện pháp, chỉ có thể lắc đầu, tận tình khuyên nhủ mà nói: “Cậu nên an phận một chút. Lão gia tử gần đây thân thể so với trước yếu hơn rất nhiều, không chịu nổi a!”

Tạ Ân khịt mũi coi thường: “Anh không đi mật báo? Lão già như thế nào biết được?”

“Này này! Tôi từ trước tới giờ không có ở trước mặt lão gia tử nói xấu cậu a!” David Ford ủy khuất vô cùng: “Cậu cũng không phải không biết, tôi và cậu bên người có bao nhiêu đôi mắt phóng viên đang nhìn, không có hướng lão gia tử mách lẻo. Ân...Cậu coi cái gì đây?”

David Ford nhìn thấy trên bàn có một bộ DV, lập tức ngừng kêu oan, mở máy.

“Không được xem!” Tạ Ân nhào tới muốn đóng lại DV, nhưng David Ford đã thấy hình ảnh bên trong.

David Ford hít vào một ngụm khí lạnh, bấm chuyển tiếp hình ảnh trong DV, hai mắt nhìn kỹ, xác nhận hai nhân vật chính chính là Tạ Ân và Chu Toàn, hơn nữa phần sau phim, nhà thiết kế Chu hai tay đều bị trói trụ, rất thê thảm.

Rất dễ nhận thấy, là Tạ Ân cực kỳ thô bạo.

Khuôn mặt anh tuấn của David Ford chìm xuống: “Tạ Ân, cậu hơi quá đáng rồi. Làm như vậy, là phạm tội. Cậu muốn ngồi tù?”

“Dem DV trả lại cho tôi!” Tạ Ân đỏ mắt cảnh cáo David Ford: “Đây là chuyện riêng của tôi, không cần anh nhúng tay. Tôi chính là muốn y thân bại danh liệt, coi như phạm tội, tôi cũng không quan tâm.”

“Tạ Ân, cậu rất cực đoan. Làm người như vậy đối với người khác hay là đối với bản thân cậu đều không tốt.” David Ford cảm thấy Tạ Ân lúc này giống như tẩu hỏa nhập ma, chui vào ngõ cụt, không thể nghe vào bất kỳ lời khuyên nào.

Mấy năm qua, hấn một mực cưng chiều Tạ Ân, đối với sinh hoạt phong tưng của Tạ Ân cũng chỉ ngoài miệng trách cứ vài câu, cũng không can thiệp nhiều, nhưng không có nghĩa là dung túng không có giới hạn.

Người mù cũng nhìn ra được, Tạ Ân lần này đối với nhà thiết kế Chu hăm quá sâu, cũng không phải là chỉ chơi đùa một chút. Bây giờ thậm chí việc phạm pháp cũng làm ra, hấn không thể lại để cho Tạ Ân đi trên con đường sai lầm này mãi.

David Ford bấm menu, ấn xuống nút “Xóa”, xác nhận, sau đó đem DV ném trả cho Tạ Ân, bình tĩnh nói: “Chuyện này liền chấm dứt ở đây, cậu chờ hồ nháo nữa, ngày hôm nay cùng tôi về Paris. Còn nhà thiết kế Chu, tôi sẽ tìm cơ hội cùng y thương lượng, xin y không tố cáo cậu.”

Tạ Ân tìm kiếm một lần, thấy phim bị xóa, hấn giận tím mặt, căn bản không để ý tới David Ford đang nói cái gì, đem DV hướng Ford tàn nhẫn ném tới: “Cút ra ngoài cho tôi!”

David Ford lắc mình tránh DV bay tới, kháng nghị: “Này! Căn phòng này là tôi thuê hay cậu thuê đây!”

“Cút!” Lần này ném tới là ly rượu.

“Được được, tôi đi ra ngoài, cậu bình tĩnh một chút, tỉnh táo lại, suy nghĩ rõ ràng đi!” Vì để tránh xảy ra án mạng chết người, David Ford bất đắc dĩ lui ra cửa phòng, đối với cửa phòng đóng sập trước mặt cười khổ.

Một đêm không được ngủ, bữa sáng chưa kịp ăn, cứ như vậy mà bị đuổi ra khỏi cửa.

Thở dài, hướng cầu thang, chuẩn bị xuống đại sảnh giải quyết vấn đề sinh lý của chính mình.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khe-uoc-chuoc-toi>